

MED MESTEREN PÅ BJERGET

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Danish

Ophavsret © 2020. Nye Pagt Internationale Publikationer

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må gengives eller overgives i nogen form eller på nogen måde uden udtrykkelig skriftlig tilladelse fra forfatteren. undtagen i tilfælde af korte citater, der er indeholdt i kritiske artikler og anmeldelser. Henvis alle relevante spørgsmål til udgiveren.

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må reproduceres eller transmitteres i nogen form eller med nogen midler, elektronisk eller mekanisk, herunder fotokopiering, optagelse eller af en information storage and retrieval system - med undtagelse af en korrekturlæser, der kan citere korte passager i en anmeldelse til at blive trykt i et blad eller en avis - uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Publikationsdata Katalogisering

Redigering og design: Nye Pagt International Gruppe

Trykt i Det Forenede Kongerige.

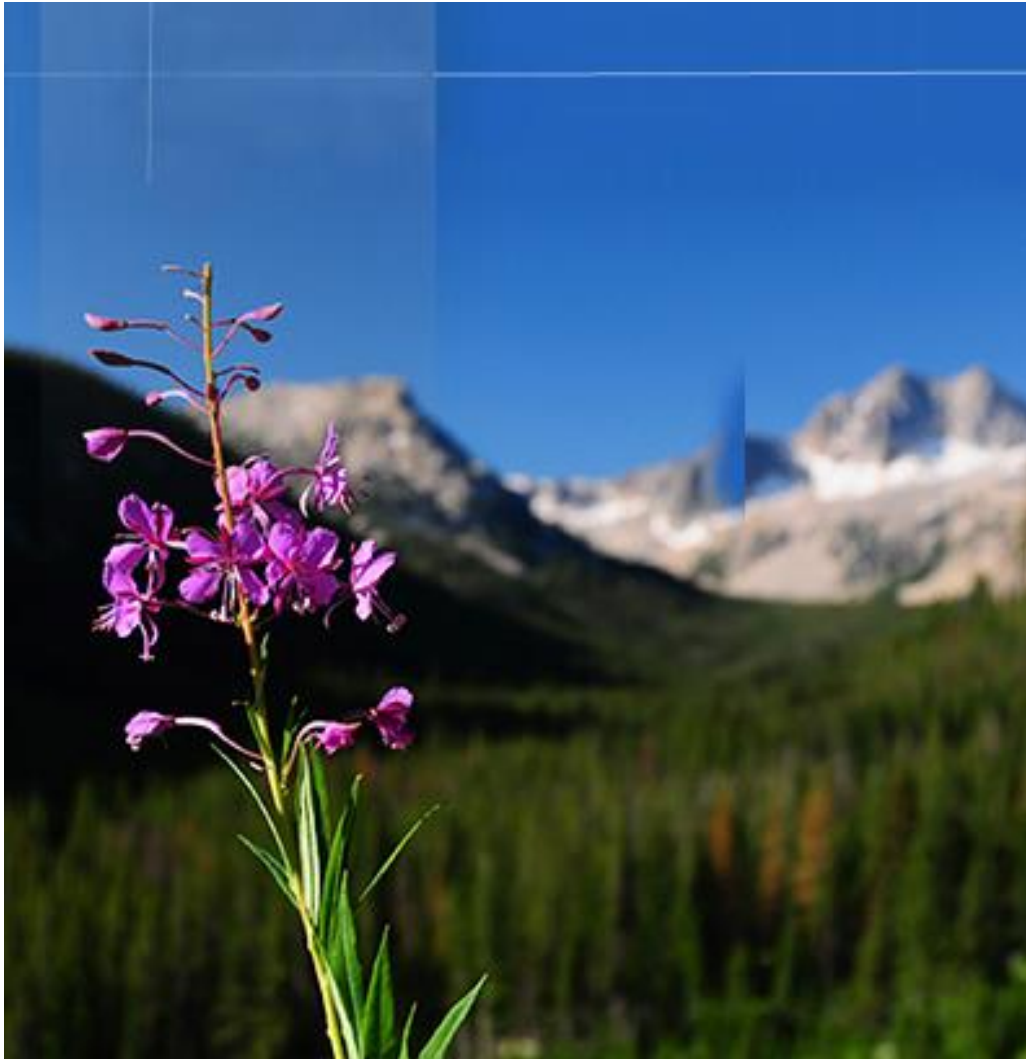
Første Udskrift Den 26. Maj 2020

Udgivet af: Nye Pagt Internationale Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøg hjemmesiden: www.newcovenant.co.uk

MED MESTEREN PA BJERGET

Genfødsel

Vækkelse er en vedvarende proces. Hver dag indbyder vor Herre os til at nyde glæden ved hans nærhed. På samme måde som Israel hver dag blev mættet med manna fra himlen, dækker Jesus hver dag op til et åndeligt festmåltid. Hver dag bliver vores sjæl mættet, vores ånd fornyet og vores hjerte vækket til live, når vi stille knæler foran hans trone og mediterer over hans ord. Sand åndelig vækkelse fører til ændringer i vores tanker, vaner og livsstil.

Dette er, hvad vi kalder reformation. ”Mine kære, når I nu ved dette på forhånd, så tag jer i agt for at blive revet med af frække menneskers vildfarelse og miste fodfæstet, men voks i nåde og erkendelse af vor Herre og frelser, Jesus Kristus. Æren er hans både nu og til evighedens dag! Amen“ (2 Pet 3,17-18). Ordet reformation henviser ganske enkelt til denne vækst ”i nåde“; det indebærer, at vi tillader Helligånden at tilpasse alle dele af vores liv til Guds vilje. På de områder, hvor vi er gledet bort fra lydighed, vil vækkelse genoplive vores længsel efter at gøre Guds vilje. Reformation får os til at foretage det vanskelige valg at opgive alt det, som skiller os fra ham.

Denne side er tom med vilje

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerede Bøger, Transformerede Sinds

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkendelse

Dedikeret til Gud.

Forord

New Covenant Publications International forbinder læseren igen med den guddommelige plan, der binder himmel og jord og styrker evigheden af loven om kærlighed. Logoet, Pagtens Ark repræsenterer intimiteten mellem Kristus Jesus og hans folk og centraliteten i Guds lov. Som det er skrevet, “dette skal være den pagt, som jeg vil indgå med Israels hus, siger Herren. Jeg vil lægge min lov i deres indre dele og skrive den i deres hjerter, og de skal være mit folk, og jeg skal være deres Gud.” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Faktisk attesterer den nye pagt på en forløsning, der er født af uformindsket strid og forsejlet med blod.

I utallige århundreder har mange udholdt tåbelig lidelse og uforståelig undertrykkelse, beregnet til at udlette sandheden. Især i de mørke tider var dette lys stærkt embatteret og tilsløret af menneskelige traditioner og folkelig uvidenhed, fordi verdens indbyggere havde foragtet visdom og overtrådt pagten. Kompromisens blødhed med spredende ondskab provokerede en sådan svøbe af uhæmmet degeneration og diabolisk umenneskelighed, at mange liv blev uretfærdigt ofret, idet de nægtede at overgive samvittighedsfriheden. Ikke desto mindre blev en mistet viden genoplivet, specielt i reformationens tid.

1500-tallets reformations æra udløste et øjeblik af sandhed, grundlæggende ændringer og deraf følgende turbulens, som det afspejles i modreformationen. Imidlertid genopdager man gennem dette bind den ubestridelige betydning af denne enestående revolution fra reformatorenes og andre modige pionerer. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampe, grundene til sådan fænomenal modstand og overnaturlige indgreb.

Vores motto: “Reformerede bøger, transformerede sinds” fremhæver den distinkte litteraturgenre, komponeret i en kritisk æra og dens indflydelse. Det resonerer også, hvor presserende personlig reformation, genfødsel og transformation er. Da Gutenberg-trykpressen, kombineret med oversættelsesbureauet, spredte principperne for den reformerede tro, for omkring 500 år siden, kommunikerede den digitaliserede presse og online medier på alle sprog sandhedens lys i disse sidste tider.

Contents

Kapitel 1 -På bjerget 5
Kapitel 2 - Saligprisningerne 8
Kapitel 3 - Lovens åndelige natur..... 28
Kapitel 4 - Det rette motiv i tjenesten..... 45
Kapitel 5 - Herrens bøn..... 57
Kapitel 6 - Ikke dom, men handling 68

Kapitel I -På bjerget

(9) Over fjorten hundrede år før Kristus blev født i Betlehem samledes Israels børn i Sikems skønne dal, og fra bjergene på begge sider hørte man præsters stemmer, idet de udtalte velsignelsen og forbandelsen »Velsignelsen, hvis I lyder Herren jeres Guds bud, ... og forbandelsen, hvis I ikke lyder.« (5Mos. 11,27-28). Og således kom bjerget, hvorfra velsignelsens ord lød, til at blive kendt under navnet velsignelsens bjerg.

(9) Men det er ikke på Garizim, de ord blev udtalt, der er kommet som en velsignelse til en syndig, brødebetyngt verden. Israel nåede ikke op til det høje ideal, som det blev stillet over for. En anden end Josua måtte føre Guds folk ind til troens sande hvile. Saligprisningernes bjerg er ikke længere Garizim, men det ukendte bjerg ved Genezareths sø, hvor Jesus talte velsignelsens ord til sine disciple og til folkeskaren.

(9) Lad os, idet vi tænker os tilbage til denne scene og sammen med disciplene sidder på bjergskrånningen, søge at sætte os ind i de tanker og stemninger, der fyldte deres hjerter. Ud fra en forståelse af den betydning, Jesu ord havde for tilhørerne, vil vi i dem kunne se nyt liv og ny skønhed og selv tilegne os den dybere lærdom, som de indeholder for os.

(9) På den tid, da Frelseren begyndte sin mission, var de almindelige forestillinger om Messias og hans gerning af en sådan art, at de gjorde befolkningen ganske uskikket til at tage imod ham. Den sande gudsfrygtens ånd var gået tabt i vedtægter og ceremonier, og profetierne blev tolket efter stolte, verdenskære hjerters krav. Jøderne forventede den tilkommende, ikke som en frelser fra synd, men som en stor fyrste, der skulle bringe alle folkeslag til underkastelse under løven af Judas stamme. Forgæves havde Johannes Døber i de gamle profeters kraft kaldet dem til omvendelse. Forgæves havde han derude ved Jordan henvist til Jesus som det Guds lam, der bærer verdens syd. Han søgte at henlede deres tanker til Esajas profeti om den lidende frelser; men de ville ikke høre.

(10) Dersom lærerne og de ledende i Israel havde ladet sig påvirke af Jesu forvandlende nåde, ville han have gjort dem til sine sendebud blandt menneskene. Det var i Judæa, rigets komme først blev forkyndt, og der havde kaldet til omvendelse lydt. Ved at uddrive dem, der vanhelligede templet i Jerusalem, havde Jesus givet til kende, at han var Messias den, som skulle rense sjælen fra syndens besmittelse og gøre sit folk til et helligt tempel for Herren. Men de jødiske ledere ville ikke nedlade sig til at tage imod den uanselige lærer fra Nazareth. Da han anden gang besøgte Jerusalem, blev han stillet for rådet, og det var alene frygt for folket, der afholdt disse høje herrer fra at forsøge at tage hans liv. Da var det, han forlod Judæa og tiltrådte sin virksomhed i Galilæa.

(10) Hans arbejde på dette sted havde varet i nogle måneder, inden han holdt sin bjergprædiken. Det budskab, han havde forkyndt ude omkring i landet om, at »Himmeriget er kommet nær« (Matt. 4,17), havde vakt opmærksomhed i alle samfundslag og i endnu højere grad opflammet deres ærgerrige forhåbninger. Den nye lærers ry havde spredt sig

uden for Palæstinas grænser, og til trods for det standpunkt, præstere indtog, var det en almindelig udbredt mening, at dette måske kunne være den befrier, man havde håbet på. Store skarer fulgte Jesus, hvor han færdedes, og begejstringen iblandt folket var stor.

(11) Tiden var kommet, da disciplene, der havde stået Jesus nærmest, skulle knyttes mere umiddelbart til hans gerning, for at disse store folkeskarer ikke skulle blive forsømt, ligesom får uden en hyrde. Nogle af disse disciple havde forenet sig med ham ved begyndelsen af hans virksomhed, og næsten alle de tolv havde været sammen som medlemmer af Jesu familie. Men vildledt af rabbineres lære hyldede også de den almindelige forventning om et jordisk rige. De kunne ikke forstå Jesu handlinger. De havde allerede følt sig forvirrede og besværede over, at han ikke gjorde nogen anstrengelse for at styrke sin sag ved at sikre sig præsternes og rabbinernes støtte, og over, at han intet foretog sig for at befæste sin myndighed som en jordisk konge. En stor gerning måtte endnu udføres for disse disciple, inden de var skikkede til den hellige opgave, der ville tilfalde dem, når Jesus opfør til himmelen. Men de havde ladet sig påvirke af Kristi kærlighed, og skønt det tog lang tid for dem at komme til at tro, så Jesus, at de var mænd, som han kunne uddanne og oplære til sin store gerning. Og da de nu havde været sammen med ham længe nok til i nogen grad at befæste deres tro på det guddommelige i hans mission, og da folket tillige havde haft uomtvistelige vidnesbyrd om hans magt, lå vejen åben for en frimodig erklæring angående hans riges grundsætninger, der ville hjælpe dem til at forstå dets sande natur.

(12) På et bjerg i nærheden af Genezareths sø havde Jesus tilbragt hele natten alene i bøn for disse udvalgte mænd. Ved daggry kaldte han dem hen til sig, og under bøn og belæring lagde han sine hænder på dem til velsignelse og helligede dem således til Evangeliets gerning. Derpå gik han sammen med dem ned til søbredden, hvor en stor skare allerede begyndte at samles i den tidlige morgenstund.

(12) Foruden den sædvanlige flok fra de galilæiske landsbyer var der kommet et stort antal fra Judæa og fra selve Jerusalem, fra Peræa og fra den halvt hedenske befolkning i Dekapolis, fra Judæa, som lå helt syd for Judæa, og fra de fønikiske byer Tyrus og Sidon ved middelhavskysten. »Da de hørte, hvor store gerninger han gjorde,« kom de »for at høre ham og blive helbredt for deres sygdomme". Og ..... »en kraft gik ud fra ham og helbredte alle". (Mark. 3,8; Luk. 17-19).

(12) Da den smalle strandbred ikke engang frembød ståplads inden for rækkevidden af hans stemme til alle, der ønskede at høre ham, gik Jesus foran dem tilbage til bjerget. Da de ankom til et jævnt sted, der kunne tjene til en behagelig samlingsplads for den store menneskemængde, satte ham sig ned i græsset, og hans disciple og forsamlingen fulgte hans eksempel.

(12) Med en følelse af, at noget ud over det sædvanlige kunne ventes, havde disciplene trængt sig hen til deres mester. Tildragelserne i den tidlige morgenstund havde frembragt en forvisning hos dem om, at der nu ville udgå en eller anden kundgørelse angående det rige,

som de nærrede det glade håb om, at han snart ville oprette. En stemning af forventning gennemtrængte også forsamlingen, og ivrige ansigtsudtryk afgav vidnesbyrd om den dybe interesse.

(13) Medens de sad derpå dem grønne bjergskråning og ventede på den guddommelige lærers ord, var deres hjerter optaget af tanker om fremtidig herlighed. Der var skriftkloge og farisæere til stede, der så fremad til den dag, da de skulle herske over de forhadte romere og besidde rigdommen og pragten i det store verdensrige. De fattige bønder og fiskere håbede at høre forsikringen om, at deres usle hytter, deres knappe indtægt, dagliglivets slid og frygten for savn skulle ombyttes med rigt udstyrede paladser og magelige dage. I stedet for den grove klædning, som de dækkede sig med om dagen, og deres tæppe om natten håbede de, at Kristus ville give dem deres erobrerers pragtfulde og kostbare dragter. Alles hjerter gennemstrømmedes af det stolte håb, at Israel snart skulle hædres i nationernes påsyn som Herrens udvalgte folk, og at Jerusalem skulle ophøjes til hovedstad i et verdensrige.

Kapitel 2 - Saligprisningerne

(14) »Så tog han til orde, lærte dem og sagde: »Salige er de fattige i ånden, thi Himmeriget er deres.«

Som noget nyt og mærkværdigt lyder disse ord i den undrende forsamlings øren. En sådan lære er i strid med alt, hvad de nogensinde har hørt en præst eller rabbiner udtale. De finder ikke noget deri, som kan smigre deres stolthed eller give næring til deres ærgerrige forhåbninger. Men denne nye lærer besidder en kraft, som henriver dem. Fra selve hans nærværelse udstrømmer den guddommelige kærligheds yde, ligesom duften fra en blomst. Hans ord falder »som regn på slagne enge, som regnskyl, der væder jorden. (Sl. 72,6). Alle føler uvilkårligt, at her befinder de sig over for en, som kan læse sjælens hemmeligheder, men som kommer dem nær i øm medlidenhed. Deres hjerter lukker sig op for ham, og medens de lytter, åbenbarer Helligånden for dem noget af betydningen i den lærdom, som menneskene til alle tider behøver at tilegne sig.

(14) I Kristi dage mente folkets religiøse ledere, at de var rige på åndelige skatte. Farisæernes bøn: »Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre mennesker« (Luk. 18,11), gav udtryk for den rådende mening inden for hans stand og i stor udstrækning iblandt folket som et hele. Men i den skare, der omgav Jesus, var der nogle, som havde en forståelse af deres åndelige armod. Da Kristi kraft kom til syne i den vidunderlige fiskedræt, kastede Peter sig ned for Frelserens fødder og udbrød: »Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!« (Luk. 5,8). Således var det også med mængden, der var samlet på bjerget; der fandtes sjæle, som over for hans renhed følte, at de var »elendige og ynkværdige og fattige og blinde og nøgne« (Åb. 3,17), og de længtes efter »Guds nåde, som »blev åbenbaret til frelse« (Tit. 2,11.) Hos disse sjæle vakte Jesu ord håb; de indså, at deres liv stod under Guds velsignelse.

(15) Jesus havde tilbudt velsignelsens kalk til dem, der mente, at de var rige og havde vundet rigdom og intet trængte til (Åb. 3,17), og med foragt havde de vendt sig bort fra nådens gave. Den, der føler sig rask og mener at han er nogenlunde god og er tilfreds med sin stilling, søger ikke at blive delagtig i Kristi nåde og retfærdighed. Stoltheden erkender ingen trang, og derfor lukker den hjertet for Kristus og for de ubegrænsede velsignelser, han kom for at bringe. Sådanne har ingen plads til Jesus i hjertet. De, der er rige og agtværdige i deres egne øjne, beder ikke i tro og erholder ikke Guds velsignelse. De mener, at de er fyldte, og derfor går de tomhændede bort. De, der ved, at de umuligt kan frelse sig selv eller i egen kraft udføre en retfærdig handling, er netop i stand til at vurdere den hjælp, som Kristus kan yde. Disse er de fattige i ånden, som han siger er salige.

(15) Den, Kristus tilgiver, gør han først bodfærdig, og det er Helligåndens gerning at overbevise om synd. De, hvis hjerter er blevet påvirket af Guds overbevisende ånd, forstår, at der ikke findes noget godt i dem. De indser, at alt, hvad de nogensinde har udrettet, er

blandet med egoisme og synd. Ligesom den arme tolder står de langt borte, idet de ikke engang vover at opløfte deres øjne til himmelen, medens de råber: »Gud, vær mig syder nådig!« (Luk. 18,13). Og de bliver velsignet. Der er tilgivelse for den bodfærdige, for Kristus er »Guds lam, som bærer verdens synd. Guds løfte lyder: »Er jeres synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de røde som purpur, de skal dog blive som uld". »Jeg giver jer et nyt hjerte. .... Jeg giver en ny ånd i jeres indre". (Es. 1,18; Ez. 36,26-27).

(16) Om de fattige i ånden siger Jesus: »Himmeriget er deres. Dette rige er ikke et timeligt og jordisk herredømme, således som Kristi tilhørere havde håbet. Kristus var i færd med at oplade sin kærligheds, sin nådes og sin retfærdigheds åndelige rige for menneskene. Lighed med menneskesønnen udgør Messiasrigets fanemærke. Hans undersætter er de fattige i ånden, de sagtmelige, de for retfærdigheds skyld forfulgte. Himmeriget er deres. En gerning, der vel endnu ikke er fuldbyrdet, er dog begyndt i dem, og den vil gøre dem »skikkede til at få del i de helliges arvelod i lyset« (Kol. 1,12):

(16) Alle, der har en forståelse af deres dybe sjælelige fattigdom og indser, at der i dem selv ikke findes noget godt, kan finde retfærdighed og styrke ved at se hen til Jesus. Han siger: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder« (Matt. 11,28). Han byder dig at ombytte din fattigdom med hans nådes rigdom. Vi er ikke værdige til Guds kærlighed, men Kristus, vor borgen, er værdig, og han kan til fuldkommenhed frelse alle, der kommer til ham. Hvilke erfaringer du end måtte have haft i fortiden, og hvor nedslående dine nuværende omstændigheder end måtte være, vil vor medlidende Frelser møde dig langt borte og omslutte dig med sin kærligheds arme og indhulle dig i sin retfærdigheds kappe, dersom du vil komme til Jesus, netop som du er svag, hjælpeløs og fortvivlet. Han fremstiller os for Faderen iført hans egen karakters hvide klædning. Han taler vor sag hos Gud og siger: Jeg er trådt i synderens sted. Se ikke på dette vildfarende lam, men se på mig! Dersom Satan taler højlydt imod vore sjæle, anklager os for Gud og gør krav på os som sit bytte, så taler Kristi blod med endnu større kraft. »Hos Herren, skal man sige, er retfærd og styrke .... I Herren skal al Israels sæd retfærdiggøres og prise dig.« (Es. 45,24-25.)

(17) »Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes«

Den sorg, som her omtales, er hjertets oprigtige bedrøvelse over syden. Jesus siger: »Og jeg - når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig. (Joh. 12,32). Og når nogen drages, således at han ser Jesus ophøjet på korset, indser han menneskets syndighed. Han ser, at det er synden, der hudstrøg og korsfæstede herlighedens herre. Han ser, at skønt han er blevet elsket med en usigelig ømhed, har hans liv været en uafbrudt række af utaknemmelighed og genstridighed. Han har svigtet sin bedste ven og misbrugt himmelens kosteligste gave. Han har igen korsfæstet sig Guds søn og på ny gennemboret dette blødende og knuste hjerte. Han er skilt fra Gud ved et syndens svælg, som er både mørkt og bredt og dybt, og han sørger med et sønderbrudt hjerte.

(18) Sådanne sørgende »skal trøstes. Gud åbenbarer for os vor skyld, for at vi må fly hen til Kristus og gennem ham frigøres fra syndens trældom og glæde os i Guds børns frihed. I sand bodfærdighed kan vi komme til korsets fod og der lægge vore byrder af.

(18) Frelserens ord indeholder et trøstens budskab til sådanne, som lider trængsel eller mister noget, der er dem kært. Vore sorger vokser ikke op af jorden. »Ej at hjertet plager og piner« Gud »menneskenes børn". (Klages. 3,33). Når han tillader prøvelser og trængsler, gør han det »til vort sande gavn, for at vi skal få del i hans hellighed". (Hebr. 12,10). Dersom prøvelsen, der forekommer os så bitter og svær at bære, modtages i tro, vil den vise sig at være en velsignelse. Det grusomme slag, der gør jordiske glæder til intet, vil blive det middel, der vender vore øjne mod himmelen. Hvor mange er der ikke, som aldrig ville have kendt Jesus, om sorgen ikke havde ledet dem til at søge trøst hos ham!

(18) Livets prøvelser er Guds virkemidler til at fjerne det urene og kantede i vor karakter. Når de tilhugger og tilpasser, mejsler og polerer, føles det som en smertefuld proces; det er svært at blive trykket ind mod slibeskiven; men stenen bliver derved gjort skikket til at fylde sin plads i det himmelske tempel. Det er ikke på unyttigt materiale, mesteren lægger et så omhyggeligt og grundigt arbejde; kun hans kostelige sten tilhugges i tempelstil. Herren vil virke for alle, der sætter deres lid til ham. De trofaste vil vinde herlige sejre. De vil tilegne sig dyrebare lærdomme og opleve dyrebare erfaringer.

(18) Vor himmelske Fader er aldrig ligegyldig over for dem, der rammes af sorg. Da David »gik grædende op ad Oliebjerget med tilhyllet hoved og bare fødder« (2Sam. 15,30), så Herren til ham i medlidenhed. David var klædt i sæk, og hans samvittighed pinte ham. Det udvortes tegn på ydmygelse vidnede om hans bodfærdighed. Grædende og med et sønderknust hjerte lagde han sin sag frem for Gud, og Herren forlod ikke sin tjener. Aldrig var David mere dyrebar for kærlighedens Gud, end da han, slået af sin samvittighed, flygtede for livet bort fra de fjender, som hans egen søn havde vakt til oprør. Herren siger: »Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!« (Åb. 3,19). Kristus løfter det bodfærdige hjerte op og forædler den sørgende sjæl, indtil den bliver hans bolig.

(19) Men hvor mange af os ligner ikke Jakob i trængselens stund! Vi mener, at det er en fjendes had, og i mørket kæmper vi i blinde, indtil vore kræfter er udtømt, og vi finder ingen trøst eller befrielse. Den guddommelige berøring ved dagens frembrud åbenbarede for Jakob det himmelske væsen, han havde været i kamp med Pagtens engel. Grædende og hjælpeløs lagde han sig ind til Jesu kærliges bryst for at modtage den velsignelse, hans sjæl længtes efter. Også vi må lære at forstå, at prøvelser er til gavn, og at vi ikke må agte Herrens tugtelse ringe eller blive forsagte, når vi revses af ham.

(19) »Held den mand, som revses af Gud; ..... Han sårer og han forbinder, han slår, og hans hænder læger. Seks gange redder han dig i trængsel, syv går ulykken uden om dig.« (Job.

5,17-19). Jesus kommer enhver lidende til hjælp med lægedom. Vort liv med dets sorger, dets smerte og lidelse kan forsødes ved dyrebare tilkendegivelser af hans nærhed.

(20) Gud ønsker ikke, at vi vedblivende skal være trykket af stum sorg eller af et såret, sønderknust hjerte. Han vil, at vi skal se opad og betragte hans kærlige åsyn. Den velsignede Frelser står ved siden af mange, hvis øjne er så blændede af tårer, at de ikke kan se ham. Han længes efter at kunne gribe vore hænder, få os til at se hen til ham i enfoldig tro og tillade ham at vejlede os. Hans hjerte er opladt for vore smerter, vore sorger og prøvelser. Han har elsket os med en evig kærlighed og omgivet os med miskundhed. Vi kan lade hjertet hænge fast ved ham, vi kan tænke på hans miskundhed hele dagen igennem. Han vil løfte sjælen ud over den daglige sorg og vanskelighed, løfte den op til et fredens rige.

(20) Betænk dette, I, som lider og sørger, og vær glade i håbet! »Dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.« (1Joh. 5,4). Salige er også de, der sammen med Jesus græder af medlidenhed med verden i dens sorg og i sorgen over dens synd! En sådan sorg er ikke blandet med egoistiske tanker. Jesus var en sorgens og smerternes mand, der gennemgik hjerte kvaler, som intet sprog formår at skildre. Menneskenes overtrædelser sønderrev og knuste hans ånd. Med selvførtærende nidkærhed arbejdede han møjsommeligt for at lindre menneskenes savn og smerter, og hans hjerte tyngedes af sorg ved synet af skaren, der nægtede at komme til ham for at de kunne få livet. Alle, som følger Jesus, vil møde denne erfaring. Efter som de bliver delagtige i hans kærlighed, vil de tage del i hans møjsommelige arbejde for de fortabtes frelse. De bliver delagtige i Kristi lidelser, og de vil også få del i den herlighed, der skal åbenbares. som dem, der er et med ham i hans gerning og sammen med ham drikker sorgens bæger, har de også del i hans glæde.

(21) Det var ved lidelse, Jesus opnåede trøstens tjeneste. I al menneskelig trængsel lider han trængsel. »Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.« (Hebr. 2,18). Enhver, som er indtrådt i samfundet med ham i hans lidelser, har den forret at kunne have del i denne tjeneste. »Thi ligesom Kristus lidelserne i rigt mål kommer over os, således finder vi i rigt mål trøst ved Kristus. Herren har særskilt nåde at meddele den sørgende, og dens kraft kan smelte hjerter og vinde sjæle. Hans kærlighed åbner adgangen til den sårede og sønderknuste sjæl og bliver en lægende balsam for dem, der sørger. »Barmhjertighedens fader og al trøsts Gud« »trøster os under al vor trængsel, så vi kan trøste dem, der er stedt i alle hånde trængsler, med den trøst, hvormed vi selv trøstes af Gud.« (2 Kor. 1,3-5).

(21) »Salige er de sagtmodige.«

Saligprisningerne følger en fremadskridende linje i kristelig erfaring. De, som har indset deres trang til Kristus, de, som har sørget øver synden, og som har siddet sammen med Kristus i trængselens skole, vil lære sagtmødighed af den guddommelige lærer.

(21) Tålmodighed og mildhed under forurettelse var ikke egenskaber, der stød i høj kurs iblandt hedningerne eller hos jøderne. Da Moses under Helligåndens inspiration udtalte, at

han var det sagtmødige menneske på jorden (4Mos. 12,3), var det et udsagn, som folket på hans tid ikke opfattede som en anbefaling; det vakte snarere medynk eller foragt. Men Jesus satte sagtmødighed som en af de første egenskaber i hans rige. Hans egen færd og karakter er en åbenbarelse af den guddommelige skønhed i denne kostelige dyd.

(22) Jesus, som er afglansen af Faderens herlighed, holdt det ej »for et røvet bytte at være Gud lig, man han gav afkald og tog tjenerskikkelse på. (Fil. 2,6-7). Han var villig til at gennemgå livets ringe erfaringer, medens han vandrede omkring iblandt menneskene, ikke som en konge for at kræve hyldest, men som en, hvis opgave var at tjene andre. Hans fremtræden bar intet præg af skinhellighed eller kold strengthed. Verdens genløser havde en natur, som var højere end englenes, men hans guddommelige storhed var forenet med en sagtmødighed og en ydmyghed, der drog alle til ham.

(22) Jesus udtømte sig selv, og hans eget jeg kom ikke til syne i nogen af alle hans handlinger. Han lod alt være Faderens vilje underordnet. Da hans mission på jorden var sin afslutning nær, kunne han sige: »Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldbyrde den gerning, du har givet mig at gøre.« Og han byder os: »Lær af mig; thi jeg er sagtmød og ydmyg af hjertet!« »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv!« (Joh. 17,4; Matt. 11,29; 16,24). Lad selvet blive styrtet fra tronen og ikke længere herske over sjælen!

(22) Den, der betragter Kristus i hans selvfomægtelse og i hans hjertes sagtmødighed, vil føle sig tilskyndet til at sige lige som Daniel, da han så én, der lignede en menneskesøn: »Min takkelighed forvandlede til fordærvelse i mig.« (Dan. 10,8). Den selvstændighed og den selv rådighed, som vi roser os af, fremtræder da i hele sin usselhed som kendetegn på, at vi er i Satans tjeneste. Menneskenaturen stræber altid efter at komme til udtryk og er parat til kamp; men hos den, der lærer af Kristus, udtømmes egoismen, stoltheden og lysten til at være den største, og der hersker stilhed i sjælen. Jeget stilles til Helligåndens rådighed. Da er det os ikke magtpåliggende at indtage den højeste plads. Vi føler ingen lyst til at trænge og albue os frem for at vække opmærksomhed, men vi synes, at vor højeste plads er ved Frelserens fødder. Vi ser hen til Jesus i forventning om, at hans hånd skal føre os og hans røst vejlede os. Dette var apostelen Paulus erfaring, og han sagde: »Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig; og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig. (Gal. 2,19-20).

(23) Når vi modtager Kristus som blivende gæst i sjælen vil Guds fred, som overgår al forstand, bevare vore hjerter og vore tanker i Kristus Jesus. Skønt Frelseren havde kamp og strid under sin jordiske vandring, levede han dog et liv i fred. Medens vrede fjender stadig efterstræbte ham, kunne han sige: »Og han, som sendte mig, er med mig; han har ikke ladet mig alene, fordi jeg altid gør, hvad der er ham velbehageligt.« (Joh. 8,29). Ingen storm af menneskelig eller djævelsk vrede kunne forstyrre den ro, der bundede i hans fuldkomne samfund med Gud. Og han siger til os: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer.« »Tag mit åg på jer, og lær af mig; thi jeg er sagtmød og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile

...« (Joh. 14,27; Matt. 11,29). Bær tjenestens åg sammen med mig til Guds ære og til menneskenes opløftelse, så vil I finde, at åget er gavnligt og byrden let.

(24) Det er kærligheden til vort eget jeg, der ødelægger vor fred. Så længe jeget er lyslevende, står vi altid færdige til at værne det mod krænkelser og fornærmelser; men når vi er døde, og vort liv er skjult med Kristus i Gud, vil vi ikke tage os ringeagt eller tilsidesættelse nær. Vi vil være døve over for forsmædelse, blinde over for hån og fornærmelse. »Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke; kærligheden praler ikke, opblæses ikke, gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag, glæder sig ikke over uretfærdigheden, men glæder sig over sandheden; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Kærligheden ophører aldrig ...« (1Kor. 13,4-8).

(24) Den lykke, der hentes fra jordiske kilder, er lige så foranderlig, som den kan blive som følge af skiftende omstændigheder, medens Kristi fred er bestandig og blivende. Den afhænger ikke af nogen omstændighed i livet, af timeligt gods eller af jordiske venners antal. Kristus er den levende vandkilde, og den lykke, der hentes fra ham, kan aldrig slå fejl.

(24) Når Kristi sagtomdighed lægges for dagen i hjemmet, vil den gøre dets beboere lykkelige. Den forårsager ingen trætte og svarer ikke med vrede ord, men beroliger det oprøret sind og spreder en mildhed, der mærkes af alle, som kommer inden for dens tryllekreds. Hvor som helst den næres, gør den familierne på jorden til en del af den store familie deroppe.

(24) Det ville være langt bedre for os at lide under en falsk anklage end at påføre os selv den tortur at øve gengæld mod vore fjender. Hadets og hævnens ånd havde sin oprindelse hos Satan, og kan kun bringe ondt over enhver, som nærer den. Hjertets ydmyghed, den sagtomdighed, som er følgen af, at man bliver i Kristus, er velsignelsens hemmelige grundlag. »Han smykker de ydmyge med frelse.« (Sl. 149,4).

(25) "De sagtomdige skal arve jorden". Det var ønsket om selvophøjelse, der bragte synden ind i verden og medførte, at vore Stamforældre mistede herredømmet over denne fagre Jord, som var deres rige. Det er gennem selvfomægtelse, Kristus genløser det tabte, og han siger, at vi skal sejre, ligesom han sejrede. (Åb. 3,21). Ved ydmyghed og selvhengivelse kan vi blive medarvinger med ham, når »de sagtomdige skal arve landet. (Sl. 37,11).

(25) Den jord, der loves de sagtomdige, vil ikke således som den nuværende formørkes af dødens og forbandelsens skygge. »Men efter hans forjættelse venter vi »nye himle og en ny jord« hvor retfærdighed bor.« »Og der skal ikke mere være noget, som er under forbandelse. Og Guds og Lammets trone skal være i staden, og hans tjenere skal tjene han.« (2Pet. 3,13; Åb. 22,3).

(25) Dér vil ingen skuffelse findes, ingen sorg, ingen synd, og ingen skal sige: Jeg er syg. Dér ses intet ligfølge, ingen sørgende; dér findes ingen død, ingen skilsmisse, ingen

sønderknuste hjerter. Men Jesus er der, og der bor freden. »De hungrer og tørster ikke, dem stikker ej hede og sol. Thi deres forbarmer fører dem, leder dem til kildevæld.« (Es. 49,10).

(25) »Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes.«

Retfærdighed er hellighed, det er at være Gud lig; og »Gud er kærlighed". (1Joh. 4,16). Retfærdighed er overensstemmelse med Guds lov, for »alle dine bud er retfærd,« og kærligheden er »løvens opfyldelse". (Sl. 119,172; Rom. 13,10). Retfærd er kærlighed og kærligheden er Guds lys og liv. Guds retfærdighed er personliggjort i Kristus. Vi modtager retfærdighed ved at modtage ham.

(26) Det er ikke ved smertelig kamp eller trættende arbejde, ikke ved gaver og ofre, at retfærdighed opnås; den gives uforskyldt til hver sjæl, som hungrer og tørster efter den. »Hid, alle, som tørster, her er vand, kom, I, som ikke har penge! Køb ... og spis, uden Penge, uden vederlag!« »Dette er ..... den retfærd, jeg giver dem, lyder det fra Herren,« og: »Det navn, man skal give ham, er: Herren vor retfærdighed.« (Es. 55,1; 54,17; Jer. 23,6).

(26) Intet menneskeligt redskab kan skaffe det til veje, som vil stille sjælens hunger og tørst. Men Jesus siger: »Se, jeg står for døren og banker, om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med han, og han med mig.« »Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal aldrig tørste.« (Åb. 3,20; Joh. 6,35).

(26) Ligesom vi behøver føde for at kunne holde vore legemlige kræfter ved lige, således behøver vi Kristus, brødet fra himmelen, for at kunne vedligeholde åndeligt liv og erholde kraft til at gøre Guds gerninger. Ligesom legemet stadig modtager den næring, der opretholder liv og styrke, således må sjælen stadig have samfund med Kristus, føje sig under ham og forlade sig helt på ham. Lige som den trætte vandringsmand søger efter vandkilden i ørkenen og slukker sin tørst, når han finder den, således vil en kristen tørste efter at erholde livets rene vand, hvis kilde Kristus er.

(26) Efterhånden som vi indser fuldkommenheden i Frelserens karakter, vil vi ønske at blive fuldstændig forvandlede, fornyet efter hans renheds billede. Jo større kendskab vi har til Gud, desto højere krav stiller vi til karakteren, og desto alvorligere bliver vor længsel efter at genstråle hans lignelse. Et guddommeligt element forener sig med det menneskelige, når sjælen søger hen til Gud, og det længselsfulde hjerte kan sige: »Vær stille hos Gud alene, min sjæl, thi fra ham kommer mit håb.« (Sl. 62,6).

(27) Dersom du føler trang i din sjæl, dersom du hungrer og tørster efter retfærdighed, er dette et vidnesbyrd om, at Kristus har virket på dit hjerte, for at du må søge ham om ved Helligåndens hjælp at udrette det for dig, som du selv umuligt kan gøre. Vi behøver ikke at søge at slukke vor tørst ved sparsomme strømme; den store kilde er lige oven over os, og af dens overflod kan vi drikke vand uforskyldt, dersom vi vil stige lidt højere op ad troens vej.

(27) De ord, Gud har givet, er livets kildevæld. Når du søger hen til disse levende væld, vil du ved Helligåndens bistand blive ført ind i samfundet med Kristus. Kendte sandheder vil

fremtræde for dit sind, på en ny måde; som et lysglimt vil bibelsteder fremstråle for dig i ny betydning; du vil se andre sandheder i deres forhold til genløsningen, og du vil erkende, at Kristus leder dig; du har en guddommelig lærer ved din side.

(27) Jesus sagde: »Men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv.« (Joh. 4,14). Eftersom Helligånden oplader sandheden for dig, vil du gemme de dyrebare erfaringer og længes efter at tale med andre om de usigelige trøstefulde ting, som er blevet åbenbaret for dig. Når du kommer i berøring med dem, vil du kunne give dem en, og anden ny tanke angående Kristi karakter eller gerning; du vil have en eller anden ny åbenbarelse af hans medlidende kærlighed at meddele dem, der elsker ham, og dem, der ikke elsker ham.

(28) Giv, så skal der gives jer;« thi Guds ord er en »haves væld", "en brønd med rindende vand og strømme fra Libanon". (Luk. 6,38; Højs. 4,15). Det hjerte, der en gang har smagt Kristi kærlighed, råber stedse efter et dybere drag, og i forhold til som du deler ud, vil du modtage i rigere og fuldere mål. Enhver åbenbarelse af Gud i sjælen forøger evnen til at erkende og elske. Hjertets stadige råb er: »Mere af dig!« og Åndens svar er stedse: »Meget mere« (Rom. 5,9-10); for vor Gud har lyst til »at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår.« (Ef. 3,20). Jesus, som udtømte sig selv til frelse for den fortabte menneskehed, fik Helligånden uden mål. Således vil den blive givet til hver Kristi efterfølger, når hele hjertet overlades til ham som hans bolig. Vor Herre har selv givet befalingen: »Lad jeg opfylde af ånden!« og denne befaling er tillige et løfte om dens virkeliggørelse. Det behagede Faderen, at i Kristus skulle »hele fylden bo", og "i denne fylde har I del". (Ef. 5,18; Kol. 1,19; 2,10).

(28) Gud har udløst sin kærlighed i overflod, ligesom regnbygerne vederkvæger jorden. Han siger: »Nedsend retfærd, i skyer, jorden åbne sit skød, så frelse må spire frem og retfærd vokse tillige.« »Forgæves søger de arme og fattige vand, deres tunge brænder af tørst; jeg, Herren, vil bønheøre dem, dem svigter ej Israels Gud. Fra nøgne høje sender jeg floder og kilder midt i dale; ørkenen gør jeg til vanddrag, det tørre land til væld.« (Es. 45,8; 41,17-18). »Thi af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde.« (Joh. 1,16).

(29) »Salige er de barmhjertige, thi dem skal vederfares barmhjertighed«.

Menneskehjertet er af naturen koldt og mørkt og ukærligt. Når nogen lægger en barmhjertighedens og tilgivelsens ånd for dagen, gør han det ikke af sig selv, men ved Guds ånd, der virker på hans hjerte. »Vi elsker, fordi han elskede os først.« (1Joh. 4,19).

(29) Gud selv er kilden til al barmhjertighed. Hans navn er "barmhjertig og nådig". (2Mos. 34,6). Han behandler os ikke efter vor fortjeneste. Han spørger ikke, om vi er værdige til hans kærlighed, men han udøser sin kærligheds rigdom over os for at gøre os værdige. Han er ikke hævnerrig. Han søger ikke at straffe, men at genløse. Selv den strenghed, han lægger for dagen gennem sit for syn, tilsigter de vildfarendes frelse. Han nærer en dyb og brændende længsel efter at lindre menneskenes smerter og gyde sin balsam i deres sår. Vel

er det sandt, at Gud »ikke lader den skyldige ustraffet« (2Mos. 34,7), men han vil borttage skylden.

(29) De barmhjertige har »del i guddommelig natur« (2Pet. 1,4), og hos dem kommer Guds medlidende kærlighed til udtryk. Alle, hvis hjerter samstemmer med kærlighedens hjerte, vil søge at hjælpe, ikke at fordømme. Kristus boende i hjertet er en kilde, der aldrig løber tom. Hvor han for bliver, vil der være en overflod af godhed.

(29) Når det gælder hjælp til de vildfarende, de fristede eller de elendige, der er blevet ofre for savn og synd, vil en Kristen ikke spørge: »Er de værdige?« men: »Hvorledes kan jeg hjælpe dem?« I de elendigste og de mest fordærvede ser han sjæle, for hvem Kristus døde, og for hvem Gud har givet sine børn forligelsens tjeneste.

(30) De barmhjertige er de, der viser mildhed med de fattige, de lidende og de undertrykte. Job siger: »Jeg reddede den arme, der skreg om hjælp, den faderløse, der savnede en hjælper; den, det gik skævt, velsignede mig, jeg frydede enkens hjerte; jeg klædte mig i retfærd, og den i mig, i ret som kappe og hovedbind. Jeg var den blindes øje, jeg var den lammes fod; jeg var de fattiges fader, udreded den mig ukendtes sag.« (Job 29,12-16).

(30) Der er mange, for hvem livet er en smertelig kamp; de indser deres mangler, er ulykkelige og fattes tro; de mener, at de ikke har noget at være taknemmelige for. På mange, der kæmper og er ensomme, ville venlige ord, medlidende blikke og udtryk, der viser, at man værdsætter dem, virke som et bæger koldt vand på en tørstig sjæl. Et deltagende ord eller en kærlig handling ville løfte byrder, som trykker tungt på trætte skuldre; og hvert ord og hver handling, der udtales eller udføres i uegennyttig godhed, er et udtryk for Kristi kærlighed til fortabte mennesker.

(30) Mod de barmhjertige skal der »vises barmhjertighed. »Gavmild sjæl bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges og selv.« (Ordsp. 11,25). Der er liflig fred for den medlidende, en salig tilfredsstillelse for den, der lever et selvforglemmende liv til gavn for andre. Helligånden, som bor i hjertet og åbenbares i livet, vil røre hårde hjerter og vække mildhed og sympati. Hvad man sår, vil man høste. »Salig er den mand, der tager sig af de svage. .... Her ren vogter ham, holder ham i live, det går ham vel i landet, han giver ham ikke i fjendevold. På sottesengen står Herren ham bi, hans smertens leje gør du ham let.« (Sl. 41,1-3).

(31) Den, som har givet Gud sit liv til tjeneste for hans børn, er forenet med ham, som råder over alle universets hjælpeklender. Med de uforanderlige forjættelsers gyldne bånd er hans liv knyttet til Guds liv. Herren vil ikke svigte ham i lidelsens og nødens time. »Så skal da min Gud, rig som han er, herligt i Kristus Jesus, fuldt ud give jer alt, hvad I trænger til.« (Fil. 4,19). Og i den sidste nødens time vil den barmhjertige finde tilflugt i den med lidende frelsers barmhjertighed og blive modtaget i de evige boliger.

(31) »Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud«.

Jøderne var så strenge med hensyn til ceremoniel renhed, at deres vedtægter var yderst byrdefulde. Regler og forbud og frygt for udvortes besmittelse optog deres tanker, og de så ikke den mørke plet, som egenkærlighed og had sætter på sjælen.

(31) Jesus omtaler ikke denne ceremonielle renhed som en af betingelserne for at indgå i hans rige, men påpeger nødvendigheden af hjertets renhed. Visdommen ovenfra er »først og fremmest ren« (Jak. 3,17). Intet, der besmitter, vil kunne indgå i Guds stad; alle dens beboere vil være blevet rene i hjertet. Hos den, der lærer af Jesus, vil der vise sig en tiltagende afsmag for ligegyldighed i opførsel, usømmelig tale og grove tanker. Når Jesus bor i hjertet, vil tanker og opførsel vidne om renhed og dannelse.

(31) Men Jesu ord: »Salige er de rene af hjertet,« har en dybere mening. De sigter ikke blot til renhed i den betydning, verden opfatter renhed: fri for det sanselige, ren for begærlighed, men ren i sjælens lønlige hensigter og bevæggrunde, fri for stolthed og egenkærlig higen, uegennyttig, barnlig.

(32) Kun lige kan vurdere lige. Med mindre man i sit eget liv tilegner sig den selvopofrende kærligheds princip, som er princippet i Guds karakter, kan man ikke kende Gud. Det af Satan bedragne hjerte ser Gud som et tyrannisk, ubarmhjertigt væsen. Menneskenes, ja endog Satans egoistiske egenskaber tillægges den kærlige skaber. »Du tænkte,« siger Herren, »at jeg var ganske som du.« »Sl. 50,21. Hans forsyns tilskikkelser tolkes som udtryk for en vilkårlig, hævngherrig natur. Således behandles også Bibelen, hans nådes skatkammer. Glansen af hans sandheder, der er høje som himmelen og omspænder evigheden, bliver ikke påagtet. For det store flertal af menneskene er Kristus selv kun »som et rodsrud af udtørret jord", og de ser ham »uden skønhed og pragt", så de kunne synes om ham. (Es. 53,2). Da Jesus var iblandt menneskene som en Guds åbenbaring i menneskelig skikkelse, udtalte de skriftkloge og farisæerne til ham: »Du er en samaritaner og besat.« (Joh. 8,48). Endog hans disciple var i den grad forblindede af egenkærligheden i deres hjerter, at de var sene til at forstå ham, som var kommet for at åbenbare Faderens kærlighed for dem. Dette var grunden til, at Jesus vandrede ensom midt iblandt menneskene. Kun i himmelen blev han fuldt ud forstået.

(32) Når Kristus kommer i sin herlighed, kan de ugudelige ikke holde ud at se ham. Hans ansigts lys, der er liv for dem, som elsker ham, er døden for de gudløse. Forventningen om hans komme er for disse »en frygtelig forventning om dom og en nidkærhedsbrand.« (Hebr. 10,27). Når han åbenbares, vil de bede om at blive skjult for hans ansigt, der døde for at genløse dem.

(33) Men for de hjerter der er blevet rensat ved Helligånden er alting forandret. De kan kende Gud. Moses blev skjult i klippehulen, da Herrens herlighed åbenbares for ham; og det er, når vi skjuler os i Kristus, at vi skuer Guds kærlighed.

(33) »Den som elsker hjertets renhed, hvis læber er yndige, hans ven er kongen.« (Ordsp. 22,11). Ved tro ser vi ham her, ser ham nu. I vor daglige erfaring ser vi hans godhed og

medlidenhed i åbenbarelsen af hans forsyn. Vi erkender ham i hans søns karakter. Helligånden tager sandheden om Gud og om ham, som han har ud sendt, og oplader den for forstanden for hjertet. De rene af hjertet ser Gud i et nyt og kært forhold som deres genløser, og idet de beskuer det rene og elskelige i hans karakter, længes de efter at genspejle hans billede. De ser ham som en fader, der længes efter at omfavne sin bodfærdige søn, og deres hjerter fyldes med en uudsigelig og forherliget glæde.

(33) De rene af hjertet ser Skaberen i de gerninger, hans mægtige hånd har udført, i de skønne ting, som verdensaltet rummer. I hans skrevne ord ser de i klarere træk åbenbarelsen af hans barmhjertighed, hans godhed og hans nåde. De sandheder, der er skjult for de vise og forstandige, åbenbares for små børn. Det skønne og dyrebare i sandheden, ting, som ikke er gået op for dem, der har en verdslig visdom, udfoldes stadig for sådanne, som nærer et tillidsfuldt, barnligt ønske om at kende og gøre hans vilje. De får sandheden at se ved selv at blive delagtige i guddommelig natur.

(34) De rene af hjertet lever ligesom i Guds synlige nærværelse den tid, han tildeler dem her i verden. De vil også se ham ansigt til ansigt i den tilkommende, udødelige tilstand, ligesom tilfældet var med Adam, da han vandrede med Gud og talte med ham i Eden. »Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt.« (1Kor. 13,12).

(34) »Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn«

Kristus er »fredsfyrste« (Es. 9,6), og det er hans mission at genoprette den fred på jorden og i himmelen, som synden har forstyrret. »Retfærdig gjorde af tro har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.« (Rom. 5,1). Enhver, som er villig til at afstå fra synd og til at åbne sit hjerte for Kristi kærlighed, bliver delagtig i denne himmelske fred.

(34) Der gives ikke noget andet grundlag for fred end dette. Når Kristi nåde modtages i hjertet, undertrykker den fjendskabet; den dæmper kiv og fylder sjælen med kærlighed. Den, der har fred med Gud og mennesker, kan ikke gøres ulykkelig. Der vil ikke være misundelse i hans hjerte. Ingen ond mistanke vil få plads der, og had kan ikke forekomme. Det hjerte, der er i overensstemmelse med Gud, er delagtigt i himmelens fred og vil sprede dens velsignede indflydelse overalt omkring sig. Fredens ånd vil lægge sig som dug på hjerter, der er trætte og besværede af jordisk strid.

(34) Kristi efterfølgere er udsendt til verden med budskabet om fred. Enhver, som ved den ubevidste indflydelse af en hellig vandel åbenbarer Kristi kærlighed, enhver, som ved ord eller handling leder en anden til at forsvare synd og overgive sit hjerte til Gud, er en fredsstifter.

(35) Og salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn. Fredens ånd er et vidnesbyrd om deres forbindelse med himmelen. Kristi vellugt omgiver dem. Livets duft og karakterens ynde åbenbarer for verden den kendsgerning, at de er Guds børn. Menneskene vil kunne se på dem, at de har været med Jesus. »Og enhver, der elsker, er født af Gud.«

»Om nogen ikke har Kristi ånd, så hører han ikke ham til"; men »alle, som drives af Guds ånd, er Guds børn". (1Joh. 4,7; Røm. 8,9. og 14).

(35) »Da bliver Jakobs rest i de mange folkeslags midte som dug, der kommer fra Herren, som regnens dråber på græs, der ikke venter på nogen eller bier på menneskenes børn.« (Mik. 5,6).

(35) »Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld. Thi Himmeriget er deres«

Jesus fremholder ikke for sine efterfølgere håbet om opnåelse af jordisk herlighed og rigdom og om et liv uden prøvelse: men han fremstiller for dem den forret at kunne vandre sammen med deres Mester på selvornægtelsens og forsmædelsens stier, fordi verden ikke kender dem.

(35) Han, som kom for at genløse verden, mødte modstand hos Guds og menneskers modstanderes forenede styrker. Onde mennesker og onde engle sluttede sig sammen i et ubarmhjertigt forbund imod fredsfyrsten. Skønt hvert ord og hver handling fra hans side åndede af guddommelig medlidenhed, var hans ulighed med verden sådan, at den vakte det bitreste fjendskab. Fordi han ikke ville billige udøvelsen af de onde lidenskaber i vor natur, pådrog han sig den stærkeste modstand og det bitreste fjendskab. Således går det alle, der vil leve helt i Kristus Jesus. Mellem retfærdighed og synd, mellem kærlighed og had og mellem sandhed og vildfarelse råder en strid, der ikke lader sig betvinge. Den, der fremholder Kristi kærlighed og hellighedens ynde, drager undersætter bort fra Satans rige, og ondskabens fyrste ægges til modstand. Forfølgelse og skændsel venter alle, som besjæles af Kristi ånd. Tiden medfører forandringer i forfølgelsens art, men princippet den ånd, der ligger til grund for forfølgelsen er det samme, som har ihjelslået Herrens udvalgte lige siden Abels dage.

(36) Når menneskene søger at forene sig med Gud, vil de finde, at korsets forargelse ikke er ophørt. Magter og myndigheder og ondskabens åndevæsener i det høje flokkes imod alle, der viser lydighed imod himmelens lov. I stedet for at volde sorg bør forfølgelse derfor tværtimod bringe Kristi disciple glæde, da den er et vidnesbyrd om, at de vandrer i deres Mesters fodspor.

(36) Medens Herren ikke har givet sit folk løfte om fritagelse for prøver, har han lovet dem det, som er langt bedre. Han har sagt: »Som dine dage skal din styrke være.« »Min nåde er dig nok; thi i magtesløshed udfolder min kraft sig helt.« (5Mos. 33,25; 2Kor. 12,9). Dersom det tilfalder dig at gå igennem ildovnen for Jesu skyld, vil han være ved din side, ligesom han var med de tre trofaste mænd i Babylon. De, som elsker deres genløser, vil fryde sig over enhver anledning til at dele ydmygelse og forsmædelse med ham. Den kærlighed, de nærer til deres Herre, gør lidelse for hans skyld liflig.

(36) Djævelen har gennem alle tider forfulgt Guds folk. Han har pint dem og slået dem ihjel; men ved døden vandt de sejr. Ved deres standhaftige tro åbenbarede de én, som er mægtigere end Satan. Den onde kunne pine legemet og slå det ihjel, men han kunne ikke

røre ved det liv, der var skjult med Kristus i Gud. Han kunne spærre dem inde bag fængselsmure, men han kunne ikke lægge ånden i lænker. Bag mørket kunne de skue herligheden og sige: »Jeg holder for, at den nærværende tids lidelser ikke er at regne mod den herlighed, som skal åbenbares på os.« »Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os.« (Rom. 8,18; 2Kor. 4,17).

(37) Gennem prøvelser og forfølgelse lægges Guds herlighed hans karakter for dagen hos hans udvalgte. Forfulgt og hadet af verden oplæres og opdrages Guds menighed i Kristi skole. De vandrer på trange stier i verden og lutres i trængslens ildovn. De følger Kristus gennem svære kampe, tåler selvfornektelse og oplever bitre skuffelser; men deres smertelige erfaringer viser dem syndens brøde og ulykke, og de ser på den med afsky. Fordi de har del i Kristi lidelser, er de udset til at få del i hans herlighed. I et himmelsk syn så profeten Guds folks sejr. Han siger: »Og jeg så noget ligesom et glarhav, isprængt med ild. Og jeg så dem, som var gået sejrende ud af kampen ..... stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder. Og de sang Moses Guds tjeners, sang og Lammets sang: »Store og underfulde er dine gerninger, Herre vor Gud, du Almægtige! retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge!« »Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel; og han som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem.« (Åb. 15,2-3; 7,14-15).

(38) »Salige er I, når man håner jer«

Lige siden Satan faldt, har han virket ved hjælp af bedrag. Ligesom han har stilet Gud i et falsk lys, således fremstiller han også Guds børn i et fejlagtigt lys. Frelseren siger: »Spotten mod dig er faldet på mig.« (Sl. 69,10). På lignende måde falder den på hans disciple.

(38) Aldrig er nogen, der færdedes iblandt mennesker, blevet så bagtalt som menneskesønnen. Han blev spottet og hånet for sin usvigelige lydighed mod Guds hellige lovs principper. Han blev hadet uden årsag. Stående rolig overfor sine fjender kunne han alligevel udtale, at forsmædelse udgør en del af en kristnes arvelod, give sine efterfølgere råd med hensyn til, hvorledes de skulle møde hadets pile, og byde dem ikke at forsvare sig under forfølgelse.

(38) Medens bagtalelse vel kan sværte vort rygte, kan den ikke besudle karakteren. Den er i Guds varetægt. Så længe vi ikke samtykker i at begå synd, formår ingen magt, hverken menneskers eller djævelens, at sætte en plet på sjælen. Den, der i sit hjerte holder fast ved Gud, er uforandret den samme i trængslens mest prøvende stund og i de mest nedslående omgivelser, som han var, da det gik ham vel, da Guds lys og velbehag syntes at hvile over ham. Hans ord, hans bevæggrunde og handlinger kan forvrænges og stilles i et forkert lys; men han agter ikke derpå, fordi han har højere interesser stående på spil. Ligesom Moses holder han ud, »som om han så den usynlige," idet han »ikke har blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige". (Hebr. 11,27; 2 Kor. 4,18).

(39) Kristus har kendskab til alt, hvad der bliver misforstået og urigtigt fremstillet af mennesker. Hans bøn kan finde sig i at vente i stille tålmodighed og tillid, uanset hvor meget de måtte blive foragtet og talt ilde om; for intet er skjult, som ikke skal åbenbares, og de, der ærer Gud, vil blive æret af ham i menneskers og engles påsyn.

(39) »Når man håner og forfølger jer,« sagde Jesus, da »glæd jer og fryd jer;« og han henviste sine tilhørere til profeterne, der havde talt i Herrens navn, som »forbillede i at lide ondt og være tålmodige. (Jak. 5,10). Abel, den allerførste kristne blandt Adams børn, døde som martyr. Enok vandrede med Gud, og verden kendte ham ikke. Noa blev spottet som en fanatiker og urostifter. »Andre igen måtte udstå spot og pisk, ja lænker og fængsel.« »Andre blev lagt på pinebænk og tog ikke imod befrielse, for således at opnå en bedre opstandelse.« (Hebr. 11,36-35).

(39) I enhver tidsalder er Guds udvalgte sendebud blevet hånet og forfulgt, men ved deres trængsler er kundskaben om Gud blevet udbredt. Enhver Kristi discipel må træde ind i rækkerne og føre det samme værk videre i bevidsthed om, at fjenderne ikke formår noget imod sandheden men for sandheden. Gud vil, at sandheden skal komme i forgrunden og blive genstand for undersøgelse og omtale, selv om det sker ved den ringeagt, som den udsættes for. Menneskenes sind må sættes i bevægelse; enhver strid, enhver forsmædelse, enhver anstrengelse for at indskrænke samvittighedsfrihed er et Guds middel til at vække deres tanker, der ellers måske vil slumre.

(39) Hvor ofte dette er blevet følgen, har vist sig i beretningerne om Guds vidner! Da den ædle og veltalende Stefanus efter Synedriets tilskyndelse blev stenet til døde, led evangeliets sag intet tab. Det himmelske lys, der forklarede hans ansigt, og den guddommelige medlidenhed, der åndede ud af hans bøn i dødens stund, virkede som en skarp pil på det forblindede rådsmedlem, der stod ved siden af, og Saulus, den forfølgende farisæer, blev et udvalgt redskab til at bære Kristi navn frem for hedninger og konger og Israels folk. Og længe derefter skrev den aldrende Paulus fra sit fængsel i Rom: »Ganske vist prædiker nogle Kristus af misundelse og stridslyst, ... ikke med rent sind, men i den tanke at føje ny trængsel til mine lænker. .... Kristus forkyndes dog på enhver måde.« (Fil. 1,15-16. og 18). At Paulus blev fængslet, bidrog til evangeliets udbredelse, og sjæle blev vundet for Kristus endog i Cæsarernes palads. »Guds levende og blivende ord, der er en »uforkrænkelig sæd« (1Pet. 1,23), bliver ved den ondes forsøg på at ødelægge det sået i menneskers hjerter. Ved forhånelse og forfølgelse af Guds børn ophøjes Kristi navn, og sjæle frelses.

(40) Deres løn, der gennem forfølgelse og hån er vidner for Kristus, »skal være stor i Himlene. Medens folket forventer jordiske goder, henviser Jesus dem til en himmelsk belønning. Men han henlægger ikke hele belønningen til det tilkommende liv; den begynder hernede. Herren åbenbarede sig for Abraham og sagde: »Jeg er dit skjold og din meget store løn.« (1Mos. 15,1). Dette er alles belønning, som følger Kristus. Jehova, Immanuel, han »i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult til stede", og i hvem »hele guddomsfylden« bor legemlig (Kol. 2,3. og 9) at samstemme med ham, at eje ham, idet

hjertet oplades mere og mere for at tage imod hans egenskaber, at kende hans kærlighed og kraft, at eje Kristi uransagelige rigdom. at formå i stedse højere grad at »fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og at kende Kristi Kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde«: »dette er Herrens tjeneres lod, den retfærd, jeg giver dem, ly der det fra Herren". (Ef. 3,18-19; Es. 54,17).

(41) Det var denne glæde, som fyldte Paulus og Silas hjerter, da de ved midnatstid bad og sang lovsange til Gud i fangehullet i Filippi. Kristus var hos dem derinde, og lyset af hans nærværelse gennemstrålede mørket med herligheden fra boligerne hisset. Uden at agte på sine lænker, når han så, hvorledes evangeliet udbredtes, skrev Paulus fra Rom: »... og det glæder jeg mig over. Ja, jeg vil blive ved at glæde mig over det.« (Fil. 1,18). Og Kristi egne ord på bjerget genlyder i Paulus bud skab til menigheden i Filippi midt under forfølgelserne imod den: »Glæd jer altid i Herren, jeg siger igen: glæd jer!« (Fil. 4,4).

(41) »I er jordens salt«

Saltet tillægges værdi på grund af dets bevarende egenskaber; og når Gud kalder sit folk for salt, er det for at lære dem, at hans hensigt med at gøre dem til genstand for sin nåde er, at de skal blive et middel til andres frelse. Guds hensigt med at udvælge sig et folk frem for hele verden var ikke blot den at kunne antage dem som sønner og døtre, men at verden gennem dem måtte kunne modtage den nåde, som er åbenbaret til frelse. (Tit. 2,11). Da Gud udvalgte Abraham, var det ikke udelukkende for, at han kunne være Guds særskilte ven, men for, at han skulle blive en formidler af de særegne rettigheder, som Herren ønskede at tilstå folkeslagene. I sin sidste bøn sammen med disciplene før korsfæstelsen sagde Jesus: »Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden.« (Joh. 17,19). På lignende måde vil kristne, der er blevet rensede ved sandheden, besidde frelsende egenskaber, som bevarer verden fra fuldstændig moralsk fordærvelse.

(42) Saltet må blandes med det, som det tilsættes; det må gennemtrænge og gennemsyre for at kunne bevare. Således er det ved personlig berøring og omgang, man påvirker menneskene med evangeliets frelsende kraft. De frelses ikke i samlet mængde, men enkeltvis. Personlig indflydelse er en kraft. Vi må komme dem nær, som vi ønsker at gavne.

(42) Saltets smag er en fremstilling af den levende kraft hos en kristen Jesu kærlighed i hjertet, Kristi retfærdighed, som gennemtrænger livet. Kristi kærlighed er udadvirkende og fremadtrængende. Hvis den bor i os, vil den strømme ud til andre. Vi vil komme i nær berøring med dem, indtil deres hjerter opvarmes af vor uegennyttige interesse og kærlighed. Fra de oprigtigt troende udgår der en levende kraft, som er gennemtrængende og meddeler ny moralsk styrke til de sjæle, som de virker for. Det er ikke menneskets egen kraft men den Helligånds, der bevirker forvandlingen.

(42) Jesus tilføjede denne højtidelige advarsel: »Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med? Så duer det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker.« Medens folket lyttede til Kristi ord, kunne de se det hvide salt lyse på stierne, hvor man havde kastet

det ud, fordi det havde mistet sin kraft og der for var til ingen nytte. Det var en træffende fremstilling af farisæerne og den virkning, deres religion øvede på samfundet. Det var en fremstilling af livet hos enhver, fra hvem Guds nådes kraft er veget bort, og som er blevet kold og er uden Kristus. I menneskers og engles øjne vil en sådan blive betragtet som usmagelig og utiltalende, uanset hvilken bekendelse han fører. Det er til sådanne, Kristus siger: »Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund.« (Åb. 3,15-16).

(43) Uden levende tro på Kristus som en personlig Frelser er det umuligt for os at gøre vor indflydelse mærkbar i en vantro verden. Vi kan ikke give andre, hvad vi ikke selv er i besiddelse af. Den indflydelse, vi øver til menneskenes velsignelse og højnelse, står i forhold til vor egen hengivenhed for og helligelse til Kristus. Hvis der ingen virksom tjeneste er, ingen sand kærlighed, ingen levende erfaring, så er der heller ingen kraft til at hjælpe, ingen forbindelse med himmelen, ingen Kristi vellugt ved livet.

(43) Medmindre Helligånden kan bruge os som redskaber, gennem hvilke han kan meddele verden sandheden, som den er i Jesus, er vi ligesom salt, der mistet sin smag og er ganske værdiløst. Ved vor mangel på Kristi nåde vidner vi for verden, at den sandhed, vi bekender os til at tro, ingen helliggørende kraft besidder, og så langt vor indflydelse rækker, gør vi således Guds ord til intet. »Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde. Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærligheden, da var jeg intet. Og uddelte jeg end alt, hvad jeg ejer, til de fattige, og gav mit legeme hen til at brændes, men ikke havde kærlighed, da gavnede det mig intet.« (1Kor. 13,1-3).

(44) Når kærlighed fylder hjertet, vil den strømme ud til andre, ikke af hensyn til goder, man har modtaget af dem, men fordi kærlighed leder til handling. Kærligheden omdanner karakteren, behersker vore indskydelser, undertrykker fjendskab og forædler vore tilbøjeligheder. Denne kærlighed er vidtspændende som universet og er i samklang med den samme egenskab hos de tjenende engle. Når den findes i hjertet, forsøder den hele livet og spreder sin velsignelse over alle i nærheden. Dette, og intet andet end dette, kan gøre os til jordens salt.

(44) »I er verdens lys«

Når Jesus lærte folket, gjorde han sin undervisning interessant og fængslede tilhørernes opmærksomhed ved en hyppig anvendelse af naturbilleder fra deres omgivelser. Folket var kommet sammen i den tidlige morgenstund. Den herlige sol, der steg højere og højere på den blå himmelhvælving, fordrev skyggerne, som endnu gemte sig i dalene og mellem de snævre bjergkløfter. Stråleglansen på den østlige himmel var endnu ikke forsvundet, sollyset fyldte landskabet med sin pragt, og søens rolige overflade kastede det gyldne lys tilbage og genspejlede de rosenfarvede morgenskyer. Dugdråber funkede på hver knop, hver gren og

hvert grønt skud. Naturen smilede under velsignelsen af en ny dag, og fuglenes sang lød yndigt i træerne. Frelseren betragtede skaren foran sig, vendte sig derpå mod den opgående sol og sagde til sine disciple: »I er verdens lys.« Ligesom solen begiver sig ud på sin kærlighedsmission, fordriver nattens mørke og vækker verden til live, således skal Kristi efterfølgere drage ud på deres mission og udgyde himmelens lys over dem, der befinder sig i vildfarelsens og syndens mørke.

(45) I morgenstundens strålende lys trådte byerne på de omkringliggende bjerge klart frem og udgjorde et tiltalende træk i sceneriet. Idet Jesus pegede på disse, sagde han: »En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.« Og han tilføjede: »Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, som er i huset.« De fleste af dem, der lyttede til Jesu ord, var bønder og fiskere, hvis beskedne boliger kun bestod af ét rum, hvor det eneste lys stod i lysestagen og skinnede for alle i huset. Også hvad eder angår, sagde Jesus, »således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.

(45) Intet andet lys har nogensinde skinnet eller vil nogensinde skinne på faldne mennesker end det, der udgår fra Kristus. Jesus, Frelseren, er det eneste lys, der oplyser en verden, som ligger i synd. Om Kristus er der skrevet: »I det var liv, og livet var menneskenes lys. (Joh. 1,4). Det var ved at modtage hans liv, at disciplene kunne blive lysbærere. Kristi liv i sjælen, hans kærlighed åbenbaret i karakteren, ville gøre dem til verdens lys.

(45) Menneskene har intet lys i sig selv. Uden Kristus er vi som en kærte, der ikke er tændt, som Månen, når den vender sit ansigt bort fra solen; vi har ikke en eneste lysstråle at sende ud i verdens mørke. Men når vi vender os mod retfærdighedens sol, og når vi kommer i berøring med Kristus, stråler hele sjælen af glansen fra hans guddommelige åsyn.

(46) Kristi efterfølgere skal være mere end blot et lys midt iblandt menneskene. De er verdens eneste lys. Jesus siger til alle, som nævner hans navn: I har overgivet jer til mig, og jeg har givet jer til verden som mine udsendinge. Ligesom Faderen havde sendt ham til verden, siger han, »således har jeg også sendt dem til verden. (Joh. 17, 18). Ligesom Kristus er den, gennem hvem Faderen åbenbares, således skal vi være det middel, gennem hvilket Kristus bliver åbenbaret. Skønt Kristus er den store lyskilde, så glem ikke, du kristen sjæl, at han åbenbares gennem det menneskelige redskab! Kristus selv kom til verden som menneskenes søn. Menneskelighed forenet med guddommelig natur må berøre menneskeligheden. Kristi menighed, hver enkelt Mesterens discipel er himmelens beskikkede redskab til at åbenbare Gud for menneskene. Engle fra herlighedens rige venter på gennem dig at kunne meddele himmelens lys og kraft til sjæle, der er ved at fortabes. Skal det menneskelige redskab svigte i udførelsen af sin beskikkede gerning? Betænk, at i den udstrækning dette sker, vil verden i så fald blive berøvet Helligåndens forjættede indflydelse.

(46) Men Jesus bød ikke disciplene: »Stræb efter at få jeres lys til at skinne!« Han siger: »Lod det skinne!« Dersom Kristus bør i hjertet, er det umuligt at skjule lyset af hans nærværelse. Der som de, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere, ikke er verdens lys, skyldes det, at den levende kraft har forladt dem; hvis de intet lys har at give, er det fordi de ingen forbindelse har med lysets ophav.

(47) I enhver tidsalder har »Kristi ånd i dem« (1Pet. 1,11) ført Guds sande børn til folkets lys i deres samtid. Josef var en lysbærer i Ægypten. Ved sin renhed, sine gode gerninger og sin sønlige kærlighed var han en fremstilling af Kristus midt iblandt et folk af afgudsdyrkere. Medens israelitterne var på vandring fra Ægypten til det forjættede land, var de trofaste iblandt dem et lys for de omkringboende folkeslag. Gennem dem blev Gud åbenbaret for verden. Fra Daniel og hans medbrødre i Babylon og fra Mordokaj i Persien skinnede klare lysstråler ud i det mørke, som rådede ved de kongelige hoffer. På lignende måde er Kristi disciple sat til at være lysbærere på vejen til himmelen; gennem dem åbenbares Faderens miskundhed og godhed for en verden, som er indhyllet i mørke, fordi den misforstår Gud. Ved at se deres gode gerninger ledes andre til at ære Faderen i det høje; for derved lægges det for dagen, at der på verdensaltets trone er en Gud, hvis karakter for tjener pris og efterligning. Den guddommelige kærlighed, der gløder i hjertet, og den Kristusprægede harmoni, der åbenbarer sig i livet, er som et glimt fra himmelen, der tilstås verdslige mennesker, for at de må kunne værdsætte dets ophøjede herlighed.

(47) Det er på denne måde, menneskene ledes til at tro »den kærlighed, som Gud har til os". (1Joh. 4,16). Det er på denne måde, at hjerter, der engang var syndige og fordærvede, renses og forvandles, for at de må kunne fremstilles for Guds herlighed »dadelfri i fryd". (Jud. 24).

(47) Frelserens ord: »I er verdens lys, påpeger den kendsgerning, at han har givet sine efterfølgere en verdensomspændende mission. På Kristi tid havde egoisme, stolthed og fordom bygget en stærk og høj skillevæg mellem dem, der var beskikkede til vogtere over Guds hellige ord, og ethvert andet folk på jorden. Men Frelseren var kommet for at forandre alt dette. De ord, folket hørte fra hans læber, skilte sig fra alt, hvad de nogensinde havde hørt af præst eller rabbiner. Kristus nedriver gærdets skillevæg, egenkærligheden, den skillende nationale fordom, og forfægter kærlighed til hele den menneskelige familie. Han løfter menneskene ud af den snævre kreds, som deres egoisme foreskriver; han ophæver alle territoriale skel og kunstige skillelinjer i menneskesamfundet. Han gør ingen forskel på næsten og den fremmede, på venner og fjender. Han lærer os at betragte hver trængende sjæl som vor næste og verden som vort virkefelt.

(48) Ligesom Solens stråler trænger igennem og når ud til de mest afsides beliggende egne på jorden, således er det Guds hensigt, at evangeliets lys skal nå ud til hver eneste sjæl i verden. Dersom Kristi menighed fuldbyrdede vor Herres forsæt, ville ly set skinne på alle, der sidder i mørket og i dødens land og skygge. I stedet for at slutte sig sammen i klynger og undvige ansvar og kors ville menighedens medlemmer sprede sig ud over alle lande og lade

Kristi lys skinne videre ud fra dem, medens de virkede for sjæles frelse, ligesom han gjorde. Da ville »dette rigets evangelium« i hast blive bragt ud til hele verden.

(48) Det er på denne måde, Guds hensigt med at kalde et folk, lige fra Abraham ude på Mesopotamiens sletter og til os i denne tid, vil få sin opfyldelse. Han siger: »Jeg vil velsigne dig ....., og vær en velsignelse!« (1Mos. 12,2). Kristi ord ved evangelistprofeten, som bjergprædikenen kun er en genlyd af, gælder os i denne sidste slægt: »Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.« (Es. 60,1). Dersom Herrens herlighed er oprundet over din ånd, dersom du har beskuet skønheden hos ham, som er den ypperste iblandt tusinder, og som er fuld af ynde, og dersom din sjæl stråler af han åsyns lys, så er dette ord fra Herren sendt til dig. Har du stået sammen med Kristus på forklarelsens bjerg? Nede på sletten findes der sjæle, som den onde holder i trældom, og de venter på det troens og bønnens ord, der vil sætte dem i frihed.

(49) Vi skal ikke blot grunde på Kristi herlighed men tillige tale om hans dyder, Esajas nøjedes ikke med at beskue Kristi herlighed, men han talte også om den. Medens David grublede, luede ilden op; derpå talte han med sin tunge. (Sl. 39,4). Medens han grundede på Guds forunderlige kær lighed, kunne han ikke afholde sig fra at tale øm, hvad han så og følte. Hvem kan i tro betragte genløsningens vidunderlige plan, Guds enbårne søns herlighed, og ikke tale om den? Hvem kan tænke på den uudgrundelige kærlighed, der blev lagt for dagen ved Kristi død på Golgathas kors, for vi ikke skulle fortæbes, men have et evigt liv hvem kan beskue dette uden at have noget at sige for at ophøje Frelserens herlighed?

(49) »Alt i helligdommen råber: Ære!« Israels liflige sangere priste ham på harpen og sagde: »Jeg vil betænke din majestæts herlige ære og dine under fulde gerninger. Og der skal tales om dine forfærdelige gerningers vælde, og jeg vil fortælle om din magt.« (Sl. 29,9; 145,5-6).

(49) Korset på Golgatha skal hæves højt op over folket, således at det lægger beslag på menneskenes sind og samler deres tanker. Da vil alle de åndelige evner fyldes med guddommelig kraft fra Gud selv. Da vil man samle sine kræfter til en virkelig gerning for mesteren. Guds arbejdere vil som levende redskaber udsende lysstråler for at oplyse jorden.

(50) Med hvilken glæde tager Kristus ikke imod ethvert menneskeligt redskab, der overlades til ham! Han sætter det menneskelige i forbindelse med det guddommelige, for at han kan meddele verden hemmeligheden ved den kærlighed, der blev åbenbaret i kød. Tal om den! Bed om den! Forkynd budskabet om hans herlighed, og vedbliv at trænge fremad til fjerne lande!

(50) Prøvelser, der bæres med tålmodighed, velsignelser, der modtages med taknemmelighed, fristelser, der mandigt bekæmpes, sagtmodighed, venlig hed, barmhjertighed og kærlighed, som vanemæssigt lægges for dagen, disse er de lys, der

fremstråler i karakteren i modsætning til mørket i det egoistiske hjerte, hvor livets lys aldrig har skinnet ind.

Kapitel 3 - Lovens åndelige natur

(51) »Jeg er ikke kommet for nedbryde, men for at fuldkomme«

Den, der under torden og ildslue forkyndte loven på Sinaj bjerg, var Kristus. Som en fortærende ild hvilede Guds herlighed over Sinaj, og bjerget rystede under Guds nærværelse. Liggende udstrakt på jorden havde Israels hærskarer med ærefrygt lyttet til de hellige bud i loven. Hvilken modsætning til begivenheden på saligprisningernes bjerg! Under sommerhimmelen, hvor fuglenes sang var den eneste lyd, der afbrød stilheden, ud foldede Jesus sit riges principper. Og dog var han, som den dag talte til folket i kærlighedens sprog, i færd med at oplade for dem grundsætningerne i den lov, der blev forkyndt på Sinaj.

(51) Dengang loven blev givet, var Israel blevet nedværdiget som følge af den langvarige trældom i Ægypten og behøvede at få indtryk af Guds magt og storhed; men ikke desto mindre åbenbarede han sig for dem som kærlighedens gud.

(51) »Herren kom fra Sinaj, Fra Sejr fremstråled han for dem, Brød frem i lysglans fra Parans bjerg Og kom fra Meribat-Kadesj). Ved hans højre hånd lued ild dem i møde. Visselig, han elsker sit folk Alle hans hellige er i hans hænder; Og de sætter sig ved din fod Og tager mod ord fra dig.« (5Mos. 33,2-3).

(52) Det var for Moses, Gud åbenbarede de vidunder lige ord, der er blevet værnede om som alle tiders nedarvede skat: »Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, som bevarer miskundhed mod tusinder, som tilgiver brøde, overtrædelse og synd.« (2Mos. 34,6-7).

(52) Den lov, der blev givet på Sinaj, var udtrykket for kærlighedens princip, for jorden en åbenbaring af himmelens lov. Den blev formidlet ved en guddommelig mellemmands hånd forkyndt af ham, ved hvis magt menneskenes hjerter kunne stemmes i harmoni med dens principper. Gud åbenbarede lovens hensigt, da han sagde til Israel: I skal være mig hellige mænd.« (2Mos. 22,31).

(52) Men Israel havde ikke forstået lovens åndelige natur, og deres foregivne lydighed bestod alt for tit kun i en overholdelse af former og ceremonier snarere end i en overgivelse af hjertet til kærlig hedens overhøjhed. Når Jesus i sin karakter og i sin gerning fremstillede Guds hellige, kærlige og faderlige egenskaber for menneskene og påviste værdiløsheden af en blot og bar ceremoniel lydighed, kunne de jødiske ledere ikke modtage eller forstå hans ord. De mente, at han dvælede alt for lidt ved lovens krav; og når han fremholdt dem de sandheder, der netop udgjorde kernen i deres guddommeligt forordnede tjeneste, medens de kun så på det overfladiske, anklagede de han for forsøg på at kuldkaste loven.

(53) Skønt Kristus talte roligt, faldt hans ord med en alvor og en kraft, som greb menneskenes hjerter. De ventede at høre en gentagelse af rabbinernes livløse vedtægter og krav, men forgæves; de blev »slået af forundring over hans lære; thi han lærte dem som en,

der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge. Farisæerne lagde mærke til den store forskel mellem deres og Kristi måde at undervise på. De så, at det ophøjede, rene og skønne i sandheden tilligemed dens indgribende, milde indflydelse øvede en kraftig virkning på manges sind. Frelserens guddommelige kærlighed og ømhed drog menneskenes hjerter til ham. Rabbinerne indså, at hans lære tilintetgjorde hele grundtanken i den undervisning, de havde givet folket. Han nedbryder den skillevæg, der i så høj grad havde smigret deres stolthed og deres tilbagetrukne særstilling, og de frygtede for, at hvis han fik lov til at fortsætte, ville han vende folket fuldstændig bort fra dem. Derfor fulgte de ham med et afgjort fjendskab i håb om at finde en eller anden anledning til at bringe ham i ugunst hos folkemængden og således gøre det muligt for rådet at foranledige hans domfældelse og død.

(53) På bjerget blev Jesus nøje overvåget af spioner, og under udfoldelse af retfærdighedens principper lod farisæere hviske rundt omkring, at hans lære var i strid med de påbud, Gud havde forkyndt på Sinaj. Frelseren udtalte intet, der kunne svække troen på den religion og de forordninger, der blev givet ved Moses; for hver eneste stråle af guddommeligt lys, som Israels store fører havde meddelt sit folk, stammede fra Kristus. Mens mange siger i deres hjerter, at han er kommen for at bortskaffe loven, åbenbarer Jesus sin stilling til de guddommelige bud med ord, der ikke kan misforstås. »Tro ikke, sagde han, »at jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne.«

(54) Det er menneskenes skaber, lovgiveren, der erklærer, at han ikke har til hensigt at tilsidesætte lovens bud. Alle ting i naturen, lige fra møllet i solstrålen til kloderne i det høje, står under lov, og naturens orden og harmoni afhænger af lydighed mod disse love. På lignende måde findes der store retfærdigheds grundsætninger, der behersker alle fornuftvæseners liv, og verdensaltets velfærd afhænger af, at disse grundsætninger bliver overholdt. Guds lov var til, før denne jord fremstod. Englene ledes af dens principper, og for at jorden kan være i overensstemmelse med himmelen, må også menneskene adlyde de guddommelige love. Kristus kundgjorde lovens bud for menneskene i Eden, »mens morgenstjernerne jubled til hobe, og alle gudssønner råbte af glæde. (Job 38,7). Kristi mission på jorden bestod ikke i at nedbryde loven, men gennem sin nåde at lede menneskene tilbage til lydighed mod dens bud.

(54) Kærlighedens apostel, som lyttede til Jesu ord på bjerget, og som længe derefter skrev under Helligåndens ledelse, omtaler loven som værende af evig gyldighed. Han siger, at »synden er lovbrud« og at »enhver, der gør synd, begår dermed også lovbrud". Han gør det klart, at den lov, han sigter til, er »et gammelt bud, som I har haft fra begyndelsen". (1Joh. 3,4; 2,7). Han taler om den lov, som var til ved skabelsen, og som blev gentaget på Sinaj bjerg.

(54) Idet Jesus talte om loven, sagde han: »Jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.« Her bruger han ordet »fuldkomme« i den samme betydning, som da han sagde til døberen Johannes, at hans hensigt var at »opfylde alt, hvad ret er!« (Matt. 3,15), det vil

sige at efterkomme lovens krav i fuldt mål, at afgive et eksempel på fuldkommen efterlevelse af Guds vilje.

(55) Hans mission var at »løfte løven til højhed og ære. (Es. 42,21). Han skulle påvise lovens åndelige natur, fremholde dens vidtrækkende grundsætninger og gøre dens evige gyldighed klar.

(55) Kristus, af hvem de ædleste og fleste iblandt mennesker kun er en svag genspejling; han, om hvem Salomo under åndens inspiration skrev, at han er »herlig blandt tusinder, han er fuldkommen i ynde, og om hvem David, der skuede ham i et profetisk syn, udtalte: »Den skønneste er du af menneskenes børn« (Højs. 5,10-16; Sl. 45,3); Jesus, som er det udtrykte billede af Faderens person, afglansen af hans herlighed han, den selvfornægtende genløser, Jesus, var under sin kærlighedsfærd på jorden ved sin karakters guddommelige skønhed en levende fremstilling af Guds lovs karakter. Hans liv gør det klart, at himmelens kærlighed, Kristus-prægede principper, ligger til grund for den evige retfærds love.

(55) »Før himmelen og jorden forgår« sagde Jesus, »skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven forgå, før det er sket altsammen.« Ved sin egen lydighed mod loven aflagde Kristus vidnesbyrd om dens uforanderlige natur og beviste, at ved hans nåde kunne den adlydes til fuldkommenhed af enhver Adams søn og datter. På bjerget erklærede han, at ikke den mindste tøddel af loven skulle forgå, før alt var fuldført alt, hvad der angår menneskeslægten, alt, hvad der vedrører genløsningens plan. Han lærer ikke, at loven nogensinde vil blive ophævet, men han fæster blikket ved den yderste rand af menneskehedens horisont og forsikrer os, at indtil dette punkt er nået, vil loven beholde sin autoritet, således at ingen må mene, at det var hans mission at afskaffe lovens bud. Så længe himmelen og jorden vedbliver at være til, vil Guds hellige lovs principper bestå. »Som Guds bjerge« (Sl. 36,7) vil hans retfærdighed bestå og som en kilde til velsignelse vedblive at udsende strømme for at vederkvæge jorden.

(56) Eftersom Herrens lov er fuldkommen og derfor uforanderlig, er det umuligt for syndige mennesker i og af sig selv at leve op til det ideal, den kræver. Dette var grunden til, at Jesus kom som vor genløser. Det var hans mission at bringe menneskene i overensstemmelse med grundsætningerne i himmelens lov ved at gøre dem delagtige i guddommelig natur. Når vi forsager vore synder og tager imod Kristus som vor Frelser, ophøjes løven. Apostelen Paulus stiller det spørgsmål: »Sætter vi da loven ud af kraft ved troen? Nej, langt fra! Vi stadfæster loven.« (Rom. 3,31).

(56) Løftet i den nye pagt er: »Jeg vil give mine love i deres hjerter, og jeg vil indskrive dem i deres sind.« (Hebr. 10,16). Medens det forbilledlige system, der pegede hen til Kristus som det Guds lam, der skulle bære verdens synd, skulle ophøre ved hans død, er de retfærdighedens grundsætninger som er nedlagt i tilbudsloven, lige så uforanderlige som Guds evige trone. Ikke et eneste bud er blevet ophævet, ikke et bogstav eller en tøddel er blevet forandret. De principper, der blev kundgjort for menneskene i paradiset som livets store

lov, vil eksistere uforandret i det genoprettede paradys. Når Eden engang atter blomstrer på jorden, vil Guds kærlighedslov blive adlydt af alle under Solen.

(56) »Herre, dit ord er evigt, står fast i himmelen.« »Man kan lide på alle hans bud; de står i al evighed fast, udført i sandhed og retsind.« »For længst vandt jeg indsigt i dine vidnesbyrd, thi du har grundfæstet dem for evigt.« (Sl. 119,89; 111,7-8; 119,152).

(57) »Derfor den, som bryder et af de mindste blandt disse bud og lærer menneskene således, han skal kaldes den mindste i Himmeriget«

Det vil sige, han får ikke adgang dertil, for den der med forsæt bryder ét bud, adlyder ikke i ånd og sandhed noget af budene. »Thi den, der holder hele loven, men blot på et punkt snubler, er blevet skyldig i alle.« (Jak. 2,10).

(57) Synden består ikke i ulydighedshandlingens størrelse men i den kendsgerning, at man afviger fra Guds åbenbarede vilje i den mindste sag; for dette forhold viser, at der endnu er forbindelse mellem sjælen og synden. Hjertet er delt i sin tjeneste. Der foreligger en virkelig fornægtelse af Gud, oprør imod hans riges løve.

(57) Dersom menneskene havde frihed til at tilsidesætte Herrens krav og til selv at opstille en regel for pligten, ville der blive en mangfoldighed af regler, afpasset efter de forskellige karakterer, og herredømmet ville være taget ud af Herrens hånd. Menneskets vilje ville blive betragtet som afgørende, og Guds høje og hellige vilje hans kærlighedsforsæt med sine skabninger ville blive vanæret og ringeagtet.

(57) Når menneskene vælger deres egen vej, stiller de sig altid i modstrid med Gud. De vil ikke få en plads i det himmelske rige, for de ligger i strid med selve de principper, der gælder i himmelen. Ved at sætte sig ud over Guds vilje tager de standpunkt sammen med den onde, Guds og menneskets fjende. Ikke af ét ord, ikke af mange ord men af hvert ord, som Gud har talt, skal mennesket leve. Vi kan ikke være trygge, hvis vi overser et eneste ord, uanset hvor ubetydeligt det end måtte forekomme os at være. Der findes ikke et bud i loven, som ikke tjener til menneskenes gavn og lykke både i dette liv og i det tilkommende. Når menneskene lever i lydighed mod Guds lov, er de omgivet ligesom af et hegn og bliver bevaret fra det onde. Den, der nedbryder denne af Gud opførte skranke på et punkt, har ødelagt dens evne til at beskytte ham, idet han har åbnet en vej, hvor fjenden kan trænge ind for at afstedkomme ødelæggelse og ruin.

(58) Vore stamfædre vovede at tilsidesætte Guds vilje på et enkelt punkt, og derved åbnede de sluserne for verdens ulykke. Enhver, der følger deres eksempel, vil høste lignende frugter. Guds kærlighed danner grundlaget for ethvert bud i hans lov, og den, der afviger fra budet, arbejder på sin egen ulykke og undergang.

(58) »Hvis jeres retfærdighed ikke overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer i slet ikke ind i Himmeriget«

De skriftkloge og Farisæerne havde ikke anklaget Kristus alene men også hans disciple for at være syndere, fordi de undlod at tage hensyn til rabbineres forskrifter og ceremonier. Disciplene havde ofte været i forlegenhed og følt sig besværede på grund af kritik og anklage fra deres side, som de havde været vant til at hædre som religiøse lærere. Kristus afslørede dette bedrag. Han erklærede, at den retfærdighed, som farisæere vurderede så højt, var værdiløs. Jøderne havde gjort gældende, at de var det særskilte, lovlydige folk, som stod i yndest hos Gud; men Kristus fremholdt deres religion som blottet for frelsende tro. Al deres foregivne fromhed, deres menneskelige påfund, ja, endog den overholdelse af lovens udvortes krav, som de roste sig af, kunne ikke gøre dem hellige. De var ikke rene af hjertet, ej heller var de ædle og kristne i deres karakter.

(59) En lovmæssig religion er ikke tilstrækkelig til at bringe sjælen i overensstemmelse med Gud. Farisæeres hårde og strenge rettroenhed, som var blottet for bodfærdighed, ømhed og kærlighed, var kun en anstødssten for syndere. De var ligesom saltet, der havde mistet sin smag, for deres indflydelse besad ingen kraft til at bevare verden fra fordærvelse. Den eneste sande tro er den, der »er virksom i kærlighed« (Gal. 5,6) og renses sjælen. Den er lig en surdej, som forvandler karakteren.

(59) Alt dette burde jøderne have lært af profeteres undervisning. Århundreder i forvejen havde sjælens råb om retfærdiggørelse hos Gud fundet udtryk og var i profeten Mikas ord: »Med hvad skal jeg møde Herren, bøje mig for højhedens Gud? Skal jeg møde ham med brændofre, møde med årgamle kalve? Har Herren behag i tusinder af vædre, titusinder af oliestrømme? ..... Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt, og hvad Herren kræver af dig: hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.« (Mik. 6,6-8).

(59) Hvori Farisæismens sande natur består, havde profeten Hoseas påpeget i følgende ord: »Israel er en tom vinstok, der bærer frugt til sig selv.« Medens jøderne udgav sig for at tjene Gud, arbejdede de i virkeligheden for sig selv. Deres retfærdighed var frugten af deres egen anstrengelse for at holde loven, holde den i overensstemmelse med deres egne begreber og med deres eget egoistiske formål for øje. Derfor kunne den ikke blive bedre, end de selv var. Ved deres bestræbelser for at gøre sig selv hellige forsøgte de at bringe noget rent ud af det urene. Guds lov er lige så hellig, som han er hellig, lige så fuldkommen, som han er fuldkommen. Den, fremstiller Guds retfærdighed for menneskene. Det er umuligt for mennesket af sig selv at holde denne lov, for mennesket natur er fordærvet, udartet, helt forskellig fra Guds karakter. Det egenkærlige hjertes gerninger er »urene«, »som en tilsølet klædning al vor retfærd. (Es. 64,5).

(60) Skønt loven er hellig, kunne jøderne ikke opnå retfærdighed ved deres egne anstrengelser for at holde loven. Kristi disciple måtte erholde retfærdighed af en anden art end farisæernes, hvis de skulle komme ind i Himmeriget. I sin søn tilbød Gud dem lovens fuldkomne retfærdighed. Dersom de ville lukke deres hjerter helt op for at tage imod Kristus, ville selve Guds liv, hans kærlighed, bo i dem og forvandle dem efter hans

lignelse, og således ville de ved Guds uforskyldte gave besidde den retfærdighed, loven kræver. Men Farisæere forkastede Kristus. »Da de ikke kendte Guds retfærdighed og tragtede efter at opstille deres egen retfærdighed« Rom. 10,3, ville de ikke bøje sig under Guds retfærdighed.

(60) Jesus påviste derefter for sine tilhørere, hvad det vil sige at holde Guds befalinger at det betyder en frembringelse af Kristi karakter hos dem selv. For i ham blev Gud daglig åbenbaret for deres øjne.

(61) »Enhver, som bliver vred på sin broder, er skyldig for dommens fader«

Ved Moses havde Herren sagt: »Du skal ikke bære nag til din broder i dit hjerte ..... Du må ikke hævne dig eller gemme på vrede mod dit folks børn, du skal elske din næste som dig selv. (3Mos. 19,17-18). De sandheder, Kristus fremholdt, var de samme, som profeterne havde lært; men de var blevet fordunklede ved hjertets forhærdelse og kærlighed til synden.

(61) Frelserens ord åbenbarede for hans tilhørere den kendsgerning, at medens de fordømte andre som overtrædere, var de selv lige så skyldige, for de nærede ondskab og had. På den modsatte side af søen fra det sted, hvor de var forsamlede, lå landskabet Basan, et ensomt beliggende område, hvis vilde, dybe kløfter og skovklædte højder længe havde været et yndet skjulested for forbrydere af enhver type. Beretninger om røveri og mord, der nylig havde fundet sted, var i frisk minde hos befolkningen, og mange var ivrige til at fordømme disse ugerningsmænd. Samtidig var de selv voldsomme og stridbare; de nærede det bitreste had til deres romerske undertrykkere og følte sig berettiget til at hade og foragte alle andre folk, ja endog deres egne landsmænd, som ikke i enhver henseende rettede sig efter deres begreber. I alt dette overtrådte de den lov, der siger: »Du må ikke slå ihjel.«

(61) Hadet og hævnerrighedens ånd havde sin oprindelse hos Satan, og den ledte ham til at tage Guds søn af dage. Enhver, som nærer ondskab og viser uvenlighed, er besjælet af den samme ånd, og død vil blive dens frugt. I den hævnerrige tanke ligger den onde handling gemt, ligesom planten ligger gemt i frøet. »Enhver der hader sin broder, er en morder, og I ved, at ingen morder har evigt liv blivende i sig.« (1Joh. 3,15).

(62) »Den, som siger til sin broder: Raka! skal være skyldig for rådet.« Ved at give sin søn som en gave for vor genløsning har Gud vist, hvilken stor værdi han tillægger en menneskesjæl, og han giver intet menneske rettighed til at tale hånligt om en anden. Vi kommer til at se fejl og svagheder hos dem, vi færdes iblandt, men Gud betragter hver sjæl som sin ejendom som i sin kraft af skabelsen og i dobbelt forstand som den, der er købt med Kristi dyrebare blod. Alle blev skabt i hans billede, og selv de dybest faldne skal behandles med agtelse og ømhed. Gud vil holde os ansvarlige for endog blot et hånligt ord om en eneste sjæl, for hvem Kristus gav sit liv.

(62) »Thi hvem giver dig fortrin? og hvad har du, som du ikke har fået givet? og når du har fået det, hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde fået det?« »Hvem er du, som dømmes en andens tjener? For sin egen herre står eller falder han.« (1Kor. 4,7; Rom. 14,4).

(62) »Den, som siger: Du dåre! er skyldig til Helvedes ild.« I det gamle testamente benyttes ordet »dåre« som betegnelse for en frafalden eller en, der havde prisgivet sig til det onde. Jesus siger, at enhver, der fordømmer sin broder som en frafalden eller en gudsfornægter, viser, at han selv fortjener den samme fordømmelse.

(62) I tvisten med Djævelen om Moses legeme turde Kristus selv »ikke udtale nogen spottende dom.« Om han havde gjort det, ville han have stillet sig på Satans grund; for anklage er den ondes våben. I skriften kaldes han »vore brøders anklager.« (Åb. 12.10). Jesus ville ikke benytte et eneste af Satans våben. Han imødegik ham med de ord: »Herren straffe dig!« (Jud. 9).

(63) Når vi kommer i konflikt med Kristi fjender, bør vi ikke sige noget af trang til at øve gengæld eller noget, der endog blot kan have udseende af en spottende dom. Den, der står som et Guds talerør, bør ikke udtale ord, som ikke engang himmelens Majestæt ville benytte i en strid med Satan. At dømme og fordømme er en sag, vi skal overlade til Gud.

(63) »Gå først hen og forlig dig med din broder«

Guds kærlighed er mere end blot en uvirksom egenskab; den er et positivt og handlende princip, en levende kilde, der altid udvælder til velsignelse for andre. Dersom Kristi kærlighed bor i os, vil vi ikke alene holde os fra at nære had til vore medmennesker, men vi vil søge på enhver mulig måde at vise dem kærlighed.

(63) Jesus sagde: »Derfor, når du bringer din gave til alteret og dér kommer i hu, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive dér ved alteret. og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave!« De forbilledlige ofringer var udtryk for troen på, at gennem Kristus var den ofrende blevet delagtig i Guds miskundhed og kærlighed. Men at give udtryk for tro på Guds tilgivende kærlighed, medens vedkommende selv nærede en ukærlig ånd, ville kun være skrømt.

(63) Når en, der bekender sig til at tjene Gud, foruretter eller skader en broder, stiller han Guds karakter i et falsk lys for vedkommende broder, og uretten må bekendes; for at være i overensstemmelse med Gud må han erkende, at den er synd. Vor broder har måske gjort os en større uret, end vi har gjort imod ham, men det gør ikke vort ansvar mindre. Dersom vi, når vi træder frem for Gud, kommer i hu, at en anden har noget imod os, skal vi lade vor gave det være bøn, taksigelse eller et frivilligt offer blive liggende, gå til den broder, vi er i uoverensstemmelse med, og ydmygt bekende vor egen synd og bede ham om tilgivelse.

(64) Har vi på nogen måde besveget eller skadet vor broder, bør vi yde erstatning. Dersom vi uforvarende har båret falsk vidnesbyrd, eller om vi har gengivet hans ord urigtigt eller på

nogen måde skadet hans indflydelse, bør vi gå til dem, vi har talt til om ham, og tilbagekalde alle vore ærekrænkende forvrængninger.

(64) Dersom vanskeligheder mellem brødre ikke blev fremlagt for andre, men i en kristelig kærligheds ånd åbent drøftet mellem dem indbyrdes, hvor meget ondt kunne da ikke forebygges! Hvor mangen bitter rod, der besmitter mange, ville ikke blive tilintetgjort, og hvor inderligt og ømt kunne Kristi efterfølgere ikke være forenet i hans kærlig hed!

(64) »Enhver, som er på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte.«

Jøderne roste sig af deres moralitet og så med forfærdelse på hedningernes sanselige skikke. Tilstedeværelsen af de romerske embedsmænd, som var kommet til Palæstina i kraft af det kejserlige herredømme, var en stadig forargelse for befolkningen, idet disse udlændinge havde medbragt en overflod af hedenske skikke, vellyst og udsvævelse. I Kapernaum færdedes romerske funktionærer med deres lystige elskerinder på spadseregange og promenader, og ofte afbrødes stilheden ude på søen af støjende selskaber, når deres lystbåde gled hen over den blanke vandbade. Folket ventede at høre Jesus udtale en streng dom over denne klasse mennesker; men hvor forbavsede blev de ikke, når de hørte ham tale ord, der blottede det onde i deres egne hjerter!

(65) Når man, om end aldrig så lønligt, elsker og nærer onde tanker, sagde Jesus, da viser det, at synden endnu råder i hjertet. Sjælen befinder sig fremdeles i bitterheds galde og uretfærdigheds lænke. Den, der finder den onde tanke og tillader sig det begærlige blik, kan i den åbenbare synd med dens vægt af skam og hjerteknugende smerte beskue, af hvilken art det onde virkelig er, som han har skjult i sjælens vrå: Det onde, som da kommer til syne, skabes i fristelsens stund, da man måske falder i en svær synd, som kun udfolder eller bringer for dagen, hvad der lå dulgte og slumrende i hjertet. Som et menneske tænker i sit hjerte, så er han"; thi fra hjertet »udspringer livet". (Ordspr. 23,7).

(65) »Og hvis din højre hånd forarger dig, så hug den af og kast den fra dig«

For at hindre en sygdom i at brede sig i legemet og berøve en livet ville man finde sig i endog at skille sig af med den højre hånd. Endnu meget mere burde man være villig til at give afkald på det, der stiller sjælens liv i fare.

(65) Ved evangeliet skal sjæle, som den onde har fordærvet og holder i trældom, finde genløsning og få del i Guds børns herlige frihed. Guds forsæt går ikke blot ud på at frelse fra den lidelse, der er syndens uundgåelige følge, men at frelse fra selve synden. Den fordærvede, misdannede sjæl må ren ses og omdannes, så den kan blive iført »Herren vor Guds skønhed", blive »hans søns billede lige". »Hvad intet øje har set, og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.« (Rom. 8,29; 1Kor. 2,9). Evigheden alene kan åbenbare det herlige mål, som det menneske, hvori Guds billede genoprettes, kan nå frem til.

(66) For at kunne opnå dette høje ideal må vi give slip på de ting, der får sjælen til at støde an. Det er gennem viljen, synden holder os fast. En overgivelse af viljen sammenlignes med at rive øjet ud eller hugge hånden af. For os kan det ofte synes, som om en overgivelse af viljen til Gud er ensbetydende med at samtykke i at vandre gennem livet som en lemlæstet eller en krøbling. Men det er bedre, siger Jesus, at selvet lemlæstes såres og forkrøbles, hvis man derved kan indgå til livet. Det, man betragter som en ulykke, danner indgangen til den allerstørste fordel.

(66) Gud er livets kilde, og kun ved at have samfund med ham kan vi have livet. Adskilt fra Gud kan man vel nyde en kortvarig tilværelse, men livet besidder man ikke. »Den derimod, som lever efter sine lyster, er levende død.« (1Tim. 5,6). Kun når vi overgiver vor vilje til Gud, er det muligt for ham at meddele os livet. Kun ved at tage imod hans liv ved selvovergivelse, sagde Jesus, er det muligt at sejre over disse skjulte synder, som jeg har påpeget. Det er muligt, at I kan begrave dem i jeres hjerte og dølge dem for menneskers blik; men hvorledes vil I kunne bestå for Guds ansigt?

(67) Dersom du holder fast ved selvet og nægter at overgive jeres vilje til Gud, vælger I døden. Gud er en fortærende ild for synden, hvor denne end findes. Hvis I vælger synden og nægter at skilles fra den, må Guds nærværelse, der fortærer synden, også fortære jer.

(67) Overgivelse til Gud vil kræve et offer, men det er en opofrelse af det lavere for at opnå noget højere, en opgivelse af det jordiske for at opnå det åndelige, af det forkrænkelige for at vinde det uforkrænkelige. Det er ikke Guds hensigt, at vor vilje skal tilintetgøres, for det er kun ved brug af viljen, at vi kan udføre, hvad han ønsker af os. Vor vilje skal gives til ham, for at vi kan få den igen rensat og forædlet og i sit væsen således knyttet til den guddommelige, at han gennem os kan udøse strømme af sin kærlighed og sin kraft. Hvor bitter og smertefuld denne overgivelse end måtte forekomme det egensindige, genstridige hjerte, så er den dog »bedre for dig.

(67) Først da Jakob, såret og hjælpeløs, kastede sig i armene på pagtens engel, erkendte han troens sejrende overmagt og blev kaldt til en fyrste hos Gud. Det var, da han »haltede på hoften, at Esaus væbnede skarer blev standset foran ham; og Faraos, den stolte arving i et kongeligt dynasti, bøjede sig ned for at modtage hans velsignelse. Således blev også vor »frelses banebryder ført til fuldendelse gennem lidelser", og troens bøn »fik styrke efter svaghed« og »slog fjendehære på Bugt". Således sker det, at »halte tager del i byttet", og de skrøbelige skal »blive som David, ... som Herrens engel". (Hebr. 2,10; 11,34; Es. 33,23; Zak. 12,8).

(68) »Har man lov til at skille sig fra sin hustru?«

Hos jøderne var det en mand tilladt at skille sig fra sin hustru for de ubetydeligste forseelser, og kvinden havde da frihed til at indgå et nyt ægteskab. Denne skik havde megen elendighed og synd til følge. I sin bjergprædiken udtalte Jesus tydeligt, at en opløsning af ægteskabet ikke kunne finde sted uden i tilfælde af utroskab mod ægteskabsløftet. Han

sagde, at »enhver, som skiller sig fra sin hustru af anden grund end utugt, han bliver årsag til, at der drives utugt med hende; og hver den, som gifter sig med en fraskilt kvinde, han bedriver hor. (Matt. 5,32).

(68) Da farisæere bagefter spurgte Jesus om lovligheden af skilsmisse, førte han sine tilhørere tilbage til ægteskabets indstiftelse ved skabelsen. »Det var på grund af jeres hårdhjertethed, at Moses tillod jer at skille jer fra jeres hustruer; men fra begyndelsen har det ikke været således.« (Matt. 19,3. og 8.). Han henviste dem til de velsignede dage i Eden, da Gud udtalte, at alt »var såre godt. Der havde ægteskabet og sabbatten, disse tvilling-indstiftelser, deres oprindelse til Guds ære ved at være til gavn for menneskeslægten. Da, skaberen dér lod det hellige par give hinanden hånden som ægtefæller, idet han sagde: »Derfor forlader en mand sin fader og sin moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver et« (1Mos. 2,24), kundgjorde han ægteskabsloven for alle Adams bøn indtil tidens ende. Det, som den evige Fader selv har erklæret for at være godt, var en lov, der tilsigtede menneskets højeste velsignelse og udvikling.

(68) Ligesom enhver anden af Guds gode gaver, der blev betroet i menneskenes varetægt, er også ægteskabet blevet fordærvet af synden; men det er evangeliets formål af genoprette dets renhed og skønhed. Både i det gamle og i det nye testamente benyttes ægteskabsforholdet som en fremstilling af den inderlige og hellige forbindelse, der består mellem Kristus og hans folk, de genløste, som han har købt med Golgatha som indsats. »Frygt ikke". siger han, »thi din skaber er din ægtemand, hans navn er hærskarers Herre, din genløser er Israels hellige.« »Vend om, i frafaldne sønner, lyder det fra Herren; thi jeg er jeres herre).« I »sangen sang« hører vi brudens stemme, idet hun siger: »Min elskede er min, og jeg er hans.« Og han, som for hende er »udmærket fremfør ti tusinder", siger til sin udvalgte: »Du er fuldendt fager, min ven inde, og uden lyde.« (Es. 54,4-5; Jer. 3,14: Højs. 2,16. og 5,10, ældre overs.; 4,7).

(69) Idet apostelen Paulus længere nede i tiden skriver til de kristne i Efesus, udtaler han, at Herren har indsat manden til at være kvindens hoved, for at han skal være hendes beskytter, det bånd, der binder familiens medlemmer sammen, ligesom Kristus er menighedens hoved og det åndelige legemes frelser. Derfor siger han: »Ja, ligesom kirken underordner sig under Kristus, skal også hustruerne underordne sig under deres mænd i alt. I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus el skede kirken og gav sig selv hen for den, for at han kunne hellige den, idet han rensede den i vandbadet ved ordet, for at han således kunne fremstille kirken for sit åsyn som herlig, uden plet eller rynke eller andet sådant, nej den skulle være hellig og dadelfri. På samme måde bør mændene elske deres hustruer.« (Ef. 5,24-28).

(70) Kristi nåde og intet andet kan gøre denne indstiftelse til, hvad Gud havde til hensigt, at den skulle være: et middel til menneskehedens velsignelse og højnelse. Og derved kan de jordiske familier ved deres enhed, fred og kærlighed være en fremstilling af den himmelske familie.

(70) Nu ligesom på Kristi tid udgør tilstanden i samfundet et trist billede af himmelens ideal for dette hellige forhold. Men Kristi evangelium bringer trøst også til sådanne, som har mødt bitterhed og skuffelse, hvor de havde håbet at erfare fællesskab og glæde. Den tålmodighed og mildhed, som hans ånd kan meddele, vil forsøde den bitre lod. Det hjerte, hvor Kristus bor, vil være så fyldt og så tilfreds med hans kærlighed, at det ikke vil for tæres af længsel efter selv at blive gjort til gen stand for medlidenhed og opmærksomhed. Og når sjælen overlades til Gud, kan hans visdom udrette, hvad menneskelig visdom ikke formår. Ved åbenbarelsen af hans nåde vil hjerter, der engang var ligegyldige eller fremmede for talsmanden, kunne forenes med bånd, som er fastere og mere holdbare end jordiske bånd de gyldne snore af en kærlighed, der vil holde, når den sættes på prøve.

(70) »I må aldeles ikke sværge«

Grunden til dette forbud angives: Du må ikke sværge »ved himmelen, thi den er Guds trone, eller ved jorden, thi den er »hans fodskammel", eller ved Jerusalem, thi det er »den store konges by". Du må heller ikke sværge ved dit hoved, thi du kan ikke gøre et eneste hår hvidt eller sort.

(70) Alt kommer fra Gud. Vi har intet, som vi ikke har fået; og hvad mere er: vi har intet, som ikke er blevet købt til os ved Kristi blod. Alt, hvad vi besidder, kommer til os mærket med korsets stempel, købt med det blod, som er dyrebart over enhver beregning, fordi det er Guds lig. Derfor gives der intet, som vi er berettigede til at stille som vor egen garanti for opfyldelsen af vore ord.

(71) Efter jødernes forståelse var det tredje bud et forbud imod at tage Guds navn forfængeligt; men de mente, at de havde frihed til at benytte andre eder. Edsaflæggelse var almindelig iblandt dem. Ved Moses var det forbudt at sværge falsk; men de havde fundet mange udveje til at omgå en forpligtelse, de havde påtaget sig ved ed. De frygtede ikke for at gøre sig skyldige i, hvad der i virkelig heden var vanhellig tale, ligesom de heller ikke veg tilbage for mened, når den blot kunne tilhylles ved en eller anden omgæelse af løven.

(71) Jesus fordømte deres fremgangsmåde og erklærede, at deres sædvane med hensyn til edsaflæggelse var en overtrædelse af Guds bud. Vor frelser forbød dog ikke aflæggelse af retslig ed, hvor man højtideligt tager Gud til vidne på, at hvad man siger, ikke er andet end den rene sandhed. Jesus selv nægtede ikke at aflægge vidnesbyrd under ed, da rådet tog ham i forhør. Ypperstepræsten sagde til ham: »Jeg tager dig i ed ved den levende Gud: sig os om du er Guds søn. Jesus svarede: »Du har selv sagt det.« (Matt. 26,63-64). Dersom Jesus i sin bjergprædiken havde fordømt retslig ed, ville han under forhøret have irettesat ypperstepræsten og således til gavn for sine tilhørere indskærpet sin egen lære.

(71) Der er mange, som ikke frygter for at bedrage deres medmennesker; men de har lært, at Guds ånd har indprentet i deres sind, at det er forfærdeligt at tyve for skaberen. Når de tages i ed, er det en erkendelse af, at de ikke blot aflægger vidnesbyrd for mennesker, men for Gud, og at dersom de sværger falsk, gør de det over for ham, som ser ind i hjertet, og

som kender den virkelige sandhed. Kendskab til de frygtelige straffedomme, som denne synd har medført, øver en hæmmende indflydelse på dem.

(72) Men hvis der er nogen, som med god grund kan vidne under ed, kan en kristen gøre det. Han lever stadig som for Guds åsyn og ved, at hver tanke er åbenbar for hans øjne, for hvem vi skal stå til regnskab; og når det på lovlig vis kræves af ham, gør han ret i at tage Gud til vidne på, at hvad han siger, ikke er andet end den rene sandhed.

(72) Jesus påpegede videre et princip, der ville gøre edsaflæggelse unødvendig. Han lærer, at den nøjagtige sandhed bør være en lov i al tale. »Jeres tale skal være ja, ja! nej, nej! hvad der går ud over det, er af det onde.«

(72) Disse ord fordømmer alle de intetsigende udtryk og fyldord, som grænser til vanhellig tale. De fordømmer de falske komplimenter, den omgåelse af sandheden, de smigrende fraser, de overdrivelser, de i handel forekommende fremstillinger, som er almindelige i menneskenes indbyrdes omgang og i forretningslivet. De lærer os, at den, der søger at give det udseende af at være noget, som han ikke er, eller hvis ord ikke giver udtryk for, hvad han virkelig mener i sit hjerte, kan ikke kaldes sand færdig.

(72) Dersom der bliver taget hensyn til disse Kristi ord, ville det afværge tilkendegivelsen af ond mistanke og uvenlig kritik; thi hvem kan, når han ud taler sig om en andens handlinger og bevæggrunde, være vis på, at han nøjagtigt taler sandhed« Hvor ofte sker det ikke, at stolthed, lidenskab eller personligt nag farver hans indtryk! Et blik, et ord eller endog tonefaldet kan være udtryk for falsk hed. Selv kendsgerninger kan fremholdes på en sådan måde, at de giver et falskt indtryk. Og »hvad der går ud over det, er af det onde.

(73) Alt, hvad en kristen gør skal være gennemsigtigt som solskin. Sandheden er fra Gud; bedrag i alle dets utallige former er i hvert eneste tilfælde fra Djævelen. Og enhver, der i nogen henseende af viger fra sandhedens rene linjer, forråder sig selv til den ondes vold. At sige den rene sandhed er dog ingen let sag. Vi kan ikke sige sandheden, med mindre vi kender sandheden; og hvor ofte er det ikke tilfældet, at forudfattede meninger, indre fordom, mangelfuldt kendskab og et urigtigt skøn hindrer en korrekt forståelse af ting, vi har med at gøre! Vi kan ikke tale sandhed, medmindre vore tanker hele tiden ledes af ham, som er sandheden.

(73) Gennem apostelen Paulus byder Kristus os: »Jeres tale skal altid være vindende". »Lad ingen rådden tale udgå af jeres mund, men kun ord, som er gode til fornøden opbyggelse, så de kan blive til velsignelse for den, der hører dem". (Kol. 4,6; Ef. 4,29). I lyset af disse bibelsteder viser det sig, at Kristi ord på bjerget fordømmer spøg, fjas og ukysk tale. De kræver, at vore ord ikke alene skal være sande, men rene.

(73) De, der har lært af Kristus, vil ikke være »meddelagtige i mørkets golde gerninger". I tale som i vandel vil de være enkle, ligefremme og sanddru, thi de bereder sig til samfundet med de hellige, i hvis mund der er ikke »fundet løgn". (Ef. 5,11; Åb. 14,5).

(74) »I må ikke sætte jer mod den, der tilføjer jer ondt, men hvis nogen giver dig et slag på den højre kind, så vend ham også den anden til!«

For jøderne var omgangen med den romerske krigsmagt altid en kilde til ærgrelse. Troppeafdelinger var anbragt på forskellige steder i Judæa og i Galilæa, og deres nærværelse var for befolkningen en påmindelse om dens egen nationale nedværdigelse. Med bitterhed i sindet hørte de lyden af de kraftige trompetstød; de så tropperne samles under det romerske flag og bøje sig i hyldest for dette symbol på romerrigets magt. Mellem befolkningen og soldaterne kom det til hyppige sammenstød, som bidrog til at ophidse det rådende had. Når en romersk befalingsmand med sin vagt skyndsomt ilede fra det ene sted til det andet, hændte det ofte, at han greb de jødiske bønder, som arbejdede på deres marker, og tvang dem til at bære byrder op ad bjerget eller til at udføre enhver anden påkrævet tjeneste. Dette var overensstemmelse med romersk lov og sædvane, og modstand mod sådanne krav førte kun til hånsord og grusomhed. Længslen efter at kunne afryste det romerske åg tiltog for hver dag i befolkningens hjerter. Navnlig blandt de uforfædede, kraftige galilæere var oprørsånden fremherskende. Havnebyen Kapernaum var sæde for en romersk garnison, og endogså medens Jesus var i færd med at undervise, mindede synet af et kompagni romerske soldater hans tilhørere på ny om Israels ydmygelse. Folket så ivrigt på Jesus i håb om, at han var den, der skulle ydmyge den stolte romermagt.

(74) Med bedrøvelse betragter Jesus de opadvendte ansigter, han har foran sig. Man lægger mærke til den hævnlyst, der har sat sit onde præg på dem, og ved, hvor bittert folket længes efter at knuse sine undertrykkere. Sørgmodig formaner han dem: »I må ikke sætte jer mod den, der tilføjer jer ondt, men hvis nogen giver dig et slag på den højre kind, så vend ham også den anden til!«

(75) Disse ord var kun en gentagelse af Det gamle Testaments lære. Det er sandt, at reglen »øje for øje, tand for tand« var en bestemmelse i de love, der blev givet ved Moses; men det var et borgerligt påbud. Ingen var berettiget til selv at tage hævn, for man havde Herrens ord: »Sig ikke: Ondt vil jeg gengælde.« Sig ikke: Jeg gør mod ham, som han gjorde mod mig.« »Falder din fjende, så glæd dig ikke.« »Sulter din fjende, så giv ham at spise, tørster han, giv ham at drikke.« (3Mos. 24,20; Ordsp. 20,22; 24,29)

(75) Hele Jesu liv på jorden var en åbenbaring af dette princip. Det var for at bringe livets brød til sine fjender, Frelseren forlød sit himmelske hjem. Skønt han fra krybben til graven var udsat for bagvaskelse og forfølgelse, førte alt dette for hans vedkommende kun til udslag af en tilgivende kær lighed. Ved profeten Esajas siger han: »Min ryg bød jeg frem til hug, mit skæg til at rives, mit ansigt skjulte jeg ikke for hån og spyt.« »Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin mund som et lam, der føres hen at slagtes, som et får, der er stumt, når det klippes han oplod ikke sin mund!« (Es. 50,6; 53,7). Og fra korset på Golgatha lyder ned gennem alle tider hans forbøn for sine mordere og håbets budskab til den døende røver.

(75) Faderens nærværelse omsluttede Kristus, og intet ramte ham ud over, hvad en uendelig kærlighed tillod til velsignelse for verden. Deri lå hans kilde til trøst, og deri ligger også vor. Den, der er fyldt med Kristi ånd, bliver i Kristus. Det slag, som rettes mod en sådan, falder på Frelseren, der omgiver ham med sin nærværelse; alt, hvad der møder ham, kommer fra Kristus. Han behøver ikke at sætte sig imod det onde, for Kristus er hans værn. Intet kan røre ved ham uden med vor Herres tilladelse; og »alle ting", der således tillades, »samvirker til gode for dem, som elsker Gud". »Hvad I har gjort mod en af mine mindste brødre, har I gjort mod mig.« (Rom. 8,28; Matt. 25,40).

(76) »Dersom nogen vil gå i rette med dig og tage din kjortel, lad ham da også beholde kappen. Og der som nogen tvinger dig til at gå en mil, da gå to med ham.«

(76) Jesus bød sine disciple, at de i stedet for at mod sætte sig krav fra myndighedernes side skulle gøre endog mere, end der blev forlangt af dem, og at de i videst mulig udstrækning skulle udføre enhver forpligtelse, selv om den overskred de i landets lov fastsatte grænser. Loven, der blev given ved Moses, påbød en meget omhyggelig hensyntagen til de fattige. Når en fattig mand satte sit klædebon i pant, eller han stillede det som sikkerhed for en gæld, var det ikke fordringshaveren tilladt at gå ind i huset for at tage det; han måtte vente ude på gaden, indtil pantet blev bragt ud til ham, og under alle omstændigheder måtte det leveres tilbage til ejeren inden solnedgang. (5Mos. 24,10-13; 15,7-8). På Kristi tid blev der taget ringe hensyn til disse milde foranstaltninger; men Jesus lærte disciplene, at de skulle rette sig efter rettens afgørelse, selv om denne krævede mere end berettiget ifølge Moses lov. Om kravet end gik ud på afståelse af en del af deres klædning, skulle de bøje sig for det. Ja de skulle endog give fordringshaveren, hvad der tilkom ham, og om nødvendigt afstå mere, end retten gav ham bemyndigelse til at overtage. Og hvis nogen vil stævne dig for retten og tage din kjortel,« sagde han, »så lad ham også få kappen!« Og dersom budene forlanger, at du skal gå en mil med dem, da gå to mil.

(77) Jesus tilføjede: »Giv den, som beder dig, og vend dig ikke bort fra den, som vil låne af dig.« Den samme undervisning var blevet fremholdt ved Moses: »Du må ikke være hårdhjertet og lukke din hånd for din fattige broder; men du skal lukke din hånd op for ham og låne ham, hvad han savner og trænger til.« 5Mos. 15,7-8). Disse skriftsteder klargør meningen med Frelserens ord. Kristus lærer ikke, at man uden hensyn skal give almisse til enhver, som beder derom, men han siger: »Du skal lukke din hånd op og låne ham, hvad han savner;« og dette skal være en gave snarere end et lån, for vi skal låne »uden at vente noget igen. (Luk. 6,35).

(77) »Elsk jeres fjender«

Frelserens undervisning: Sæt jer ikke imod den, som er ond! var en hård tale for de hævngherrige jøder, og de knurrede indbyrdes over den. Men Jesus fremkom med en endnu stærkere udtalelse:

(77) »I har hørt, at der er sagt: Du skal elske din næste og hade din fjende. Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod den, som hader jer, og bed for dem, som forfølger jer, så I må vorde jeres himmelske Faders børn.«

(77) Sådan var ånden i den lov, som rabbinerne fejlagtigt havde tolket som en række kolde, strenge fordringer. De anså sig selv for at være bedre end andre mennesker og mente, at fordi de var israelitter af fødsel, var de berettigede til Guds særskilte velbehag; men Jesus omtalte et kærligt og forsonende sindelag som det, der ville bevise, at de handlede ud fra højere bevæggrunde end de toldere og syndere, som de foragtede.

(78) Han henviste sine tilhørere til universets hersker under det nye navn: »Vor Fader.« Han ville, at de skulle forstå, hvilke inderlige følelser Gud nærede for dem i sit hjerte. Han lærte, at Gud har omhu for enhver fortabt sjæl, og at »som en fader forbarmer sig over sine børn, forbarmer Herren sig over dem, som frygter ham.« (Sl. 103,13). Ingen anden religion end Bibelens har nøgen sinde givet verden en sådan forestilling om Gud. Hedenskabet lærer menneskene at betragte det højeste væsen med frygt i stedet for med kærlighed som en ondsindet guddom, der må tilfredsstilles med ofringer, i stedet for som en fader, der udøser sin kærligheds gave over sine børn. Endog israelitterne var blevet så forblindede angående profeteres dyrebare lære om Gud, at denne åbenbaring af hans faderkærlighed var som et nyt emne, en ny gave til verden.

(78) Jøderne holdt på, at Gud elskede dem. der tjente ham efter deres mening sådanne, som opfyldte rabbinernes krav og at hele verden for øvrigt var genstand for hans vrede og forbandelse. Men det forholder sig ikke således, sagde Jesus; hele verden, de onde med de gode, befinder sig i hans kærligheds solskin. Denne sandhed burde de have lært af naturen selv, for Gud »lader sin sol stå op både over onde og gode og lader det regne både over retfærdige og uretfærdige.«

(78) Det skyldes ikke en iboende kraft, at jorden år efter år frembringer sine rigdomme og fortsætter sin vandring omkring solen. Guds hånd leder planeterne og holder dem på deres plads under deres velordnede løb gennem rummet. Det skyldes hans magt, at sommer og vinter, sæd og høst, dag og nat kommer i regelmæssig rækkefølge. Det er ved hans ord, planteriget flourer, at løvet kommer til syne, og blomsterne vokser. Hvert gode, vi har, hver solstråle og regnbyge, hver bid brød og hvert øjeblik af vort liv er en kærlighedens gave.

(79) Medens vi endnu ikke elskede og vi af karakter ikke var elskelige, men forhadte og hadede hver andre, havde vor himmelske Fader barmhjertighed med os. »Men da Guds, vor frelsers, godhed og kærlighed til menneskene blev åbenbaret, frelste han os, ikke for de retfærdige gerningers skyld, vi havde gjort, men på grund af sin barmhjertighed.« (Tit. 3,3-5). Når vi modtager hans kærlighed, vil den på lignende måde gøre os venlige og milde ikke blot mod dem, der falder i vor smag, men mod de mest fejlende, vildfarende og syndige.

(79) Guds børn er mennesker, der er delagtige i hans natur. Det er ikke jordisk rang, heller ikke byrd, heller ikke nationalitet ej heller religiøse fortrin, der beviser, at vi er medlemmer af Guds familie, men det er kærlighed en kærlighed, der omfatter hele menneskeheden. Endog syndere, hvis hjerter ikke er ganske lukket for Guds ånd, vil lade sig påvirke af venlighed. Ligesom de kan gengælde had med had, vil de også gengælde kærlighed med kærlighed. Men det er kun Guds ånd, der yder kærlighed til gengæld for had. At være venlig mod de utaknemmelige og onde, at gøre godt og ikke vente at få noget igen, er tegnet på himmelsk kongeværdighed, det sikre kendemærke, ved hvilket den Højstes børn åbenbarer deres høje rang.

(80) »Så var da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen«

Ordet »da« antyder en slutning, som man drager af noget, der er sagt forud. Jesus har givet sine tilhørere en skildring af Guds usvigelige kærlighed og pålægger dem derfor at være fuldkomne. Fordi eders himmelske Fader »er god imod de utaknemmelige og onde« (Luk. 6,35), fordi han har bøjet sig ned for at løfte jer op derfor, sagde Jesus, kan I komme til at ligne ham i karakter og stå ulastelige for menneskers og engles åsyn.

(80) Under nåden er betingelserne for evigt liv nøjagtigt de samme, som de var i Eden fuldkommen retfærdighed, overensstemmelse med Gud fuldkommen efterlevelse af hans lovs principper. Den karakterens norm, der fremholdes i Det gamle Testamente, er den samme som den, der fremholdes i Det nye Testamente. Denne norm, dette ideal, er ikke noget, som vi ikke kan opnå. I ethvert bud eller pålæg, som Gud giver, er der et meget bestemt løfte, der ligger til grund for befalingen. Gud har ordnet det således, at vi kan blive ham lige, og dette vil han gøre til en virkelighed for alle, der ikke sætter en fordærvet vilje imod og derved gør hans nåde til intet.

(80) Gud har elsket os med en kærlighed, som er ubeskrivelig, og vor kærlighed til ham vågner, efterhånden som vi får forståelse af længden og bred den og dybden og højden af denne kærlighed, der overgår al erkendelse. Ved åbenbarelsen af Kristi tiltrækkende ynde og ved erkendelsen af hans kær lighed til os, som den kom til udtryk, medens vi endnu var syndere, smeltes og betvinges det hårde hjerte, og synderen forvandles og bliver et himmelens barn. Gud anvender ikke tvangsmidler; kærlighed er det redskab, han benytter for at fordrive synd fra hjertet. Ved den forvandler han hovmod til ydmyghed, fjendskab og vantro til kærlighed og tro.

(81) Møjsommeligt havde jøderne anstrengt sig for at opnå fuldkommenhed ved egne bestræbelser, uden at det lykkedes dem. Kristus havde allerede sagt til dem, at deres retfærdighed aldrig kunne komme ind i himmelens rige. Nu viser han dem den retfærdighed, som alle, der får adgang til himmelen, vil bestride. I bjergprædikenen beskriver han dens frugter og påviser nu med få ord dens ophav og dens natur: Vær fuldkomne, ligesom Gud er fuldkommen! Loven er kun en afskrift af Guds karakter. Se i jeres himmelske Fader en fuldkommen åbenbarelse af de principper, der danner grundlaget for hans regering.

(81) Gud er kærlighed. Ligesom lysstråler udgår fra solen, således strømmer kærlighed og lys og glæde ud fra ham til alle hans skabninger. At give er hans natur. Selve hans liv er en udstrålen af uegennyttig kærlighed.

(81) Han siger til os, at vi skal være fuldkomne, ligesom han er fuldkommen være det på samme måde. Vi skal være en kilde til lys og velsignelse i vor lille kreds, ligesom han er det for hele verden. I os selv har vi intet, men hans kærligheds lys skinner på os, og vi skal være genskin af dets glans. Gode i kraft af den godhed, vi låner fra ham, kan vi være fuldkomne på vort område, ligesom Gud er fuldkommen på sit område.

(81) Jesus sagde: Vær fuldkomne, ligesom jeres Fader er fuldkommen. Dersom I er Guds børn, har I del i hans natur, og I kan ikke andet end ligne ham. Ethvert barn lever ved sin faders liv. Dersom I er Guds børn fødte af hans ånd lever I ved hans liv. I Kristus bor »hele guddomsfylden legemlig,« og Jesu liv åbenbares »i vort dødelige kød". Dette liv i jer vil frembringe den samme karakter og åbenbare de samme gerninger, som det frembragte hos ham. Dermed vil t være i overensstemmelse med ethvert bud i hans lov; for »Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen". Ved kærligheden vil »lovens krav« »opfyldes i os, som ikke vandrer efter kødet; men efter ånden.« (Kol. 2,9; 2Kor. 4,11; Sl. 19,8; Rom. 8,4).

Kapitel 4 - Det rette motiv i tjenesten

(83) »Vogt jer for at øve jeres retfærdighed for menneskene, for at de skal lægge mærke til jer«

Kristi ord på bjerget var et udtryk for, hvad hans liv havde været et stiltiende vidnesbyrd om, men som folket ikke havde forstået. De kunne ikke indse, hvorfor han, der besad så stor magt, undlod at bruge den til at sikre sig det, som efter deres mening var det højeste gode. Deres ånd og deres motiver var modsætninger til hans. Medens de gav sig ud for at være meget nidkære for lovens værdighed, var det i virkeligheden selvforherligelse, de stræbte efter, og Jesus ønskede at gøre det klart for dem, at den, der elsker sit eget jeg, er en lov overtræder.

(83) Men de principper, farisæerne hyldede, er sådanne, som kendetegner menneskene til alle tider. Farisæismens ånd er menneskenaturens ånd; og når Frelseren påviste modsætningen mellem hans og rabbiners ånd og metoder, er hans lære lige anvendelig til enhver tid.

(83) I Kristi dage forsøgte farisæere til stadighed at fortjene Guds velbehag for derved at sikre sig den timelige ære og fremgang, som de anså for at være dydens belønning. Samtidig stillede de deres godgørenhed til skue for menneskene for at vække opmærksomhed og vinde anseelse for hellighed.

(84) Jesus talte irettesættende om deres praleri og erklærede, at Gud ikke anerkender en sådan tjeneste, og at den smiger og beundring fra folkets side, som de så begærligt søgte efter, var al den belønning, de nogensinde ville opnå.

(84) »Men når du giver almisse,« udtalte han, »så lad din venstre hånd ikke vide, hvad din højre gør, for at din almisse kan være i det skjulte. Så skal din Fader, som ser i det skjulte, betale dig.«

(84) Med disse ord lærte Jesus ikke, at venlige handlinger altid skulle hemmeligholdes. Apostelen Paulus, der skrev ved Helligånden, lagde ikke skjul på de makedoniske kristnes ædelmodige selvopofrelse, men fortalte om den nåde, Kristus havde virket i dem, og således blev andre grebet af den samme ånd. Han skrev også til menigheden i Korinth og udtalte, at dens nidkærhed havde ægget såre mange. (2Kor. 9,2).

(84) Kristi egne ord klargør hans mening, nemlig at hensigten med godgørende handlinger ikke bør være at vinde ros og ære af mennesker. Sand gudsfrygt leder aldrig til, at man stræber efter at stille sig selv til skue. De, der tragter efter rosende og smigrende ord og nyder disse som en lækkerbiscuit, er kristne kun af navn.

(84) Ved deres gode gerninger skal Kristi efterfølgere ikke bringe ære til sig selv, men til ham, ved hvis nåde og kraft de har handlet. Det er ved Helligånden, enhver god gerning

udføres, og ånden gives ikke til ære for modtageren, men for den guddommelige giver. Når Kristi lys skinner i sjælen, fyldes læberne med lov og taksigelse til Gud. Dine bønner, dine pligtshandlinger, din godgørenhed og din selvfornægtelse vil ikke være det emne, dine tanker eller din tale drejer sig om. Jesus vil blive ophøjet, dit eget jeg vil træde i skyggen, og Kristus vil blive åbenbaret som alt i alle.

(85) Vore gaver skal ydes i oprigtighed, ikke for at vore gode gerninger kan stilles til skue, men af medlidenhed og kærlighed til dem, der lider ondt. En oprigtig hensigt og en sand hjertes godhed er det grundlag for handling, som værdsættes i himmelen. Den sjæl, som er oprigtig i sin kærlighed og udelt i sin hengivenhed, er i Guds øjne dyrebarere end Ofirs guld.

(85) Vi skal ikke tænke på den løn, vi vil få, men på den tjeneste, vi kan gøre. Dog vil den godhed, der lægges for dagen i denne ånd, ikke gå glip af sin belønning. »Din Fader, som ser i løndom, skal betale dig« åbenbart. Det er sandt, at Gud selv er den større løn, der indbefatter enhver anden belønning; men sjælen vil først kunne modtage ham og glæde sig ved ham, når den optages i ham i karakter. Kun lige kan vurdere lige. Det er, når vi hengiver os til Gud for at tjene andre, at han giver sig selv til os.

(85) Ingen kan i sit eget hjerte og liv afgive plads for Guds velsignelses flod til at strømme ud til andre uden i sig selv at erholde en rig belønning. De bjergskråninger og sletter, der skaffer vandstrømmene fra bjerget en udløbskanal på disses vej til havet, lider intet tab derved. Hvad de giver, erstattes hundredfold; thi idet bækken nynnende går sin gang, efterlader den sin gave i form af frugtbarhed og yppig vækst. Græsset langs dens bred der har en friskere farve, træerne står frodigere, og der er en større rigdom af blomster. Når jorden om sommeren henligger bar og brun i den brændende hede, kendetegnes bækkenes løb ved et bælte af grønt, medens den flade mark, der oplod sit skød for at føre bjergets værdier ud til havet, klædes med friskhed og skønhed et vidnesbyrd om den belønning, Guds nåde skænker alle, der helliger sig til den opgave at formidle dens udstrømning til verden.

(86) Dette er den velsignelse, de får, der øver barmhjertighed mod de fattige. Profeten Esajas siger: »Faste efter mit sind er ..... at bryde dit brød til den sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd. Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår ..... Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt ..... du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter.« (Es. 58,7)

(86) Godgørenhedens gerning bringer en dobbelt velsignelse. Medens den, der giver til de trængende, velsigner andre, velsignes han selv i en endnu højere grad. Kristi nåde i sjælen udvikler karaktertræk, der er egoismens modsætning egenskaber, der vil forskønne, forædle og berige livet. Venlige handlinger, som udføres i ubemærkedhed, vil knytte hjerter sammen og drage dem nærmere ind til hans hjerte, fra hvem enhver god tilskyndelse udgår. Den lille opmærksomhed, de små handlinger, der skyldes kærlighed og selvopofrelse og udstrømmer fra livet lige så stille som blomstens duft udgør en ikke ringe del af livets velsignelser og

lykke. Og det vil engang vise sig, at selvopofrelse for andres bedste og lykke, selv den ubetydeligste og hernede mest upåagtede, bliver anerkendt i himmelen som tegn på vor forening med ham. Herlighedens konge, der var rig, men for vor skyld dog blev fattig.

(86) De venlige handlinger er måske blevet udført i stilhed, men deres indvirkning på udøverens karakter kan ikke skjules. Hvis man arbejder med udelt interesse som en Kristi efterfølger, vil hjertet være i nøje harmoni med Gud, og hans ånd, der virker på vor ånd, vil ved den guddommelige berøring fremkalde hellige samklange i sjælen.

(87) Han, som meddeler forøgede talenter til dem, der har gjort en klog anvendelse af de gaver, som er dem betroet, finder behag i at anerkende sine troende børns tjeneste i Guds elskede søn, ved hvis nåde og kraft de har virket. De, som ved at bruge deres evner til gode gerninger, har søgt at udvikle og fuldkomme en kristelig karakter, vil i den tilkommende verden høste, hvad de har sået. Den gerning, der blev påbegyndt på jorden, vil nå sin fuldendelse i det højere og helligere liv, som varer evigheden igennem.

(87) »Når I beder, skal I ikke være som hyklerne«

Farisæerne havde bestemte bedetimer, og det hændte ofte, at de befandt sig ude, når det fastsatte tidspunkt indtraf. Hvor de end opholdt sig, måske ude på gaden eller på torvet midt iblandt travle menneskeskarer, fremsagde de med høj røst deres vanemæssige bønner. En sådan tilbedelse udelukkende med selvforherligelse for øje gav anledning til en uforbeholden irettesættelse fra Jesu side. Han tog ikke afstand fra offentlig bøn; han bad selv sammen med sine disciple og i mængdens nærværelse. Derimod lærer han, at privat bøn ikke skal holdes offentligt. Under andagtsstunden i lønkammeret skal vore bønner ikke komme nogen anden for øre end vor bønhørende Gud. Intet nysgerrigt øre skal høre, hvad der kommer til udtryk i sådanne bønner. »Men når du beder, så gå ind i dit kammer.« Hav et sted, hvor du holder bøn i enrum. Jesus havde udvalgte steder, hvor han plejede samfund med Gud, og det bør også vi have. Vi behøver at trække os tilbage til et eller andet sted, ligegyldigt hvor uanseligt det er, hvor vi kan være alene med Gud.

(88) »Bed til din Fader, som er i det skjulte.« I Jesu navn kan vi komme frem for Gud med barnets tillidsfuldhed. Intet menneske behøver at optræde som mellemmand. Gennem Jesus kan vi åbne vore hjerter for Gud som for en, der kender os og elsker os.

(88) I bønnens lønkammer, hvor Gud alene ser, og hvor han alene hører, kan vi udøse vore lønligste ønsker og længsler for Faderen, hvis medlidenhed er ubegrænset. I sjælens stilhed og ro vil den stemme, der aldrig undlader at besvare råbet om menneskelig trang, tale til vore hjerter.

(88) »Thi Herren er nåderig og barmhjertig.« I utrættelig kærlighed venter han på at høre de genstridiges bekendelse og godkende deres bodfærdighed. Han spejder efter et eller andet udslag af taknemmelighed hos os, ligesom moderen spejder efter det anerkendende smil hos sit elskede barn. Han ønsker, at vi skal forstå, hvilken inderlighed og ømhed han nærer for

os i sit hjerte. Han indbyder os til at fremlægge vore prøvelser for hans medlidenhed, vore sorger for hans kærlighed, vore sår for hans lægedom, vor svaghed for hans styrke, vor tomhed for hans fylde. Aldrig er nogen, der kom til ham, blevet skuffet. »Se hen til ham og strål af glæde, jeres åsyn skal ikke beskæmmes.« (Jak. 5,11; Sl. 34,6).

(88) De, der søger Gud i løndom og taler til Herren om deres trang og beder om hjælp, beder ikke for gæves. »Din Fader, som ser i løndom, skal betale dig« åbenbart. Idet vi gør Kristus til vor daglige ledsager, vil vi føle os helt omsluttet af en usynlig verdens kræfter, og ved at se hen til Jesus indoptages vi i hans billede. Vi forvandles ved beskuelse. karakteren mildnes, renses og forædles for det himmelske rige. Den sikre følge af vor omgang og forbindelse med Herren vil blive en tiltagende gudsfrygt, renhed og inderlighed. Vore bønner vil blive mere og mere forstandige. Vi får en guddommelig opdragelse, hvilket giver sig til kende ved et liv i flid og nidkærhed.

(89) Den sjæl, som i daglig og alvorlig bøn søger sin hjælp, sin støtte og sin kraft hos Gud, vil have ædle formål, klare begreber om sandhed og pligt, høje forsætter i sine handlinger og en stadig hunger og tørst efter retfærdighed. Ved at holde forbindelsen med Gud ved lige vil vi i vor omgang med andre være i stand til at meddele dem den fred og den ro, som råder i vore hjerter. Den styrke, vi opnår ved bøn til Gud, forenet med ihærdig bestræbelse for at oplære sindet til tæksomhed og påpasselighed, bereder os til de daglige pligter og bevarer fred i sjælen under alle forhold.

(89) Hvis vi holder os nær til Gud, vil han lægge os et ord i munden, som vi kan tale for ham til hans navns pris. Han vil lære os en strofe af englenes sang, taksigelse til vor himmelske Fader. I enhver livets handling vil en iboende frelsers lys og kærlighed åbenbares. Ydre forstyrrelser kan ikke påvirke det liv, der leves i tro på Guds søn.

(89) Men når I beder, må I ikke lade munden løbe, som hedningerne gør«

(89) Hedningerne mente, at deres bønner i sig selv var en fortjeneste til soning for synd. Jo længere bønnen var, desto større var således fortjenesten. Der som de kunne opnå hellighed ved egne bestræbelser, ville de have noget i sig selv, som de kunne glæde sig over, noget at prale af. Denne forestilling om bøn er et udslag af det selvforsoningens princip, der ligger ved roden af alle falske religionssystemer. Farisæerne havde tilegnet sig denne hedenske forestilling om bøn, og den er ingenlunde død i vor tid selv iblandt dem, der bekender sig til at være kristne. Fremsigelsen af fastsatte, al mindelig brugte formler, når hjertet ikke føler nogen trang til Gud, er af samme art som hedningernes overflødige ord.

(90) Bøn er ikke et sonemiddel for synd; den besidder i sig selv ingen kraft eller fortjeneste. Alle de smukke ord, der står til vor rådighed, opvejer ikke en eneste hellig attrå. Den mest veltalendes bønner er kun tomme ord, hvis de ikke udtrykker de sande følelser i hjertet. Men den bøn, der kommer fra et oprigtigt hjerte og er et udtryk for sjælens virkelige trang, ligesom når vi beder en jordisk ven om en tjeneste i forventning om, at den vil blive efterkommet dette er troens bøn. Gud attråer ikke vore formelle høflighedsbeviser; men det

tavse råb fra et hjerte, som er sønderknust og nedbøjet under følelsen af sin store skrøbelighed, finder vej til al barmhjertigheds fader.

(90) »Når I faster, skal I ikke gå med sørgmodig mine som hyklerne«

Den faste, som Guds ord påbyder, er mere end en formalitet. Den består ikke blot i, at man afholder sig fra mad, at man klæder sig i sæk eller strør aske på sit hoved. Den, der faster af virkelig sorg over synd, vil aldrig stræbe efter at gøre sig bemærket.

(90) Hensigten med den faste, som Gud opfordrer os til at holde, er ikke at plage legemet for sjælens synd, men at hjælpe os til at indse syndens alvorlige karakter, til at ydmyge hjertet for Gud og til at modtage hans tilgivende nåde. Hans befaling til Israel var: »Sønderriv hjertere, ej jeres klæder, vend om til Herren jeres Gud!« (Joel 2,13).

(91) Det nytter ikke for os at gøre bod eller smigre os med, at vi ved vore egne gerninger vil kunne fortjene eller tilkøbe os en arvelod iblandt de hellige. Da man stillede Jesus det spørgsmål: »Hvad skal vi gøre, for at udføre Guds gerninger?« svarede han: »Dette er Guds gerning, at I tror på den, han har udsendt.« (Joh. 6,28-29). Omvendelse består i, at man vender sig fra sit eget jeg til Kristus; og når vi modtager Kristus, således at han ved tro kan leve sit liv i os, vil gode gerninger lægges for dagen.

(91) Jesus sagde: »Men når du faster, så salv dit hoved og vask dit ansigt, for at ikke andre mennesker skal se på dig at du faster, men kun din Fader, som er i løndom.« Alt, hvad der gøres til Guds ære, skal gøres med glæde, ikke med bedrøvelse og tungsindighed. Der er intet trist i Jesu religion. Dersom de kristne ved et sørgmodigt udseende giver indtryk af at være blevet skuffet af Herren, stiller de hans karakter i et urigtigt lys og lægger argumenter i hans fjenders hånd. Skønt de med munden vel kan påstå, at Gud er deres fader, vil de ved deres tristhed og sørgmodighed give verden det indtryk, at de er faderløse.

(91) Kristus vil, at vi skal fremstille hans tjeneste så tiltrækkende, som den i virkeligheden er. Fremlæg selvfølgelig og hjertets prøvelser for den medlidende Frelser. Lad byrderne blive liggende ved korsets fødder og fortsæt din vandring med fryd i hans kærlighed, som først elskede dig. Hvad der i det skjulte foregår mellem sjælen og Gud kommer måske aldrig til menneskers kundskab, men følgen af åndens virkning på hjertet vil blive åbenbar for alle; for han, som ser i løndom, vil betale dig åbenbar.

(92) »Samler jer ikke skatte på jorden«

Skatte, der samles på jorden, vil ikke bestå. Tyve bryder ind og stjæler, møl og rust fortærer, ildebrand og storm berøver dig din ejendom. Og »hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.« Skatte, der samles på jorden, vil optage sindet og fortrænge de himmelske ting.

(92) Pengekærlighed var den rådende lidenskab i den jødiske tidsalder. Verdslighed tilranede sig Guds og religionens plads i sjælen. Således er det i dag. Grådighed begærlighed efter rigdom øver en så betagende, fortryllende indflydelse over liv og vand, at følgen bliver en

forvrængning af det ædle og en fordærvelse af det menneskelige hos menneskene, indtil de drukner i fortabelse. Satans tjeneste er fuld af bekymring, forvikling og opslidende arbejde, og den skat, menneskene gør sig møje for at ophobe på jorden, varer kun til en tid.

(92) Jesus sagde: »Men saml jer skatte i himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.«

(92) Formaningen lyder: »Saml jer skatte i himmelen.« Det ligger i jeres egen interesse at sikre jer de himmelske skatte. Af alt, hvad I har, er de det eneste, der virkelig er jeres. Den skat, der samles i himmelen, er uforgængelig. Ingen ildebrand eller oversvømmelse kan ødelægge den, ingen tyv kan tilrane sig den, ej heller kan møl eller rust for tære den, fordi den er i Guds varetægt.

(92) Denne skat, som Kristus agter for dyrebar ud over enhver beregning, er »hans arvs herligheds rigdom« »iblandt de hellige. Kristi disciple kaldes hans juveler, hans egen dyrebare skat. Han siger: »De er kronesten.« »Jeg vil gøre en mand dyrebarere end guld, et menneske end Ofirs guld.« Kristus betragter sine børn i deres renhed og fuldkommenhed som lønnen for alle sine lidelser, sin fornedrelse og sin kærlighed og som fuldstændiggørelsen af sin herlighed Kristus, det store midtpunkt, hvorfra al herlighed udstråler. (Ef. 1,18; Zak. 9,16; Es. 13,12. eng. overs.).

(93) Og os er det blevet tilladt at forene os med ham i det store genløsningsværk og at være delagtig med ham i de rigdomme, som er vundet ved hans død og hans lidelse. Apostelen Paulus skrev til de kristne i Thessalonika: »Thi hvem er vort håb, vor glæde eller vor hæderskrans, for vor Herres Jesu åsyn ved hans komme? I er jo vor ære og glæde.« (1Tess. 2,19-20). Dette er den skat, som Kristus byder os at arbejde for. Erhvervelsen af en karakter er livets store slutresultat. Og hver ord eller hver handling, der ved Kristi nåde vil vække en himmelvendt tilskyndelse i en eneste sjæl, enhver bestræbelse, der bidrager til dannelsen af en Kristus præget karakter, udgør henlæggelsen af en skat i himmelen.

(93) Hvor skatten er, der vil også hjertet være. Ved enhver anstrengelse for at gavne andre gavner vi os selv. Den, der yder penge eller tid til Evangeliets udbredelse, knytter sine egne interesser og bønner til gerningen og til de sjæle, som derigennem nås; hans kærlighed strækker sig ud til andre, og han ansøres til større gudhengivenhed, for at han må blive sat i stand til at gøre mest muligt godt for dem.

(94) Og på den yderste dag, når jordisk rigdom for går, vil den, der har samlet sig en skat i himmelen, beskue, hvad der er vundet ved hans liv. Der som vi har givet agt på Kristi ord, vil vi, når vi samles omkring den store hvide trone, se sjæle, der blev frelst ved vore bestræbelser, og da vil vi få at vide, at den ene har frelst andre, og disse igen atter andre. Som frugten af vort arbejde ser vi en stor skare ført ind i himmelen, hvor de lægger deres kroner ned ved Jesu fødder og priser ham gennem evigheder uden ende. Med hvilken glæde vil en Kristi arbejder ikke betragte disse genløste, der har del i genløserens herlighed! Hvor dyrebar vil himmelen ikke blive for dem, der har været tro i arbejdet for at frelse sjæle.

(94) »Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er siddende ved Guds højre hånd.« (Kol. 3,1).

(94) »Dersom dit øje er sundt, bliver hele dit legeme lyst«

At være helt optaget af det mål, man har for øje, være udelt i sin hengivenhed for Gud dette er, hvad disse Frelserens ord påpeger nødvendigheden af. Sæt dig alvorligt og urokkeligt som mål at finde sandheden og at adlyde den uden hensyn til omkostningen, så vil du erholde guddommelig oplysning. Sand gudsfrygt begynder, når al eftergiveness over for synd ophører. Da vil hjertets tale finde sit udtryk i apostelen Paulus ord: »Men et gør jeg: idet jeg glemmer, hvad der er bagved, og rækker efter det, der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus.« Jo, jeg regner i sandhed alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre. For hans skyld har jeg lidt tab på alt og regner det for skam, for at jeg kan få Kristus igen.« (Fil. 3,13-14. og 8).

(95) Men når øjet formørkes af egenkærlighed, er der kun mørke. Men hvis dit øje er sygt, bliver hele dit legeme i mørke. Det var dette forfærdelige mørke, der indhyllede jøderne i hårdnakket vantro og gjorde det umuligt for dem at vurdere hans karakter og mission, der kom for at frelse dem fra deres synder.

(95) Eftergiveness i fristelse begynder med, at man tillader sindet at vakle og ikke står fast i sin tillid til Gud. Dersom vi ikke vælger at overgive os helt til Gud, er vi i mørke. Når vi tager et eller andet forbehold, lader vi en dør blive stående åben, hvorigennem den onde kan komme ind og forlede os med sine fristelser. Han ved, at dersom han kan fordunkle vort syn, således at troens øje ikke kan se Gud, vil der ikke være nogen hindring for synden.

(95) En overhåndtagende syndig lyst åbenbarer sjælens forblindelse. Enhver eftergiveness over for denne lyst styrker sjælens modvilje mod Gud. Ved at følge den sti, Satan har valgt, omslutes vi af ondskabens skygger, og hvert skridt fører os ind i et dybere mørke og forøger hjertets blindhed.

(95) Den samme lov gælder i den åndelige verden som i naturen. Den, der opholder sig i mørke, vil til sidst miste evnen til at se. Han indeslutes i en skygge, som er tættere end den mørke midnatstime, og selv den klareste middagsglans bringer ham intet lys. Han »vandrer i mørket, og han ved ikke, hvor han går hen, thi mørket har blændet hans øjne. (1Joh. 2,11). Ved hårdnakket at holde fast ved det onde og med forsæt være Guds kær lige kald overhørig mister synderen kærligheden til det gode, længselen efter Gud, selve evnen til at modtage himmelens lys. Nådens indbydelse er fremdeles fuld af kærlighed, og lyset skinner lige så klart, som da det først dæmrede i hans sjæl, men stemmen lyder for døde øren, og lyset falder på blændede øjne.

(96) Gud forlader aldrig en eneste sjæl for stedse og lader den gå sine egne veje, så længe der er noget håb om, at den kan frelses. Vi vender os bort fra Gud, ikke Gud fra os. Vor

himmelske Fader følger os med kald, advarsler og forsikringer om medlidenhed, indtil fortsatte anledninger og privilegier ville være ganske unyttige. Ansvarer hviler på synderen. Ved at stå Guds ånd imod i dag bereder han vejen for en ny modstand mod lyset, når det kommer med forøget kraft. Således går han skridt for skridt i sin modstand, indtil lyset til sidst ikke gør noget indtryk, og han lader sig ikke på nogen måde påvirke af Guds ånd. Da vil endog »det lys, der er i dig,« være blevet mørke. Selv den sandhed, som vi er bekendt med, er blevet så forvrænget, at den forøger sjælens blindhed.

(96) »Ingen kan tjene to herrer«

Kristus siger ikke, at menneskene ikke vil eller ikke skal tjene to herrer, men at de ikke kan. Guds interesser og mammons interesser har intet fællesskab, ingen forbindelse med hinanden. Netop hvor en kristens samvittighed opfordrer ham til at lade være, pålægger ham at fornægte sig selv og byder ham at standse, vil en verdslig overskride grænsen for at følge sine egoistiske tilbøjeligheder. På den ene side af grænsen står Kristi selvfornektende efterfølger, på den anden finder vi den, der elsker verden og vil behage sig selv den modesyge og letsindige, der svælger i forbuden vellyst. På denne side af stregen må en kristen ikke træde.

(97) Ingen kan stille sig neutral; der gives ingen mellemklasse, der hverken elsker Gud eller tjener retfærdigheds fjende. Kristus skal leve i sine menneskelige redskaber, virke gennem deres evner og handle gennem deres kræfter. Deres vilje må være hans vilje underlagt; de må handle i hans ånd. Da er det ikke længere dem, der lever, men Kristus lever i dem. Den, der ikke overgiver sig helt til Gud, beherskes af en anden magt og lytter til en anden stemme, hvis tale er af en ganske anden art. Halv tjeneste stiller vedkommende på fjendens side som en dygtig medhjælper for mørkets hær skarer. Når mennesker, som giver sig ud for at være Kristi stridsmænd, slutter sig til den ondes forbund og hjælper til på hans side, optræder de selv som Kristi fjender. De svigter et helligt hverv. De danner et led mellem Djævelen og de sande stridsmænd, således at fjenden til stadighed virker gennem disse redskaber for at stjæle Kristi stridsmænds hjerter.

(97) Lastens stærkeste bolværk her i verden er ikke den ryggesløse synders eller den dybest faldnes liv. Dens mægtigste skanse er et liv, som i visse henseender tilsyneladende er dydigt, hæderligt og ædelt, men som holder fast ved én synd og følger en eneste last. For en sjæl, der i det skjulte kæmper imod en eller anden overmægtig fristelse og står vaklende på afgrundens yderste rand, vil et sådant eksempel udgøre en af de stærkeste tilskyndelser til synd. Den, som er udrustet med høje begreber om livet og om sandhed og retskaffenhed, men som alligevel med forsæt overtræder et bud i Guds hellige lov, har forvansket sine ædle evner til et lokkemiddel til synd. Begavelse, talent og sympati, ja endog højsindede og venlige handlinger kan blive midler i Satans hånd til at lokke andre sjæle ned i svælget til fordærvelse både for dette liv og for det tilkommende.

(98) »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham. Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden.« (1Joh. 2,15-16).

(98) »I må ikke være bekymrede«

Han, som har givet dig livet, ved, at du behøver næring for at kunne holde det ved lige Han, som skabte legemet, glemmer ikke dit behov for klæder. Vil han, som har skænket den gave, der er størst, ikke også skaffe, hvad der skal til for at gøre den fuldstændig?

(98) Jesus henviste sine tilhørere til fuglene, der uden at tynge af kummerfulde tanker jubler deres lov sange; for »de sår ikke og høster ikke,« men alligevel sørger den store Fader i himmelen for deres behov. Og han spørger: »Er I ikke meget mere værd end de?«

(98) Bjergskråningerne og markerne lyste af blomster, og idet Jesus pegede på disse i morgenduggens friskhed, sagde han: »Se på liljerne på marken, hvorledes de vokser.« Menneskelig kunst kan fremstille efterligninger af planternes og blomsternes yndige form og sarte lød: men hvem formår at meddele liv endog blot til en eneste blomst eller et græsstrå? Hver blomst ved vejkanterne er blevet til ved den samme kraft, som dannede stjerneverdenen hist oppe. Gennem hele skabningen vibrerer ét og samme livets pulsslag fra Guds store hjerte. Hans hånd klæder markens blomster i skønnere dragter end dem, der nogensinde har prydet jordiske kongers skikkelse. Og »klæder da Gud således græsset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer, I lidettroende?«

(99) Han, som siger: »Betragt liljerne,« »se på fuglene« er den, som dannede blomsterne og gav spurven dens sang. Naturens skønhed kan lære dig mere om Guds visdom, end de lærde ved. På liljens kronblad har Gud skrevet et budskab til dig affattet på et sprog, som dit hjerte først kan læse, når det har udvisket, hvad det har tillært sig af mistillid, egenkærlighed og gnavende bekymring. Hvorfor har han givet dig de syngende fugle og de yndige blomster, hvis det ikke skyldes den overstrømmende kærlighed i et faderhjerte, som ønsker at forskønne og glæde din sti gennem livet? Alt, hvad der behøvedes til at opretholde livet, ville have været i din besiddelse uden blomsterne og fuglene; men Gud var ikke tilfreds med kun at tilvejebringe det nødtørftige til en blot og bar tilværelse. Han har fyldt jorden, luften og himmelhvælvingen med glimt af sin herligheds afglans. Dersom han med henblik på din lykke og glæde med ødsel hånd har udstyret naturen med en så grænseløs visdom, kan du så tvivle på, at han vil give dig enhver nødvendig velsignelse?

(99) »Betragt liljerne. Hver blomst, der åbner sine blade for sollyset, adlyder de samme store love, som leder stjernerne; og hvor enkelt, hvor skønt og hvor yndefuldt er ikke dens liv! Gennem blomsterne ønsker Gud at gøre os opmærksomme på det elskelige ved en karakter, som bærer Kristi præg. Han, som skænker blomsterne en sådan skønhed, ønsker endnu langt mere, at sjælen må iklædes Kristi skønne karakter.

(99) Se, hvorledes liljerne vokser, siger Jesus; se, hvorledes planterne, der trænger frem af den kolde, sorte muld eller af flodlejets mudder, udfolder sig i skønhed og vellugt! Hvem ville drømme om muligheden af noget skønt i liljens grove, brune løg? Men når det guddommelige liv, som ligger skjult deri, efter hans befaling udfolder sig i regnen og i sollyset, viser der sig et syn, hvis skønhed og ynde vækker menneskenes forundring. Således vil også Guds liv udfolde sig i enhver menneskesjæl, der stiller sig til rådighed for hans nådes gerning, der lige så frit som regnen og sollyset kommer med sin velsignelse til alle. Det er Guds ord, som skaber blomsterne, og det samme ord vil frembringe åndens skønne egenskaber hos dig.

(100) Guds lov er kærlighedens lov. Han har omgivet dig med det skønne for at lære dig, at du ikke er sat her i verden blot for at være optaget med dig selv, grave og bygge, stræbe og spinde, men for at gøre livet lyst og glædeligt og skønt med Kristi kærlighed for at du i lighed med blomsterne skal være til glæde i livet ved at tjene i kærlighed.

(100) Fædre og mødre, lad jeres børn lære af blomsterne! Tag dem med jer ud i haven, ud på marken og under de løvrige træer og lær dem at læse budskabet om Guds kærlighed i naturen. Lad tanken om ham blive knyttet til fuglen og blomsten og træet. Oplær børnene til i enhver tiltalende og skøn foreteelse at se et udtryk for Guds kærlighed til dem. Gør jeres kristendom så behagelig, at de føler sig tiltrukket af den. Lad kærlighedens lov være på jeres læber!

(100) Undervis børnene om, at formedelst Guds kærlighed kan deres natur blive forandret og bringes i overensstemmelse med hans natur. Undervis dem om, at han ønsker, at deres liv skal være prydet med blomsternes skønhed; og fortæl dem, når de plukker de yndige blomster, at han, som frembragte blomsterne, er endnu skønnere end disse. Derved vil de spæde træde i deres hjerte slynge sig om ham. Han, som er helt igennem yndig, vil blive dem en daglig ledsager og en for trolig ven, og deres liv vil blive forvandlet efter hans billede.

(101) »Men søg først Guds rige«

De, der lyttede til Kristi ord, ventede spændt på at høre en eller anden kundgørelse angående det timelige rige. Medens Jesus oplod himmelens skat te for dem, stillede dette spørgsmål sig i forreste række i deres sind: Hvorledes vil en forbindelse med ham kunne fremme vore udsigter i verden« Jesus påviste, at når de bekymrede sig mest for denne verdens anliggender, handlede de ligesom de omkringboende folkeslag og levede, som om der ikke fandtes en Gud, der har en kærlig omhu for sine skabninger.

(101) »Thi efter dette søger hedningene i verden,« udtalte Jesus. »Men jeres Fader ved, at I trænger til disse ting. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« (Luk. 12,30; Matt. 6,33). Jeg er kommen for at oplade kærlighedens og retfærdighedens og fredens rige for jer. Oplad jeres hjerter til at tage imod dette rige, og lad dets tjeneste være jeres højeste interesse. Vel er det et åndeligt rige, men frygt ikke for, at

der ikke vil blive sørget for jeres behov her i det nærværende liv. Dersom I ofrer jer for Guds tjeneste, vil han, som har al magt i himmelen og på jorden, skaffe jer, hvad I behøver.

(101) Jesus fritager os ikke for nødvendigheden af anstrengelse, men har læret os, at vi skal gøre ham til den første og den sidste og den bedste i ethvert anliggende. Vi må ikke give os af med noget foretagende, befatte os med nogen beskæftigelse eller søge nogen adspredelse, der ville kunne hindre virkeliggørelsen af hans retfærdighed i vor karakter og vort liv. Hvad vi end gør, må vi gøre det af hjertet som for Herren.

(102) Medens Jesus var på jorden, hædrede han livet i alle dets enkeltheder ved at holde Guds herlighed for øje og ved at lade alle ting være Faderens vilje underordnet. Han forsikrer os, at dersom vi følger hans eksempel, skal alt, hvad der er nødvendigt her i livet, gives os »i tilgift. Om der er fattigdom eller rigdom, sundhed eller sygdom, enfoldighed eller visdom alt er der sørget for i hans nådes løfte.

(102) Guds evige arm omslutter den sjæl, der søger hjælp hos ham, uanset hvor svag vedkommende sjæl måtte være. Bjergenes kostbarheder skal forgå, men den sjæl, der lever for Gud, skal blive hos ham. »Og verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid.« (1Joh. 2,17). Guds stad vil oplade sine gyldne porte for at tage imod den, som her på jorden lærte at stole på, at Gud giver vejledning og visdom, trøst og håb i modgang og trængsel. Der vil englenes sange byde ham velkommen, og for ham vil livets træ bære sin frugt. »Om også bjergene viger, om også højene rokkes, min kærlighed viger ej fra dig, min fredspagt rokkes ikke, så siger Herren, din forbarmer.« (Es. 54,10).

(102) »Derfor må I ikke være bekymrede for dagen i morgen. Hver dag har nok i sin plage«

Har du overgivet dig til Gud for at gøre hans gerning, behøver du ikke at bekymre dig for morgen dagen. Han, hvis tjener du er, kender enden fra begyndelsen. Morgendagens hændelser, som er skjult for dit syn, ligger åbne for ham, som er almægtig.

(103) Når vi tager ledelsen af de ting, vi har med at gøre, i vor hånd og stoler på, at vor egen visdom skal skaffe os fremgang, påtager vi os en byrde, som Gud ikke har lagt på os, og søger at bære den uden hans hjælp. Vi påtager os det ansvar, som tilhører Gud, og stiller os i virkeligheden i hans sted; vi har god grund til at nære bekymring og til at forvente fare og modgang, for den vil visselig ramme os. Men når vi virkelig tror, at Gud elsker os og vil gøre os godt, vil vor bekymring for fremtiden ophøre. Vi vil stole på Gud, ligesom et barn stoler på en kærlig far eller mor. Da vil vore besværligheder og plager forsvinde, fordi vor vilje opluges af Guds vilje.

(103) Kristus har ikke givet os løfte om hjælp til at bære morgendagens byrder i dag. Han har sagt: »Min nåde er dig nok« (2Kor. 12,9); men hans nåde meddeles daglig, ligesom ørkenens manna, til dagens behov. Som Israels hærskarer på deres pilgrimsfærd kan også vi den ene morgen efter den anden finde himmelens brød til forsyning for dagen.

(103) Kun én dag tilhører os, og den dag skal vi leve for Gud. For denne ene dags vedkommende må vi i alvorlig tjenestegerning lægge alle vore planer og forsætter i Kristi hånd, idet vi kaster al vor bekymring på ham, for han sørger for os. »Jeg ved, hvilke tanker jeg nærer om jer, lyder det fra Her ren, tanker om fred og ikke om ulykke, at jeg må give jer fremtid og håb.« »Ved omvendelse og stilhed skal I frelses, i ro og tillid er jeres styrke.« (Jer. 29,11; Es. 30,15).

(103) Dersom du vil søge Herren og omvende dig hver dag, dersom du i din ånd selv vil vælge at være frimodig og fryde dig i Gud, og dersom du med Glæde i hjertet efterkommer hans nådige kald og bærer Kristi åg lydighedens og tjenestens åg vil alle dine klager forstumme, alle dine vanskeligheder vil blive fjernet, og alle de besværlige opgaver, som du nu står over for, vil løses.

Kapitel 5 - Herrens bøn

(105) Derfor skal I bede således

Vor Frelser gav Herrens bøn to gange, først til den skare, der var til stede ved bjergprædikenen, og dernæst nogle måneder senere til disciplene alene. Disciplene havde for en kort tid ikke været sammen med Herren, og ved deres tilbagekomst fandt de ham fordybet i samtale med Gud. Tilsyneladende uden at lægge mærke til deres tilstedeværelse fortsatte han at bede højt. Frelserens ansigt oplystes af en himmelsk klarhed. Han syntes at befinde sig i den usynliges umiddelbare nærhed, og i hans ord lå der en levende kraft som hos en, der talte med Gud.

(105) De lyttende disciple følte sig dybt grebene i deres hjerter. De havde lagt mærke til, hvorledes han i ensomhed ofte tilbragte lange timer i samtale med Faderen. Dagene benyttede han til at hjælpe de skarer, der flokkedes omkring ham, og til at blotte rabbineres bestikkende lære. Ved dette uophørlige arbejde blev han ofte så fuldstændig udmattet, at hans moder og hans brødre, ja endog hans disciple havde frygtet for, at det kunne koste ham livet. Men når han vendte tilbage efter de bedetimer, der afsluttede den slidsomme dag, lagde de mærke til det fredfulde udtryk i hans ansigt og til den følelse af friskhed, der syntes at gennemtrænge hans væsen. Det var efter disse timer, som han tilbragte sammen med Gud, at han morgen efter morgen trådte frem for at bringe menneskene himmelens lys. Disciplene var begyndt at sætte hans bedetimer i forbindelse med den kraft, som fulgte hans ord og hans gerninger. Når de nu lyttede til hans påkaldelse, fyldtes de med ærefrygt og følte sig ydmygede. Efter at han var færdig med sin bøn, var det med en følelse af deres egen dybe trang, at de udbrød: »Herre! lær os at bede.« (Luk. 11,1).

(106) Jesus anviser dem ingen ny formular for bøn. Han gentager, hvad han tidligere har lært dem, som om han ville sige: I trænger til at forstå, hvad jeg allerede har sagt; det har en dybere betydning, end I hidtil har fattet.

(106) Frelseren begrænser os imidlertid ikke til brugen af netop disse ord. Som den, der var stillet på lige fod med menneskene, fremholder han sit eget ideal af en bøn ord så enkle, at et lille barn kan tilegne sig dem, og dog så vidtrækkende, at de største ånder aldrig kan fatte deres fulde betydning. Vi opfordres til at komme til Gud med vor taksigelse, fremlægge vor trang, bekende vore synder og gøre krav på hans miskundhed i overensstemmelse med hans løfte.

(106) »Når I beder, da sig: Vor Fader«

(Luk. 11,2.) Jesus lærer os at kalde hans Fader for vor Fader. Han skammer sig ikke ved at kalde os brødre. (Hebr. 2,11). En sådan beredvillighed og en sådan iver nærer Frelseren i sit hjerte efter at byde os velkommen som medlemmer af Guds husfolk, at han i de allerførste

ord, han lærer os at anvende, når vi nærmer os Gud, lægger forsikringen om vort guddommelige slægtskab »vor Fader.

(107) Heri ligger kundgørelsen af den vidunderlige sandhed, som er så fuld af opmuntring og trøst, at Gud elsker os, ligesom han elsker sin søn. Dette er, hvad Jesus gav udtryk for i sin sidste bøn for disciplene: Du »har elsket dem, ligesom du har elsket mig. (Joh. 17,23).

(107) Denne verden, som Djævelen har gjort krav på og hersket over med et så grusomt tyrani, har Guds Søn ved en eneste mægtig dåd indesluttet i sin kærlighed og igen knyttet til Jehovas trone. Keruber og serafer i de utallige herskare i alle de syndfri verdener sang lovsange til Gud og lammet, da denne sejr var sikret. De frydede sig over, at vejen til frelse var blevet åbnet for den faldne slægt, og at jorden ville blive genløst fra syndens forbandelse. Hvor meget mere burde ikke de fryde sig, som er genstand for en så vidunderlig kærlighed!

(107) Hvordan kan vi dog nogensinde være i tvivl eller uvished og mene, at vi er faderløse« Det var for deres skyld, der havde overtrådt loven, at Jesus påtog sig menneskelig natur. Han blev os lig, for at vi kunne have evig fred og forvisning. Vi har en talsmand i Himlene, og den, der modtager ham som en personlig frelser, bliver ikke overladt til sig selv for at bære sin egen syndebyrde.

(107) »I elskede, nu er vi Guds børn.« Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt vi lider med ham, så vi også kan herliggøres med ham.« »Det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er.« (1Joh. 3,2; Rom. 8,17).

(108) Det allerførste skridt for os at tage, når vi kommer til Gud, er at erkende og tro den kærlighed, han har til os (1Joh. 4,16); for det er ved hans kærligheds dragende kraft, vi ledes til at komme til ham.

(108) Erkendelsen af Guds kærlighed bevirker, at vi forsager egenkærligheden. Ved at kalde Gud vor Fader anerkender vi alle hans børn som vore brødre. Vi udgør alle sammen en del af menneskehedens større organisme, alle er vi medlemmer af en familie. I vore bønner bør vi indbefatte vor næste såvel som os selv. Ingen beder på den rette måde, hvis han blot søger velsignelse for sig selv.

(108) Den evige Gud, sagde Jesus, skænker dig den forret at kunne benytte navnet Fader, når du træder frem for ham. Betænk alt, hvad dette indbefatter! Ingen jordisk far eller mor har nogensinde talt så indtrængende til et vildfarende barn som han, der skabte dig, taler til overtræderen. Aldrig har kærlig interesse ledet noget menneske til at følge den ubodfærdige med så inderlige indbydelser. Gud bor i hver hytte; han hører hvert ord, som bliver sagt, hører hver bøn, der opsendes, smager sorgerne og skuffelserne hos hver eneste sjæl og giver agt på den måde, hvorpå far, mor, søster, ven og nabo bliver behandlet. Han sørger for vort

behov, og hans kærlighed, barmhjertighed og nåde udstrømmer uafbrudt for at skaffe, hvad vi trænger.

(108) Men dersom vi kalder Gud vor Fader, erkender vi os at være hans børn, der skal ledes af hans visdom og være lydige i alle ting, fordi vi ved, at hans kærlighed er uforanderlig. Vi vil godkende hans planer vedrørende vort liv. Som Guds børn vil vi gøre hans ære, hans karakter, hans husfolk og hans gerning til genstand for vor højeste interesse. Det vil være os en glæde at anerkende og højagte vort forhold til vor himmelske Fader og til hvert medlem af hans husstand. Det vil glæde os at udføre en hvilken som helst gerning, hvor ringe den end måtte være, der vil tjene til hans ære og til vor næstes velvære.

(109) »Som er i Himlene.« Han, som Kristus byder os se hen til som »vor Fader", »er i himmelen; alt, hvad han vil, det gør han". I hans varetægt kan vi hvile trygt og sige: »Når jeg gribes af frygt, vil jeg stole på dig.« (Sl. 115,3; 56,4).

(109) »Helliget vorde dit navn«

For at vi skal kunne hellige Herrens navn, kræves det, at de ord, vi taler om det højeste væsen, bliver udtalt med ærbødighed. »Helligt og frygteligt er hans navn.« (Sl. 111,9). Aldrig må vi på nogen som helst måde omgå iletindigt med de titler og benævnelser, der gælder guddommen. Under bøn har vi foretræde for den højeste, og vi bør træde frem for ham med hellig ærefrygt. Englene skjuler deres ansigter for hans åsyn. Keruber og de lysende og hellige serafim nærmer sig hans trone med højtidelig ærbødighed. Hvor meget mere bør så ikke vi, som er dødelig, syndige væsener, vise ærbødighed, når vi kommer til Herren, vor skaber!

(109) Men at hellige Herrens navn betyder langt mere end dette. Ligesom jøderne på Kristi tid kan også vi vise den største udvortes ærbødighed for Gud og dog til stadighed vanhellige hans navn. »Herrens navn« er »barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed ..... som tilgiver brøde, overtrædelse og synd. Om Kristi menighed er der skrevet: »Man skal kalde det: Herren vor retfærdighed.« Dette navn sættes på enhver Kristi efterfølger. Det er Guds børns arvedel. Husets folk benævnes efter Faderen. Da Israel befandt sig i stor nød og trængsel, bad profeten Jeremias: »Dit navn er nævnet over os, lad os ej fare!« (2Mos. 34,5-7; Jer. 33,16; 14,9).

(110) Dette navn helliges af himmelens engle og af de syndfrie verdners beboere. Når du beder: »Helliget vorde dit navn!« beder du om, at det må blive helliget i denne verden, helliget i dig. For mennesker og for engle har Gud anerkendt dig som sit barn; bed om, at du ikke må vanære »det skønne navn, som er nævnet over jer. (Jak. 2,7). Gud sender dig ud i verden som hans sendebud. I enhver handling i livet må du åbenbare Guds navn. Denne bøn udgør et krav til dig om at være i besiddelse af hans karakter. Du kan ikke hellige hans navn eller være en fremstilling af ham i verden, medmindre du er en fremstilling af Guds eget liv og af Guds egen karakter. Dette kan du kun gøre ved at tage imod Kristi nåde og retfærdighed.

(110) »Komme dit rige«

Gud er vor Fader, som elsker os og sørger for os som sine børn. Han er tillige verdensaltets store konge. Hans riges interesser er vore interesser, og vi skal arbejde for dets opbyggelse.

(110) Kristi disciple forventede, at oprettelsen af hans rige var umiddelbart forestående; men ved denne bøn lærte Jesus dem, at riget ikke skulle komme på den tid De skulle bede om dets komme som en begivenhed, der endnu hørte fremtiden til. Men denne bøn indeholdt også en forsikring til dem. Den omstændighed, at Jesus opfordrede dem til at bede om rigets komme, er bevis på, at Gud i sin tid visselig vil lade det ske, selv om de ikke ville få det at se i deres dage.

(110) Oprettelsen af Guds rige foregår nu, idet hjerter, som har været fulde af synd og oprørskhed, dag efter dag giver efter for hans kærligheds magt; men den fulde oprettelse af hans herlighedsrige vil ikke finde sted før ved Kristi andet komme til verden. »Riget og herredømmet og storheden, som tilhørte alle rigerne under himmelen,« skal »gives til den Højstes helliges folk. De skal arve det rige, som har været beredt for dem »fra verdens grundvold blev lagt.« (Dan. 7,27; Matt. 25,34). Da vil Kristus overtage sin store magt og herske som konge.

(111) De himmelske porte vil endnu en gang løfte sig, og med ti tusind gange ti tusind og tusind gange tusind hellige vil vor Frelser træde frem som kongers konge og herrers herre. Jehova Immanuel »skal være konge over hele jorden. På hin dag skal Herren være én og hans navn ét« »Guds bolig skal være hos menneskene, »og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem.« (Zak. 14,9; Åb. 21,3).

(111) Men inden denne tilkommelse finder sted, sagde Jesus, skal evangeliet om dette rige »prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene. Hans rige vil ikke komme, førend glædesbudskabet om hans nåde er blevet forkyndt over hele jorden. Når vi derfor overgiver os til Gud, og vi vinder andre sjæle for ham, fremskynder vi hans riges komme. Kun de, der helliger sig til hans tjeneste og siger: »Her er jeg, send mig« til at oplade blindes øjne og vende menneskene »fra mørket til lys og fra Satans magt til Gud, for at de kan få syndernes forladelse og arvelod sammen med dem, som er helligede« kun disse beder i oprigtighed: »Komme dit rige.« (Matt. 24,14; Es. 6,8; Apg.26,18.)

(112) »Ske din vilje på jorden, som den sker i himmelen«

Guds vilje findes udtrykt i de bud, hans hellige lov indeholder, og principperne i denne lov er himmelens principper. Himmelen engle opnår ingen højere kundskab end erkendelsen af Guds vilje, og at gøre hans vilje er den højeste tjeneste, der kan lægge beslag på deres kræfter.

(112) Men i himmelen udføres ingen tjeneste ud fra en følelse af lovtvang. Da Satan gjorde oprør imod Jehovas lov, kom den tanke, at der var en lov, næsten som en opvækkelse for englenerne, en opvågning til noget, de ikke havde tænkt på. Englenerne udfører ikke deres gerning

som tjenere, men som sønner. Der er fuldkommen overensstemmelse mellem dem og deres skaber. For dem er lydighed ingen trældom. Kærlighed til Gud gør deres tjeneste til en glæde. I hver sjæl, hvor Kristus, herlighedens håb, bor, vil også hans ord genlyde, når han siger: »At gøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mit indre.« (Sl. 40,9).

(112) Bønnen: »Ske din vilje på jorden, som den sker i himmelen,« er en bøn om, at ondskabens herredømme på denne jord må afsluttes, at synden må blive tilintetgjort for stedse, og at retfærdighedens rige må blive oprettet. Da vil Guds gode og velbehagelig vilje opfyldes på jorden, som den opfyldes i himmelen.

(112) »Giv os i dag vort daglige brød«

Den første halvdel af den bøn, som Jesus har lært os, gælder Guds navn, Guds rige og Guds vilje at hans navn må blive æret, hans rige oprettet og hans vilje fuldbyrdet. Når du således har gjort Guds tjeneste til din første opgave, kan du tillidsfuldt bede om, at der må blive sørget for, hvad du selv trænger til. Dersom du har forsaget dit eget jeg og overgivet dig til Kristus, er du et med lem af Guds husfolk, og alt, hvad der er i Faderens hus, tilhører dig. Alle Guds skatte er opladt for dig, både den verden, som nu er, og den tilkommende. Englenes tjeneste, Guds ånds gave og hans tjeneres arbejde alt sammen er for dig. verden med alt, hvad der er, tilhører dig i den udstrækning, det vil kunne tjene dig til gøde. Selv de ugudeliges fjendskab vil vise sig at være en velsignelse ved at opdrage dig for himmelen. »Thi alt hører jer til,« dersom »I hører Kristus til. (1Kor. 3,21. og 23).

(113) Men du er ligesom et barn, der endnu ikke har fået rådighed over sin arv. Gud betror dig ikke din dyrebare ejendom, for at ikke Satan med sine listige kunstgreb skal bedrage dig, ligesom han bedrog det første menneskepar i Eden. Kristus opbevarer den for dig i sikkerhed uden for ødelæggerens rækkevidde. Ligesom banet vil du daglig få, hvad der kræves til dagens behov. Hver dag må du bede: »Giv os i dag vort daglige brød.« Bliv ikke forfærdet, om du ikke har nok til i mor gen. Du har forsikringen i hans løfte om, at der visselig vil blive sørget for dig. David sagde: »Ung har jeg været, og nu er jeg gammel, men aldrig så jeg den retfærdige forladt eller hans afkom tigge sit brød.« Den Gud, der sendte ravne med føde til Elias ved bækken Krit. vil ikke forbigå et eneste af sine trofaste, selvopofrende børn. Om den, der vandrer i retfærd, er der skrevet: »Han får sit brød, og vand er ham sikret.« »De beskæmmes ikke i onde tider, de mættes i hungerens dage.« »Han, som jo ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?« (Sl. 37,25; Es. 33,16; Sl. 37,19; Rom. 8,32). Han, som tog sig af sin moder i hendes enkestand med dens byrder og bekymringer og hjalp hende med at skaffe det nødvendige til familien i Nazareth, har medlidenhed med enhver moder i hendes slid med at skaffe føde til sine børn. Han, som ynkedes over folkeskæarerne, fordi »de var vanrøgtede og forkomne (Matt. 9,36), har endnu medynk med de fattige, der lider. Hans hånd er udrakt mod dem med velsignelse, og netop i den bøn, han gav sine disciple, lærer han dem at komme de fattige i hu.

(114) Når vi beder: »Giv os i dag vor daglige brød,« beder vi for andre såvel som for os selv, og vi erkender, at hvad Gud giver os, er ikke vort alene. Gud betror os det, for at vi må kunne mætte de hungrige. I sin godhed har han sørget for de arme. (Sl. 68,11). Og han siger: »Når du beder gæster til middag eller aften så indbyd ikke dine venner eller brødre, alle dine slægtninge eller dine rige naboer ..... Men når du gør et gilde, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde! Da skal du være salig; thi de har intet at gengælde dig med; men det skal blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse.« (Luk. 14,12-14).

(114) »Og Gud har magt til i rigt mål at give jer al nåde, så I altid og under alle forhold har alt, hvad I trænger til, og endda rigeligt til al god gerning.« »Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.« (2Kor. 9,8. og 6.).

(114) Bønnen om dagligt brød gælder ikke blot føde til legemets ophold, men også hint åndelige brød, som vil give sjælen næring til evigt liv. Jesus siger til os: »Arbejd ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til et evigt liv.« »Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid.« (Joh. 6,27. og 51.). Vor Frelser er livets brød, og det er ved at beskue hans kærlighed og ved at modtage den i sjælen, at vi ernærer os af det brød, som kom ned fra himmelen.

(115) Vi modtager Kristus gennem hans ord, og Helligånden gives for at oplade Guds ord for vor forstand og bringe ordets sandheder ind i vore hjerter. Idet vi læser Guds ord, må vi dag efter dag bede om, at han vil sende sin ånd for at vise os sandheden, der vil styrke vore sjæle i forhold til dagens krav.

(115) Når Guds ord lærer os, at vi hver dag skal bede om, hvad vi trænger til både timelige og åndelige velsignelser har han en hensigt at fuldføre til gavn for os. Han ønsker, at vi skal indse vor afhængighed af hans stadige omsorg, for han søger at lede os ind i samfundet med ham t dette samfund med Kristus ved bøn og granskning af de store og dyrebare sandheder i hans ord vil vi som hungrige sjæle blive mættet, og som dem, der tørster, vil vi blive vedkvæget ved livets kilde.

(115) »Forlad vore synder, thi også vi forlader, som er skyldige over for os.«

(Luk. 11,4.) Jesus lærer, at kun når vi tilgiver andre, kan vi få tilgivelse hos Gud. Det er Guds kærlighed, som drager os til ham, og denne kærlighed kan ikke bevæge vore hjerter uden at skabe kærlighed til vore brødre.

(115) Efter at have afsluttet Herrens bøn tilføjede Jesus: »Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer; men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.« Den, der er uforsonlig, afskærer netop det middel, gennem hvilket han kan modtage barmhjertighed fra Gud. Vi må ikke nære den tanke, at medmindre de, der har skadet os, bekender deres fejl, er vi berettigede til at nægte dem vor tilgivelse. Uden tvivl påhviler det dem at ydmyge deres

hjerter ved anger og bekendelse; men vi bør nære et medlidende sindelag mod dem, der har syndet imod os, uanset om de bekender deres fejl eller ikke. Hvor meget de end måtte have såret os, må vi ikke opholde os ved vore besværinger eller hengive os til selvmedynk for den uret, vi har lidt, men ligesom vi håber at få forladelse for vore overtrædelser mod Gud, må vi forlade alle, som har gjort ondt imod os.

(116) Men tilgivelse har en mere vidtomfattende betydning, end mange forestiller sig. Når Gud giver den forsikring, at han er rund til at forlade, tilføjer han, som om meningen i denne forsikring overstiger alt, hvad vi kan fatte: »Mine tanker er ej jeres, og jeres veje ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end jeres, og mine tanker højere end jeres.« Guds tilgivelse er ikke blot en juridisk handling, hvorved han frigiver os fra fordømmelse; den består ikke blot i tilgivelse for synd, men i omvendelse fra synd; den er en udstrømning af den genløserkærlighed, som forvandler hjertet. David havde det rigtige begreb om tilgivelse, da han bad: »Skab mig, o Gud, et rent hjerte, giv en ny, en stadig ånd i mit indre.« Og videre læser vi: »Så langt som Østen er fra Vesten, har han fjeret vore synder fra os.« (Es. 55,79; Sl. 51,12; 103,12.).

(116) I Kristus gav Gud sig selv for vore synder. Han led korsets grufulde død, »en retfærdig for uret færdige«, for at han måtte kunne åbenbare sin kærlighed for os og drage os til sig. Og han siger: Vær »gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus«. (1Pet. 3,18; Ef. 4,32). Lad Kristus, det guddommelige liv, bo i jer og igennem jer åbenbare den himmelfødte kærlighed, som vil vække håb hos den, der er uden håb, og bringe himmelens fred til det hjerte, som synden har ramt. Dette er den betingelse, der møder os på tærskelen, når vi kommer til Gud, at vi, idet vi modtager barmhjertighed fra ham, hengiver os selv til at åbenbare hans nåde for andre.

(117) Hovedbetingelsen for, at vi må kunne modtage Guds tilgivende kærlighed og meddele den videre, er for vort vedkommende, at vi erkender og tror den kærlighed, han har til os (1Joh. 4,16). Ved hvert bedrag, som står til rådighed, arbejder Satan for, at vi ikke skal se denne kærlighed. Han vil lede os til at tro, at vore fejl og overtrædelser har været så store, at Herren ikke vil agte på vore bønner, og at han ikke vil velsigne os og frelse os. I os selv kan vi ikke se andet end svaghed, ikke noget, der kan skaffe os yndest hos Gud, og den onde fortæller os, at det ikke kan nytte, for vi kan ikke afhjælpe vore karaktermangler. Når vi forsøger at komme til Gud, vil fjenden hviske: Det nytter ikke for dig at bede; begik du ikke hin onde handling? Har du ikke syndet imod Gud og krænket din egen samvittighed? Men du kan meddele fjenden, at Jesu Kristi, Guds Søns, blod »rensner os fra al synd. Når vi føler, at vi har syndet, og ikke kan bede, er tiden netop inde til at bede. Vi skammer os måske og er dybt ydmygede, men vi må bede, og vi må tro. »Det er troværdig tale og fuld modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, blandt hvilke jeg er den største.« (1Joh. 1,7; 1Tim. 1,15). Tilgivelse, forligelse med Gud, kommer til os, ikke som en belønning for vore gerninger, den meddeles ikke på grund af syndige menneskers

fortjeneste, men den er en gave, og grundlaget for dens meddelelse er Kristi pletfri retfærdighed.

(118) Vi bør ikke søge at gøre vor brøde mindre, end den er, ved at undskylde synden. Vi må godkende Guds mening om synd, og den er i sandhed streng. Golgatha alene kan åbenbare, hvor frygtelig og afskyelig synden er. Hvis vi skulle bære vor egen brøde, ville den knuse os. Men han, som er uden synd, har stillet sig i vort sted; skønt han var uskyldig, har han båret vor misgerning. »Hvis vi bekender vore synder« er Gud »trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed. Hvilken herlig sandhed: han er retfærdig over for sin egen lov, medens han dog er alle deres retfærdiggøre, som tror på Jesus! »Hvo er en Gud som du, der tilgiver brøde, bærer over med synd hos din ejendoms rest, ej evigt gemmer på vrede, men gerne er nådig?« (1Joh. 1,9; Mik.7,18).

(118) »Led os ikke i fristelse; men fri os fra den onde«

Fristelse er forlokkelse til synd og stammer ikke fra Gud men fra Satan og fra det onde i vore egne hjerter. »Gud kan ikke fristes af noget onde, og selv frister han ingen.« (Jak. 1,13).

(118) Den onde søger at lede os i fristelse, for at det slette i vor karakter kan åbenbares for mennesker og engle, således at han kan gøre krav på, at vi hører ham til. I sin sindbilledlige profeti hos Zakarias ser man Satan stå ved den højre side af Herrens engel og anklage Josua, ypperstepræsten, der havde snavsede klæder på, og modsatte sig den gerning, som engelen ønskede at udføre for Josua. Dette er en fremstilling af det standpunkt, den onde indtager over for hver sjæl, som Kristus søger at drage til sig. Fjenden forleder os til synd, og derefter anklager han os for den himmelske verden som uværdige til Guds kærlighed. »Men Herren sagde til Satan: Herren true dig, Satan, Herren true dig, han som udvalgte Jerusalem. Er ikke denne en brand, som er reddet ud af ilden?« Og til Josua sagde han: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« (Zak. 3,2-4).

(119) I sin store kærlighed søger Gud at udvikle sin ånds kostelige dyder i os. Han tillader hindringer, forfølgelse og genvordigheder at møde os, ikke som en forbandelse men som den største velsignelse i vort liv. Hver fristelse, vi modstår, og hver prøvelse, vi bærer med frimodighed, bringer os en ny erfaring og beforder karakterens dannelse. Den sjæl, som formedelst guddommelig kraft står fristelse imod, åbenbarer for verden og for Himlens beboere, at Kristi nåde er tilstrækkelig.

(119) Men ihvorvel vi ikke skal lade os forfærde af prøvelse, selv om den er svær, bør vi bede Gud om ikke at tillade os at blive ført derhen, hvor vi vil blive ledet på afveje af lysterne i vore egne onde hjerter. Ved at opsende den bøn, Kristus har givet, overlader vi os til Guds ledelse og beder om at føre os på trygge stier Vi kan ikke bede denne bøn i oprigtighed og på samme tid bestemme os til at følge en vej, som vi selv vælger. Vi vil vente på, at hans hånd skal lede os, og vi vil lytte til hans røst, som siger: »Her er vejen, I skal gå!« (Es. 30,21).

(120) Vi kan ikke være trygge, hvis vi giver os til at overveje de fordele, vi kunne høste ved at følge Satans råd. Synd fører vanære og ulykke over hver eneste sjæl, som hengiver sig til den; men synden er forblindende og skuffende i sit væsen, og den vil forlokke os med smigrende fremstillinger. Hvis vi vover os ud på Satans område, har vi ingen for sikring om beskyttelse mod hans magt. Så langt som det står til os, bør vi lukke enhver dør, hvor igennem fristeren kan få adgang til os.

(120) Bønnen »Led os ikke i fristelse, er i sig selv et løfte. Hvis vi overlader os til Gud, har vi denne forsikring: »Og Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe vej ud af den, så I kan stå den igennem.« (1Kor. 10,13).

(120) Den eneste beskyttelse mod det onde er Kristi iboen i hjertet ved troen på hans retfærdighed. Grunden til, at fristelse har magt over os, er, at der er egoisme, i vore hjerter; men når vi betragter Guds store kærlighed, fremtræder egoismen for os i sit hæslige, frastødende væsen, og vi ønsker, at den må blive fordrevet fra sjælen. Når Helligånden herliggør Kristus, mildnes og blødgøres vore hjerter, fristelsen taber sin kraft, og Kristi nåde omdanner karakteren.

(120) Kristus vil aldrig forlade den sjæl, for hvem han gik i døden. Et menneske kan forlade ham og blive overvældet af fristelse, men Kristus kan aldrig vende sig bort fra den, hvis genløsning han har betalt med sit eget liv. Dersom vort åndelige syn kunne skærpes, ville vi se sjæle nedbøjede i undertrykkelse og betyngede af sorg, vaklende ligesom vognen, når den er fuld af neg, færdige til at omkomme af modløshed. Vi ville se engle skyndsomt ile til for at bringe hjælp til disse fristede, der står som på randen af en afgrund. Himmels engle tvinger de ondskabens hærskarer, der omslutter disse sjæle, til at vige og leder de fristede til at sætte deres fødder på den sikre grundvold. De kampe, der foregår mellem disse to hære, er lige så virkelige som de slag, der udkæmpes af jordiske krigshære, og evige skæbner afhænger af udfaldet af den åndelige strid.

(121) Til os ligesom til Peter lyder de ord: »Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe.« Takket være Gud, vi er ikke overladt til os selv. Han, som elskede verden så højt, »at han gav sin søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv, vil ikke svigte os i kampen mod Guds og menneskers modstander. »Se,« siger han, »jeg har givet jer myndighed til at træde på slanger og skorpioner og over hele fjendens magt, og han skal slet ikke gøre jer nogen skade.« (Luk. 22,31-32; Joh. 3,16; Luk. 10,19).

(121) Lev i forbindelse med den levende Kristus, så vil han holde dig fast med en hånd, der aldrig slipper. Erkend og tro den kærlighed, Gud har til os, så er du tryk; for denne kærlighed er en fæstning, som Satan med alle sine forførelser og angreb ikke formår at modtage. »Herrens navn er et stærkt tårn, den retfærdige løber derhen og bjerges.« (Ordsp. 18,10).

(121) »Dit er og magten og æren«

Den sidste sætning i Herrens bøn henpeger ligesom den første på vor himmelske Fader som stående over al magt og myndighed og over hvert navn, der nævnes. De år, der lå foran disciplene, fortonede sig i Frelserens øjne ikke som en glansfuld periode med timelig velfærd og ære, således som disciplene havde drømt om, men som en mørk tid på grund af de storme, som menneskeligt had og djævelsk vrede ville afstedkomme. Nationale stridigheder og ødelæggelser ville gøre disciplenes vej fuld af farer, og ofte ville deres hjerter nedtrykkes af frygt. De ville komme til at se Jerusalem i ruiner, se templet fejlet bort, dets gudstjeneste ophørt for stedse og Israel spredt i alle lande som vragstumper på en øde kyst. Jesus sagde: »I skal komme til at høre om krigslarm og krigsrygter. »Thi folk skal rejse sig mod folk og rige mod rige, og der skal være hungersnød og jordskælv både her og der. Men alt dette er kun veernes begyndelse.« (Matt. 24,6-8). Kristi efterfølgere skulle dog ikke frygte for, at deres håb var tilintetgjort, eller at Gud havde forladt jorden. Magten og æren tilhører ham, hvis store forsæt fremdeles uforstyrret ville skride fremad mod sin fuldbyrdelse. I den bøn, hvori de gav udtryk for deres daglige behov, skulle disciplene løfte blikket op over al ondskabens magt og myndighed og vende det mod Herren deres Gud, hvis rige hersker over alt, og som er deres Fader og evige ven.

(122) Jerusalems fald var et symbol på den endelige ødelæggelse, der skal overvælde jorden. Profetier, der fik en delvis opfyldelse ved Jerusalems undergang, sigter mere umiddelbart til de sidste dage. Vi står nu på tærskelen til store og alvorlige tildragelser. En krise, hvis lige verden aldrig har været vidne til, er forestående. Men til os ligesom til disciplene lyder den liflige forsikring, at alt er Guds kongedømme underlagt. Programmet for de tilstundende begivenheder er i vor Skabers hånd. Himmels majestæt har selv ledelsen af folkernes skæbne såvel som af sin menigheds anliggender. Den guddommelige lærer siger til enhver, som er et redskab i udførelsen af hans planer, ligesom han sagde til Kyros: »Jeg omgjorde dig, endskønt du ikke kender mig.« (Es. 45,5).

(123) I sit syn så profeten Ezekiel noget af udseende som en hånd under kerubernes vinger. Dette skal lære Herrens tjenere, at det er den guddommelige kraft, der giver dem fremgang. Guds sendebud må ikke mene, at hans gerning er afhængig af dem. Den er en byrde, hvis ansvar det ikke er overladt til dødelige mennesker at bære. Han, som ikke slumrer, og som uafbrudt er i virksomhed med fuldbyrdelsen af sine planer, vil føre sit værk fremad. Han vil omstyrte gudløse menneskers forsætter og forstyrre deres råd, som lægger onde anslag imod hans folk. Han, som er kongen, hærskarernes herre, sidder mellem keruber, og midt under folkeslagenes kamp og tummel beskytter han fremdeles sine børn. Han, som hersker i Himlene, er vor Frelser. Han måler hver prøvelse, han overvåger den ild, der må prøve hver sjæl. Når kongers befæstninger omstyrtes, når vredens pile engang gennemborer hans fjenders hjerter, vil hans folk være trygt i hans hånd.

(123) »Din, Herre, er storheden, magten, æren, glansen og herligheden, thi alt i himmelen og på jorden er dit .... I din hånd er kraft og væld, og i din hånd står det at gøre, hvem det skal være, stor og stærk.« (1Krøn. 29,11-12).

Kapitel 6 - Ikke dom, men handling

(124) »Døm ikke, for at I ikke skal dømmes«

Anstrengelse for at fortjene frelse ved egne gerninger vil uundgåeligt lede til ophobning af menneskelige krav som et bolværk imod synd; for når menneskene ser, at det ikke lykkes dem at holde loven, vil de opstille regler og forebringer efter eget påfund for at tvinge sig selv til at adlyde. Alt dette leder tankerne bort fra Gud og hen til dem selv. Hans kærlighed uddør i hjertet, og dermed tilintetgøres også kærligheden til deres medmennesker. Ved sin mangfoldighed af forordninger og krav vil et af mennesker opfundet religionssystem lede sine forfægtere til at dømme alle, der ikke holder mål med det foreskrevne menneskelige ideal. En egenkærlig og indsnævret kritisk ånd kvæler de ædle og højsindede følelser og gør menneskene til egoistiske dommere og smålige spioner.

(124) Farisæere tilhørte denne klasse. Når de havde udført deres religiøse handlinger, trådte de ikke frem i ydmyghed under følelsen af deres egen skrøbelighed, taknemmelige for de store fortrin, Gud havde givet dem. De optrådte fulde af åndeligt hovmod, og deres emne var: »Jeg selv, mine følelser, min kundskab, mine veje.« Hvad de selv havde opnået, blev det ideal, efter hvilket de dømte andre. Iført egenværdighedens kappe besteg de dommersædet, og det for at kritisere og fordømme.

(125) Folket nærrede i stor udstrækning den samme ånd, idet de gjorde indgreb på samvittighedens område og bedømte hverandre i anliggender, som var en sag mellem sjælen og Gud. Det var med henblik på denne ånd og denne handlemåde, Jesus udtalte: »Døm ikke, for at I ikke skal dømmes.« Det vil sige: Gør ikke jer selv til en rettesnor. Gør ikke jeres meninger, jeres anskuelser angående pligter og jeres udlæggelse af skriften til et mønster for andre, og fordøm dem ikke, om de ikke når op til jeres ideal. Kritiser ikke andre, og giv jer ikke af med at gætte deres bevæggrunde og fælde dom over dem.

(125) »Døm derfor ikke noget før tiden, for Herren kommer, han som skal bringe for lyset, hvad der er skjult i mørket, og åbenbare, hvad hjertere vil.« (1Kor. 4,5). Vi kan ikke læse, hvad der er i hjertet. Fejlende som vi selv er, har vi ikke betingelser for at sidde til doms over andre. I sin begrænsning kan mennesket kun dømme efter det, der ses udvortes. Bedømmelsen af hver enkelt sjæl tilkommer ingen anden end ham, som kender gerningens lønlige udspring, og som er mild og medlidende i sine handlinger.

(125) »Derfor er du uden undskyldning, menneske! Hvem du end er, som opkaster dig til dommer, thi idet du dømmes de andre, fordømmer du dig selv; du dømmes nok de andre, men handler selv på samme vis.« (Rom. 2,1). De, som dømmes eller kritiserer andre, erklærer således sig selv skyldige, for de gør selv de samme ting. Ved at fordømme andre, fælder de dom over sig selv, og Gud siger, at denne kendelse er retfærdig. Han godkender deres dom over sig selv.

(126) »Hvorfor ser du splinten i din broders øje?«

Selv den kendelse: »Du dømmes nok, men handler selv på samme vis,« udtrykker ikke, hvor stor en synd den begår, der fordrister sig til at kritisere og fordømme sin broder. Jesus sagde: »Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men bjælken i dit eget øje lægger du ikke mærke til?«

(126) Frelserens ord skildrer en, som er hurtig til at se en skavank hos andre. Når han mener, at han har opdaget en brist i den pågældendes karakter eller vandel, er han overmåde nidkær i forsøget på at påpege den; men Jesus erklærer, at i sammenligning med den fejl, kritikken gælder, er netop det karaktertræk, som udvikles ved denne ukristelige gerning, at ligne ved en bjælke jævnført med en splint. Det er vedkommendes egen mangel på overbærenhedens og kærlighedens ånd, der leder ham til at gøre et støvgran til et stort bjerg. De, der aldrig har erfaret bodfærdighed ved en fuld overgivelse til Kristus, lægger ikke frelserkærlighedens blødgørende indflydelse for dagen i deres liv. De bibringer andre et forkert indtryk af evangeliets milde, venlige ånd og sårer dyrebare sjæle, for hvem Kristus døde. Ifølge det billede, vor Frelser benytter, gør den, der udviser en dadlesyg ånd, sig skyldig i en større synd end den, han anklager, idet han ikke alene begår den samme synd, men dertil føjer indbildskhed og dømmesyge.

(126) Kristus er det eneste sande karakterens mønster, og den, der stiller sig selv op som et mønster for andre, stiller sig i Kristi sted. Faderen har »overladt Sønnen« »al dom", og enhver, som drister sig til at dømme andres bevæggrunde, tilraner sig yderligere Guds Søns rettighed. Disse selvbestaltede Dommere og kritikere stiller sig på antikristens side, »han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så han tager sæde i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud". (Joh. 5,22; 2Tess. 2,4).

(127) Den synd, som leder til de ulykkeligste følger, er den kolde, kritiske, uforsonlige ånd, der kendetegner farisæismen. Når den religiøse erfaring er blottet for kærlighed, er Jesus ikke med; hans nærværelses solskin er ikke dér. Ingen travl virken, ingen nidkærhed, hvori Kristus ikke har del, kan udfylde denne mangel. Der kan måske findes en vidunderlig evne til at opdage brist hos andre; men til enhver, som hengiver sig til denne ånd, siger Jesus: »Hykler! tag først bjælken ud af dit eget øje, så kan du se klart til at tage splinten ud af din broders øje.« Den, der selv er skyldig i uret, er den første til at nære mistanke om uret. Ved at fordømme andre søger han at dølge eller undskylde det onde i sit eget hjerte. Det var ved denne synd, menneskene opnåede kundskab om det onde. Ikke så snart havde det første menneskepar syndet, for de begyndte at anklage hinanden, og dette er, hvad menneskenaturen uundgåeligt vil gøre, når den ikke beherskes af Kristi nåde.

(127) Når menneskene hengiver sig til denne anklager ånd, nøjes de ikke med at påpege, hvad de mener er en brist hos deres brødre. Dersom lempelige midler ikke formår at bringe ham til at gøre hvad de mener burde gøres, vil de ty til tvang. Netop så langt som det står i deres magt, vil de nøde menneskene til at føje sig efter deres begreber om, hvad der er ret.

Dette var, hvad jøderne gjorde på Kristi tid, og hvad kirken siden altid har gjort, når den ikke længere besad Kristi nåde. Når den følte sig blottet for kærlighedens magt, har den rakt hånden ud efter statens stærke arm til at tvinge dens dogmer igennem og fuldbyrde dens påbud. Her ligger hemmeligheden ved alle de religiøse love, der er blevet udstedt, og hemmeligheden ved enhver forfølgelse fra Abels dage ned til vor tid.

(128) Kristus driver ikke menneskene til sig; han drager dem. Det eneste tvangsmiddel, han benytter, er kærlighedens tvang. Når kirken begynder at søge støtte hos den borgerlige magt, er det åbenbart, at den er blottet for Kristi kraft den guddommelige kærligheds tvingende magt.

(128) Men fejlen ligger hos de enkelte medlemmer i kirken, og det er her, lægedommen må ske. Jesus pålægger anklageren først at tage bjælken ud af sit eget øje, aflægge sin dadlesyge, bekende og forsage sin egen synd, før han søger at rette på andre; »der er jo ikke noget godt træ, som bærer dårlig frugt, heller ikke noget dårligt træ, som bærer god frugt. Denne anklagende ånd, som du hengiver dig til, er en ond frugt, hvoraf vi ser, at træet er ondt. Det hjælper ikke, at du søger at bygge dig selv op i egenretfærdighed. Hvad du behøver, er en hjertets forandring. Du må have den erfaring, før du er skikket til at vise andre til rette; »thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.« (Luk. 6,43; Matt. 12,34).

(128) Når nogen møder en krise i livet og du giver gode råd og formaning, vil dine ords indflydelse til det gode kun have den vægt, som du har vundet ved din ånd og dit eksempel. Du må være god, før du kan gøre det gode. Du kan ikke øve en indflydelse, der vil forvandle andre, for dit eget hjerte er blevet ydmyget og lutret og blødgjort ved Kristi nåde. Når denne forandring er sket hos dig, vil det være lige så naturligt for dig at leve for at velsigne andre, som det er for rosenbusken at bære små duftende blomst eller vinranken sine purpurrøde klaser.

(129) Dersom Kristus er »herlighedens håb« i dig, vil du ikke have nogen tilbøjelighed til at våge over andre for at blotte deres fejl. I stedet for at søge at anklage og fordømme vil det være din opgave at hjælpe, velsigne og frelse. I din behandling af de vildfarende vil du give agt på formaningen: »Se du selv til, at ikke også du bliver fristet.« (Gal. 6,1). Du vil huske de mange gange, du har fejlet, og hvor vanskeligt det var at finde den rette vej, efter at du engang havde forladt den. Du vil ikke drive din broder ud i større mørke, men med et hjerte, som er fuldt af medynk, vil du tale til ham om den fare, han befinder sig i.

(129) Den, der ofte ser hen til Golgathas kors og kommer i hu, at hans synder bragte Frelseren dertil, vil aldrig forsøge på at måle størrelsen af sin brøde ved at sammenligne den med andres. Han vil ikke stige op på dommersædet for at føre anklage mod en anden. Der kan ikke være nogen tilbøjelighed til kritik eller selvophøjelse hos den, der vandrer i skyggen af Golgathas kors.

(129) Først når du føler, at du kunne opofre din egen selvværdighed og endog give dit liv for at frelse en vildfarende broder - først da har du taget bjælken ud af dit eget øje, således at du er skikket til at hjælpe din broder. Da kan du gå til ham, og da kan du røre hans hjerte. Ingen er nogensinde blevet hjulpet ud af en vildfarelse ved dadel og bebrejdelse, men mange er derved blevet drevet bort fra Kristus og ledet til at lukke deres hjerter for overbevisning. En lemfældig ånd og en mild, vindende optræden kan frelse den fejlende og skjule en mangfoldighed af synder. Kristus åbenbaret i din karakter vil have en forvandlende indflydelse på alle, du kommer i berøring med. Lad Kristus daglig komme til syne i dig, så vil han gennem dig åbenbare sit ords skabende kraft en mild og overbevisende men dog mægtig indflydelse til at genskabe andre sjæle efter Herrens, vor Guds skønne billede.

(130) »Giv ikke hunde det hellige«

Jesus sigter her til en klasse mennesker, der intet ønske har om at undfly syndens trældom. Som følge af et fordærvet og forvildet liv er deres natur blevet så udartet, at de klynger sig til det onde og ikke vil skilles fra det. Kristi tjenere bør ikke lade sig opholde af dem, der kun vil gøre evangeliet til et emne for strid og spot.

(130) Men Frelseren gik aldrig en eneste sjæl forbi, uanset hvor dybt den var nedsunken i synd, hvis den blot var villig til at modtage himmelens dyrebare sandheder. For toldere og skøger betød hans ord indledningen, til et nyt liv. Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv onde ånder, var den sidste ved Frelserens grav og den første, der modtog hans hilsen om morgenen efter hans opstandelse. Det var Saulus fra Tarsus, en af evangeliets mest afgjorte fjender, der blev til en Paulus, Kristi hengivne tjener. Under et skin af had og foragt, ja endog bag forbrydelse og nedværdigelse kan der skjule sig en sjæl, som Kristi nåde vil frelse, for at den kan skinne som en ædelsten i genløserens krone.

(130) »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer«

For at forebygge enhver anledning til vantro, misforståelse eller fejlagtig udlæggelse af hans ord gentager Herren det trefoldige løfte. Han længes efter, at de, der vil søge Gud, skal tro på ham, som formår alt. Derfor tilføjer han: »Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.«

(131) Herren påpeger ingen særskilte betingelser uden den, at du hungrer efter hans barmhjertighed, ønsker hans råd og længes efter hans kærlighed. »Bed.« Bønnen gør det åbenbart, at du erkender din trang, og dersom du beder i tro, vil du få. Herren har stillet sit ord til pant, og ordet kan ikke slå fejl. Hvis du kommer med virkelig anger, behøver du ikke at tænke, at det er formasteligt at bede om det, som Herren har lovet, Når du beder om de velsignelser, du behøver for at kunne fuldkomme en karakter efter Kristi billede, giver Herren dig den forsikring, at du beder i overensstemmelse med et løfte, der vil blive opfyldt. Når du føler og ved, at du er en synder, er dette et tilstrækkeligt grundlag for bøn om hans miskundhed og barmhjertighed. Betingelsen for, at du kan komme til Gud, er ikke, at du er hellig, men at du ønsker, at han skal rense dig fra al synd og lutre dig fra al uretfærdighed.

Den grund, vi nu og altid kan påberåbe os, er vor store trang og vor yderst hjælpeløse tilstand, der gør ham og hans genløsende kraft til en nødvendighed.

(131) Ønsk dig ikke hans velsignelse alene, men ham selv. »Bliv ven med ham og hold fred.« Søg, så skal du finde. Gud søger efter dig, og netop det ønske, du nærer om at komme til ham, er kun hans ånds dragelse. Giv efter for denne dragelse. Kristus taler de fristedes, de vildfarendes og de vantroendes sag. Han søger at løfte dem op i samfundet med ham. »Hvis du søger ham, vil han lade sig finde af dig.« (Job 22,21; 1Krøn. 28,9).

(132) »Bank på. Vi kommer til Gud efter særskilt indbydelse, og han venter på at kunne byde os velkommen ved vort foretræde for ham. De første disciple, der fulgte Jesus, lod sig ikke nøje med en hastig samtale med ham på vejen. De sagde: »Rabbi! ..... hvor bor du? ..... Da gik de med og så, hvor han boede, og de blev hos ham den dag.« Således kan også vi blive indført i den inderligste fortrolighed med Gud og i samfundet med ham. »Den, som bor i den højstes skjul, skal dvæle under den almægtiges skygge.« Lad den, der ønsker Guds velsignelse, banke på nådens dør og vente der i tryk forvisning og sige: For du, Herre, har sagt: »Thi hver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op. (Joh. 1,38-39; Sl. 91,1)

(132) Jesus betragtede dem, der var samlet for at høre hans ord, og ønskede inderligt, at den store skare måtte vurdere Guds nåde og miskundhed. For at belyse deres trang og Guds villighed til at give taler han til dem om et sultent barn, der beder sine jordiske forældre om brød. »Findes der mon nogen fader blandt jer,« sagde han, »som vil give sin søn en sten, når han beder om brød?« Han henviser til forældres ømme, naturlige kærlighed til deres børn og siger derpå: »Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!« Intet menneske med et faderhjerte ville afvise sin søn, som er sulten og beder om brød. Kunne de tænke sig ham i stand til at drive spøg med sit barn, i stand til ondskabsfuldt at plage barnet ved at foregøgle det noget blot for at påføre det skuffelse« Ville han love at give det god og nærende føde og så give det en sten? Og skulle nogen vanære Gud ved at tænke, at han ikke ville svare på sine børns bønner?

(133) Hvis nu I, som er menneskelige og onde »ved at give jeres børn gode gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra himmelen give Helligånden til dem, som beder ham?« Den Helligånd, Guds egen repræsentant, er den største af alle gaver. Den indbefatter alle gøder. Selv Skaberen kan ikke give os noget større, noget bedre. Når vi beder Herren om at have medynk med os i vor nød og vejlede os ved sin Helligånd, vil han aldrig afvise vor bøn. Det er muligt endog for en far eller en mor at afvise sit sultne barn, men Gud kan aldrig afslå det trængende og længselsfulde hjertes råb. Med hvilken vidunderlig ømhed har han ikke skildret sin kærlighed! Til dem, der i mørke dage synes, at Gud ikke agter på dem, lyder dette budskab fra Faderens hjerte: Zion siger: »Herren har svigtet mig, Herren har glemt mig! Glemmer en kvinde sit diende barn, en moder, hvad hun bar under hjerte? Ja, selv om

de kunne glemme, jeg glemmer ej dig. Se, i mine hænder har jeg tegnet dig.« (Luk. 11,13; Es. 49,14-16).

(133) Hvert løfte i Guds ord giver os noget at bede om, og det fremstiller Herrens ord som pant til vor forvisning. Hvilken åndelig velsignelse vi end måtte behøve, har vi ret til at gøre krav på den gennem Jesus. Med barnets enfoldighed kan vi fortælle Herren, netop hvad vi behøver. Vi kan tale med ham om vore timelige forhold og bede ham om brød og klæder såvel som om livets brød og Kristi retfærdigheds kappe. Din himmelske Fader ved, at du behøver alle disse ting, og du opfordres til at bede ham derom. Det er formedelst Jesu navn, vi modtager enhver gave. Gud vil godkende dette navn og af sin godheds rigdom skaffe dig de ting, du behøver.

(134) Men glem ikke, at når du kommer til Gud som til en fader, erkender du dit barneforhold til ham. Ikke alene forlader du dig på hans godhed, men du bøjer dig i alle ting for hans vilje i bevidstheden om, at hans kærlighed er uforanderlig. Du hengiver dig til at gøre hans gerning. Det var til dem, han havde pålagt først at søge Guds rige og hans retfærdighed, at Jesus gav løftet: »Bed, så skal I få!«

(134) Gaverne fra ham, som har al magt i himmelen og på jorden, er henlagt til Guds børn. Gaver så kostelige, at de kommer til os gennem genløserens dyrebare offerblod, gaver, som vil tilfredsstille hjertets dybeste trang, gaver, der er varige som evigheden disse vil alle de, der kommer til Gud som små børn, modtage og nyde. Grib Guds løfter som hørende dig til og fremhold dem for ham som hans egne ord, så vil du erholde en fylde at glæde.

(134) »Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem«

På grundlag af forsikringen om Guds kærlighed til os påbyder Jesus indbyrdes kærlighed som ét sammentrængt princip, der omfatter alle forhold imellem menneskene indbyrdes.

(134) Jøderne havde været optaget af tanken om, hvad de ville opnå, og deres bekymring gik hovedsagelig ud på at sikre sig den magt, agtelse og tjeneste, som de mente, tilkom dem. Derimod lærer Kristus os, at vor bekymring ikke skal være: Hvor meget kan vi få? men: Hvor meget kan vi give? Udstrækningen af vor forpligtelse over for andre svarer til, hvad vi ville anse for at være deres forpligtelse over for os.

(135) I din omgang med andre bør du stille dig selv i deres sted. Sæt dig ind i deres følelser, deres vanskeligheder, deres skuffelser, deres glæder og deres sorger. Stil dig på lige fod med dem og gør så mod dem, som du ville, at de skulle gøre mod dig, hvis du skulle bytte plads med dem. Dette er den sande regel for en redelig handlemåde; det er et andet udtryk for den lov, der siger: »Du skal elske din næste som dig selv.« Det er tillige det væsentlige indhold i profeternes lære. Det er et himmelsk princip, der vil blive udviklet hos alle, som bereder sig til at færdes iblandt hellige væsener.

(135) Denne gyldne regel danner grundsætningen for sand høflighed, og dens sandeste udtryk finder vi i Jesu liv og karakter. Hvilke milde, skønne stråler udgik der ikke fra vor Frelser i hans daglige liv! Hvilken ynde udstrømmede der ikke fra selve hans nærværelse! Den samme ånd vil vise sig i hans børn. De, hos hvem Kristus bor, vil være omgivet af en guddommelig indflydelse. Deres renheds hvide klædebon vil dufte af vellugt fra Herrens have. Lyset fra hans åsyn vil genspejle sig i deres ansigter og oplyse stien for snublende og trætte fødder.

(135) Ingen, som har den rette forståelse af, hvori en fuldkommen karakter består, vil undlade at lægge Kristi medlidenhed og ømhed for dagen. Nådens indflydelse vil have den virkning, at hjertet blødgøres, at følelserne renses og forædles, og at vedkommende bibringes en himmelfødt finfølelse og sans for, hvad der sømmer sig.

(135) Men den gyldne regel rummer en endnu dybere mening. Enhver, som er sat til at være husholder over Guds mangfoldige nåde, opfordres til at meddele sjæle i vankundighed og mørke, hvad han ville ønske, at de skulle give ham, hvis han var i deres sted. Apostelen Paulus sagde: »Både til grækere og barbarer, både til vise og uforstandige står jeg i gæld.« (Rom. 1,14). På grund af alt, hvad du har erkendt af Guds kærlighed, og alt, hvad du har modtaget af hans nådes rige gaver frem for den mest formørkede og nedværdigede sjæl på jorden, er det din skyldighed at meddele disse gaver til en sådan sjæl.

(136) Således forholder det sig også med de gaver og velsignelser, der hører med til dette liv: hvad som helst du måtte besidde frem for dine medmennesker, gør dig i en tilsvarende grad til en skyldner over for alle, der er ugunstigere stillet. Er vi i besiddelse af rigdom, eller endog blot af det nødvendige i livet, påhviler det os som en højtidelig forpligtelse at drage omsorg for de syge, som lider, for enken og de faderløse, nøjagtigt som vi ville ønske, at de skulle drage omsorg for os, dersom vor og deres stilling blev byttet om.

(136) Den gyldne regel lærer indirekte det samme, som fremholdes andetsteds i bjergprædikenen, at »det mål, I måler med, med det samme skal I selv få tilmålt.« Hvad vi gør imod andre, enten det er godt eller ondt, vil visselig virke tilbage på os til velsignelse eller til forbandelse. Hvad vi giver, vil vi få igen. De timelige velsignelser, som vi med deler andre, kan blive tilbagebetalt i samme form, hvad de også ofte bliver. Hvad vi giver, vil i nødens stund tit komme tilbage til os i firedobbelt mål i landets mønt. Men desuden tilbagebetales alle gaver også her i tiden ved den større fylde af Guds kærlighed, der udgør summen af hele himmelens herlighed og dens skatte. Og også det onde, der er gjort, bliver tilbagebetalt. Enhver, som har tilladt sig at fordømme andre eller gøre dem mod løse, vil selv komme til at opleve den samme erfaring, som han har været årsag til, at andre har måttet gennemgå; han vil komme til at føle, hvad de har lidt som følge af hans mangel på medynk og lemfældighed.

(137) Guds kærlighed til os har bestemt det således. Han ønsker at bringe os til at afsky vor hårdhertethed og at åbne vore hjerter, for at Jesus kan bo derinde. På denne måde kommer

der noget godt ud af det onde, og hvad der syntes at være en forbindelse, bliver til en velsignelse.

(137) Den gyldne regel udgør kristendommens sande ideal; hvad der ikke ,står mål med den. er et bedrag. En religion, der leder til en lav vurdering af mennesker, som Kristus har tillagt så stor værdi, at han hengav sig selv for dem, en religion, der kan lede til, at man stiller sig ligegyldig over for menneskers trang, lidelser eller rettigheder, er en falsk religion. Ved tilsidesættelsen af, hvad de fattige, de lidende og de syndige har krav på, viser vi os at være Kristi forrædere. Når kristendommen har så liden magt i verden, skyldes det, at menneskene smykker sig med Kristi navn, medens de i deres vandel fornægter hans karakter. Herrens navn spottes på grund af disse forhold.

(137) Om apostelmenigheden i hine lyse tider, da den genopstandne Frelzers herlighed skinnede på den, står der skrevet, at ingen »kaldte noget af det, han ejede, for sit eget. »Thi iblandt dem, var der ingen, som led nød.« »Og med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrdet om Herren Jesu opstandelse, og alle havde de stor yndest hos folket.« enigt og vedholdende kom de daglig i helligdommen; og hjemme i husene brød de brødet og holdt måltid med fryd og i hjertets oprigtighed. De lovpriste Gud og havde yndest hos hele folket. Og Herren føjede daglig nogle til som lod sig frelse.« (Apg. 4,32. og 34; 2,46-47).

(138) Man kan gennemsøge Himmel og Jord, men man vil ikke finde nogen mægtigere sandhed åbenbaret end den, som lægges for dagen i velgerninger mod dem, der behøver vor medlidenhed og støtte. Dette er sandheden, som den er i Jesus. Når de, der bekender Kristi navn, kommer så vidt, at de efter lever grundsætningerne i den gyldne regel, vil den samme kraft ledsage evangeliet som på apostlenes tid.

(138) »Og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet«

På Kristi tid boede befolkningen i Palæstina i mur befæstede byer, der som oftest lå på højder eller bjerge. Adgangen til portene, der blev lukket ved solens nedgang, foregik ad stejle, klippefulde veje, og vandringsmænd, der henimod dagens afslutning var på vej til hjemmet, måtte ofte skynde sig ilsomt op ad den vanskelige skråning for at kunne nå hen til porten før nattens frembrud. Efternølere blev stående uden for.

(138) Den smalle, opadstigende vej, der førte til hjemmet og hvilen, skaffede Jesus et indtryksfuldt billede på en kristnes vandringssti. Den vej, jeg har anvist eder, sagde han, er trang, og porten er vanskelig at komme igennem; for den gyldne regel udelukker al stolthed og egenkærlighed. Vel gives der en bredere vej, men den fører til ødelæggelse. Der som I ønsker at gå den sti der hører sammen med et åndeligt liv, må I stadig stige højere og højere, for den er en opadgående vej. I må følge de få, fordi mængden vil vælge den vej, som fører nedad.

(138) På vejen til døden kan hele menneskeheden færdes med al sin verdslighed, al sin egoisme, al sin stolthed, uærlighed og moralske fordærvelse. Der er plads nok for ham til at

følge sine tilbøjeligheder og til at gøre alt, hvad hans selvkærlighed måtte foreskrive. For at kunne følge den vej, der fører til ødelæggelse, behøver ingen at søge efter vejen, for porten er vid, og vejen er bred, og det er naturligt for foden at bøje af på den sti, der ender med døden.

(139) Men vejen til livet er trang, og adgangsporten er snæver. Hvis du holder fast ved en eller anden skødesynd, vil du finde, at vejen er for trang til, at du kan komme ind. Dine egne veje, din egen vilje, dine slette vaner og skikke må aflægges, hvis du ønsker at holde dig på Herrens vej. Den, der vil tjene Kristus, kan ikke rette sig efter verdens meninger eller følge dens idealer. Den himmelske sti er for trang til, at rigdom og rang kan færdes på den i stateligt optog; den afgiver for snævert et felt for egoistisk ærgerrighed, er for stejl og for knudret for den magelige at bestige. Møje, tålmodighed, selvopofrelse, forsmædelse, fattigdom og modsigelse mod sig af syndere var Kristi lod, og det samme må blive vor lød, hvis vi nogensinde skal få adgang til Guds paradys.

(139) Men drag ikke deraf den slutning, at stien opad er tung og vejen nedad let. Langs hele den vej, der fører til døden, er der smerte og straf, der er sorger og skuffelser, der er advarsler imod at fortsætte videre. Guds kærlighed har gjort det svært for de ligegyldige og genstridige at ødelægge sig selv. Vel er det sandt, at Satans sti ser tiltrækkende ud, men det hele er et bedrag. På syndens vej er der bitter anger og fortærende bekymring. Det kan forekomme os, at det måtte være behageligt at følge stoltheden og verdslig ærgerrighed; men enden derpå er smerte og sorg. Egennyttige planer kan byde på smigrende løfter og give håb om nydelse; men vi vil finde, at forhåbninger med os selv som midtpunkt, forgifter vor lykke og forbitrer vort liv. På den vej, der fører nedad, er indgangen måske prydet med blomster, men der er torne på stien. Det håbets lys, der stråler ved indgangen, forvandles til et fortvivlelsens mørke, og den sjæl, som følger denne bane, stiger ned i skyggerne af en endeløs nat.

(140) »Troløses vej er undergang,« men visdoms veje »er liflige veje, og alle dens stier er lykke". (Ordspr. 13,15; 3,17). Hver handling i lydighed mod Kristus, hver selvfornægtende gerning for hans skyld, hver prøvelse båret på rette måde og hver sejr øver fristelse er et trin på vandrings fremad mod den herlighed, som en endelig sejr vil bringe. Vælger vi Kristus til vor vejleder, vil han lede os trygt. Den største synder behøver ikke at tage fejl af vejen. Ikke en eneste, der bævende søger, behøver at undvære det rene og hellige lys på sin vandring. Selv om vejen er så trang og så hellig, at ingen synder kan tåles dér, er der dog sikret adgang for alle, og ikke en eneste tvivlende, bævende sjæl behøver at sige: »Gud bryder sig ikke om mig."

(140) Vejen kan være ujævn og hældningen stejl; der kan være faldgruber til højre og til venstre; måske må vi udholde møje undervejs; måske må vi møjsommeligt arbejde videre, når vi er trætte og længes efter hvile; når vi er modige, må måske kæmpe, vedblive at håbe, når vi er modløse; men med Kristus som vor fører vil vi ikke gå glip af den eftertragtede

havn til sidst. Kristus har selv betrådt den knudrede vej foran os, og han jævner stien for vore fødder.

(141) Og opad langs hele den stejle vej, der fører til evigt liv, findes der glædens kildevæld til vederkvægelse for de trætte. De, der vandrer på visdoms veje, fryder sig overmåde selv i trængsel, fordi han, hvem deres sjæl elsker, vandrer usynlig ved deres side. Ved hvert trin opad mærker de tydeligere berøringen af hans hånd; ved hvert skridt falder der klarere glimt af herligheden fra den usynlige på deres sti, og deres lovsange, der stadig lyder i en højere tone, opsiger og blander sig med englesange foran tronen. »Retfærdiges sti er som strålende lys, der vokser i glans til højlys dag.« (Ordspr. 4,18).

(141) »Kæmp I for at komme igennem den snævre port«

Luk. 13,24. Den forsinkede vandringsmand, der skyndte sig for at nå byporten, før solen gik ned, kunne ikke lade sig opholde af noget undervejs. Han var helt optaget af det ene mål: at komme ind gennem porten. Et lige så fast forsæt, sagde Jesus, kræver kristenlivet. Jeg har vist jer karakterens herlighed, som er den sande herlighed i mit rige. Jeg giver jer intet løfte om jordisk herredømme; men dog fortjener det jeres højeste attrå og bestræbelse. Jeg kalder jer ikke til kamp for det store verdensriges overhøjhed, men deraf må I ikke slutte, at der ingen kamp er at udkæmpe ej heller nogen sejr at vinde. Jeg beder jer kæmpe, stræbe alvorligt for at indgå i mit åndelige rige.

(141) Kristenlivet er en kamp og en march. Men den sejr, der skal opnås, vindes ikke ved menneskelig magt. Slagmarken er hjertets rige. Det slag, vi må udkæmpe det største slag, som mennesker nogensinde har været indviklet i gælder overgivelsen af vort eget jeg til Gud, hjertets hengivelse under kærlighedens overherredømme. Den gamle natur, som er født af blod og kødets vilje, kan ikke arve Guds rige. De nedarvede tilbøjeligheder, de forrige vaner, må opgives.

(142) Den, der bestemmer sig til at indgå i det åndelige rige, vil finde, at alle den uigenfødte naturs kræfter og lidenskaber, støttet af magterne i mørkets rige, samler sig imod ham. Stolthed og egoisme vil sætte sig op imod alt, hvad der vil påvise, at disse træk er syndige. Vi kan ikke af os selv besejre de onde ønsker og vaner, der kæmper om overtaget. Vi kan ikke overvinde den mægtige fjende, der holder os i trældom. Gud alene kan give os sejren. Han ønsker, at vi skal have herredømmet over os selv, over vor vilje og vore veje. Men han kan ikke virke i os uden vort samtykke og vort samarbejde med ham. Guds ånd virke igen nem de evner og kræfter, menneskene har fået. Det kræves af os, at vi bruger vore kræfter i samarbejde med Gud.

(142) Sejren vindes ikke uden megen og alvorlig bøn, og ikke uden at vi ydmyger os for hvert skridt. Vor vilje skal ikke tvinges ind i samarbejdet med guddommelige redskaber; den må underkaste sig frivilligt. Var det end muligt at påtvinge dig Hellig åndens indflydelse med hundredfold styrke, ville det ikke gøre dig til en kristen, til en skikket undersåt i Himlenes rige. Satans faste borg ville ikke være nedbrudt. Viljen må stille sig på Guds viljes

side. Du formår ikke af dig selv at lægge dine for sætter, din attrå og dine tilbøjeligheder ind under Guds vilje; men dersom du er »villig til at blive villig", så vil Gud udføre gerningen for dig; han »nedbryder tankebygninger og alt mod, der rejser sig imod erkendelsen af Gud, og tager enhver mennesketanke til fange ind under lydighed imod Kristus". Da vil du arbejde på din »frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.« (2Kor. 10,5; Fil. 2,12-13).

(143) Men der er mange, som føler sig tiltrukket af Kristi skønhed og himmelens herlighed, og som dog viger tilbage for de betingelser, på hvilke de kan opnå disse ting. På den brede vej findes der mange, som ikke er helt tilfredse med den sti, de vandrer på. De længes efter at rive sig løs fra syndens trældom, i deres egen kraft søger de at gøre modstand imod deres syndige vaner. De har blikket rettet mod den trange vej og den snævre port, men egenkærlig nydelse, stolthed, kærlighed til verden tilligemed vanhellig ærgerrighed stiller en skranke imellem dem og Frelseren. Forsagelsen af deres egen vilje og af de ting eller den vej, de har valgt, kræver et offer, der gør dem betænkelige; de svigter og viger tilbage. Mange »skal søge at komme ind og ikke formå det. Deres attrå står til det gode, og de gør nogen anstrengelse for at opnå det, men de træffer ingen afgørelse; de er ikke faste i deres beslutning om at sikre sig det for enhver pris.

(143) Vort eneste håb om sejr ligger i, at vi forener vor vilje med Guds vilje og samarbejder med ham time for time og dag for dag. Vi kan ikke beholde vort jeg og samtidig komme ind i Guds rige. Hvis vi nogensinde opnår hellighed, vil det ske ved, at vi forsager os selv og modtager Kristi sind. Stolthed og selvgodhed må korsfæstes. Er vi villige til at betale den pris, der kræves af os? Er vi villige til at lade vor vilje bringe i fuld overensstemmelse med Guds vilje? Før vi således er villige, kan Guds nåde ikke åbenbares på os.

(143) Den kamp, vi skal kæmpe, er »troens gode strid. »Det er også det, jeg arbejder og kæmper for,« sagde apostelen Paulus, »med hans kraft, som virker mægtigt i mig.« (Kol. 1,29).

(144) I sit livs støre krisestund trådte Jakob afsides for at bede. Han var opfyldt af ét altopslugende forsæt: at søge en karakterforvandling. Men medens han bad til Gud, mærkede han, at en, som han antog for at være en fjende, lagde sin hånd på ham, og hele natten kæmpede han for sit liv. Den fare, hvori hans eget liv svævede, forandrede dog ikke hans hjertes forsæt. Da hans kraft næsten var udtømt, gjorde engelen brug af sin guddommelige magt, og ved denne berøring blev Jakob klar over, hvem han havde kæmpet med. Såret og hjælpeløs kastede han sig ind til Frelserens bryst, tryglende om en velsignelse. Han ville ikke lade sig afvise, ej heller ville han afbryde sin bøn, og Kristus opfyldte denne hjælpeløse, bodfærdige sjæls begæring i overensstemmelse med forjættelsen om, at den, der søger værn hos Gud for at slutte fred med ham, skal finde fred. Med fast beslutning bad Jakob: »Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig!« Denne standhaftighedens ånd blev indgivet af det guddommelige væsen, der kæmpede med

patriarken, og ham var det også, som gav denne sejren og forandrede hans navn fra Jakob til Israel, idet han sagde: »Du har kæmpet med Gud og mennesker og sejret!« Hvad Jakob forgæves havde kæmpet for i sin egen styrke, blev vundet ved selvovergivelse og standhaftig tro. »Og dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.« (Es. 27,5; 1Mos. 32,26. og 28; 1Joh. 5,4).

(144) »Vogt jer for de falske profeter«

Lærere, som fremholder usandhed, vil opstå for at drage jer bort fra den trange sti og den snævre port. Vogt jer for dem! Selv om de skjuler sig i fåreklæder, er de indvortes glubende ulve. Jesus anviser en prøve, ved hvilken falske lærere kan skelnes fra de sande. »Af deres frugter skal I kende dem,« siger han. »Kan man plukke druer af tjørn eller figner af tidsler?«

(145) Vi opfordres ikke til at prøve dem efter deres skønne taler og høje bekendelser. De skal dømmes efter Guds ord. »Til loven og til vidnesbyrdet!« Dersom de ikke taler overensstemmende med det te ord, skyldes det, at de er »uden morgenrøde. »Hør op, min søn, med at høre på tugt og så fare vild fra kundskabsord.« Hvilket budskab bringer disse lærere? Leder det dig til at frygte og ære Gud? Leder det dig til at åbenbare din kærlighed til ham ved at vise lydighed mod hans befalinger? Dersom menneskene ikke indser morallovens betydning, dersom de ringeagter Guds bud, dersom de bryder en af de mindste af hans befalinger og lærer menneskene at gøre således, vil de blive agtet for intet i Guds øjne. Vi kan vide, at deres påstande er grundløse. De udfører netop den gerning, der havde sin oprindelse hos mørkets fyrste, Guds fjende.

(145) Ikke alle, der bekender Kristi navn og bærer hans kendemærke, hører ham til. Mange, som har lært i mit navn, sagde Jesus, vil til sidst blive fundet for lette. »Mange skal sige til mig på hin dag: Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn? Og da vil jeg sige dem rent ud: »Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som har øvet uret!«

(146) Der findes mennesker, som tror, at de har ret, når de er på vildspor. Medens de hævder, at Kristus er deres Herre, og bekender sig til at gøre store gerninger i hans navn, øver de uretfærdighed. »Der er løgn i deres mund, og deres hjerte higer efter vinding.« De synes, at den, der fremholder Guds ord, har »en liflig røst og er dygtig til at spille; de hører Guds ord, men gør ikke derefter. (Ez. 33,31-32).

(146) En blot og bar bekendelse til discipelforholdet er uden værdi. Den tro på Kristus, der frelser sjælen, er ikke hvad mange udgiver den for at være. »Tro, tro! siger de, »så behøver du ikke at holde loven.« Men en trosmening, der ikke leder til lydighed, er formastelse. Apostelen Johannes skriver: »Den, der siger: »Jeg kender ham,« og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke.« (1Joh. 2,4). Lad ingen nære den tanke, at særskilte kraftsytringer eller underværker skal være beviset på ægtheden af deres gerninger eller af de anskuelse, de forfægter. Hvis nogen taler ringeagtende om Guds ord og vil sætte

deres egne indtryk, følelser og handlinger højere end den guddommelige rettesnor, kan vi vide, at der ikke er noget lys i dem.

(146) Lydighed er beviset på, at man er en discipel. Det, der stadfæster oprigtigheden i vor tale om kærlighed, er, at vi efterlever budene. Når den lære, vi omfatter, dræber synden i hjertet, renses sjælen fra besmittelse og bærer frugt til hellighed, kan vi vide, at den er Guds sandhed. Når godgørenhed, venlighed, ømhjertethed og medlidenhed kom mer til syne i vort liv, og når vore hjerter glæder sig ved at gøre, hvad der er ret, og vi ophøjer Kristus og ikke os selv, da kan vi vide, at vor tro er af den rigtige slags. Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud.« (1Joh. 2,3).

(147) »Det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen«

Folket var blevet dybt grebet af Kristi ord. Sandhedsprincippernes guddommelige skønhed tiltalte dem, og Kristi advarsler var kommet til dem som en røst fra den hjerteransagende Gud. Hans ord havde ramt ved selve roden af deres tidligere begreber og meninger. At følge hans lære ville kræve en forandring af hele deres tilvante tankegang og handlemåde. Det ville bringe dem i uoverensstemmelse med deres åndelige lærere, idet det ville medføre omstyrtelsen af hele det værk, rabbinerne havde bygget op i løbet af mange slægtled. Hvor vel hans ord fandt genklang i folkets hjerte, var der alligevel kun få, der stod færdige til at mod tage dem som rettesnor for liv ogandel.

(147) Jesus afsluttede sin undervisning på bjerget med et billede, som på en forbløffende livagtig måde belyste vigtigheden af at efterleve de ord, han havde talt. Blandt de skarere, der flokkedes omkring Frelseren, var der mange, som havde tilbragt deres liv ved Genezareth Sø. Som de sad på bjergskrånningen og lyttede til Kristi ord, kunne de se dalene og kløfterne, der skaffede gennemgang for vandløbene fra bjerget på deres vej ud til havet. I sommertiden forsvandt disse vandløb fuldstændig og efterlod et tørt, støvbedækket leje. Men når vinterstormene brød løs over bjergene, forvandlede bækkene til voldsomme, brusende strømme, hvis uimodståelige vandmasser undertiden over svømmede dalene og rev alting med sig. Da hændte det tit, at de hytter, som bønderne havde opført på den græsbevoksede slette, og som syntes at være uden for fare, blev skyllet bort. Men højt oppe i bjergene var der huse, som var bygget på klippen. I visse dele af landet var beboelseshusene opført udelukkende af sten, og mange af dem havde trodset stormene i århundreder. Opførelsen af disse huse havde kostet møje og besvær. Adkomsten til dem var ikke let, og deres beliggenhed syntes at være mindre indbydende end den græsbevoksede slette. Men de var grundmuret på klippen, og vandstrømme, vind og storm satte forgæves ind på dem.

(148) Den, der vil tage imod de ord, jeg har talt til jer, sagde Jesus, og gøre dem til grundvold for sin karakter og sit liv, ligner dem, der byggede disse huse på klippen. Århundreder i forvejen havde profeten Esajas skrevet: »Vor Guds ord bliver evindeligt;« og da Peter, længe efter at bjergprædikenen blev holdt, anførte disse ord af Esajas, tilføjede han: »Og dette er det ord, der er blevet forkyndt jer i evangeliet.« Guds ord er det eneste

urokkelige, som denne verden kender. Det er den sikre grundvold. »Himmelen og jorden skal forgå,« sagde Jesus, »men mine ord skal ingenlunde for gå.« (Es. 40,8; 1Pet. 1,25; Matt. 24,35.)

(148) De store principper i Guds lov, i Guds egen natur, er sammenfattet i Kristi ord på bjerget. Enhver, som bygger på dem, bygger på Kristus, den evige klippe. Ved at modtage ordet modtager vi Kristus, og kun de, der således tager imod hans ord, bygger på ham. »Thi ingen kan lægge anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus,« (1Kor. 3,11; Apg. 4,12). Kristus, ordet, Guds åbenbaring fremstillingen af hans karakter, hans løv, hans kærlighed, hans liv: dette er den eneste grundvold, hvorpå vi kan opbygge en karakter, der vil bestå.

(149) Vi bygger på Kristus ved at adlyde hans ord. Den, som er retfærdig, er ikke den, der blot besidder retfærdighed, men den, der gør retfærdighed. Hellighed er ikke henrykkelse; hellighed er følgen af en overgivelse af alt til Gud; den består i efter ledelsen af vor himmelske Faders vilje. Da Israels børn lå i lejr ved grænsen af det forjættede land, var det ikke nok for dem at vide noget om Kanaan eller at synges Kanaans sange. Dette alene ville ikke sætte dem i besiddelse af vingårdene og olielundene i det gode land. De kunne gøre det til deres virkelige ejendom alene ved at indtage det, ved at efterkomme betingelserne, ved at øve en levende tro på Gud, ved at tilegne sig hans løfter, medens de adlød hans påbud.

(149) Kristendom består i, at vi efterlever Kristi ord ikke efterlever dem for at fortjene Guds velbehag, men fordi vi uden nogen som helst fortjeneste har modtaget hans kærligheds gave. Kristus stiller ikke en bekendelse som den eneste betingelse for menneskets frelse, men troen, som giver sig til kende ved retfærdigheds gerninger. Af Kristi efterfølgere forventes handling og ikke ord alene. Det er gennem handling, karakteren bygges op. »Thi alle, som drives af Guds ånd, er Guds børn.« (Rom. 8,14). Ikke de, hvis hjerter påvirkes af ånden, ikke de, der af og til giver efter for dens kraft, men de, som ledes af ånden, er Guds børn.

(149) Ønsker du at blive en Kristi efterfølger men ved ikke, hvordan du skal begynde? Er du i mørke og ved ikke, hvordan du skal finde lyset? Følg det lys, du har. Giv dit hjerte hen til at adlyde de ting i Guds ord, som du har kendskab til. Hans kraft, ja selve hans liv bor i hans ord. Når du tager imod ordet i tro, vil det give dig kraft til at adlyde. Når du giver agt på det lys, du har, vil der komme større lys. Du bygger på Guds ord, og din karakter vil blive bygget op efter Kristi karakters billede.

(150) Kristus, den sande grundvold, er en levende sten. Hans liv meddeles til alle, der bygges op på ham. »Og lad jer selv som levende stene opbygge til et åndeligt hus.« »Med Jesus Kristus selv som hovedhjørneste. I ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren.« (1Pet. 2,5; Ef. 2,21). Stene bliver til ét med grundvolden, thi et fælles liv bor i dem alle. Ingen storm kan omstyrte denne bygning, fordi det, som har del i Guds liv, vil bestå med ham.

(150) Men enhver bygning, der opføres på en anden grundvold end Guds ord, vil falde. Den, der i lighed med jøderne på Kristi tid bygger på en grund vold, som består af menneskelige forestillinger og meninger, af former og ceremonier, som mennesker har opfundet, eller på nogen som helst gerning, som han kan udføre uafhængigt af Kristi nåde - en sådan opfører sin karakters bygværk på løst sand. Fristelsens voldsomme storme vil bortfejle den sandede grundvold og efterlade hans hus som et vrage på tidens kyster.

(150) »Derfor, så siger den herre Herren: ..... Jeg gør ret til målesnor, retfærd til blylod; hagl skal slå løgnelyet ned, vand skal skylle gemmestedet bort.« (Es. 28,16-17).

(150) Men i dag taler nåden til synderen. »Så sandt jeg lever, lyder det fra den herre Herren: Jeg har ikke lyst til den gudløses død, men til at han omvender sig fra sin vej, at han må leve! Vend om, vend om fra eders onde veje! Hvorfor vil I dø?« Den røst, der taler til de ubodfærdige i dag, er hans røst, som i hjertets ængstelse udbrød, idet han skuede ud over den by, han havde kær: »Jerusalem! Jerusalem! du som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som en høne samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv!« Jesus så Jerusalem som et symbol på verden, der havde forkastet og foragtet hans nåde. Han græd o du genstridige hjerte, han græd for dig! Endnu medens Jesu tårer randt deroppe på bjerget, kunne Jerusalem have omvendt sig og undgået sin skæbne. Endnu en kort stund ventede himmelens guddommelige gave på, at staden ville tage imod den. Således, o hjerte, taler Kristus endnu til dig med kærlig stemme: »Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.« »Se, nu er det en nåderig stund, se, nu er det frelsens dag!« (Ez. 33,11; Luk. 13,34-35; Åb. 3,20; 2Kor. 6,2).

(151) Du, som sætter dit håb til dig selv, bygger på sand. Men endnu er det ikke for sent at undfly den truende ødelæggelse. Fly hen til den sikre grundvold. for stormen bryder løs! »Så siger den Herre Herren: Se, jeg lægger i Zion en prøvet sten, en urokkelig, kostelig hjørnestein; tror man, haster man ikke.« »Vend om til mig og blive frelst, du vide Jord, thi Gud er jeg, ellers ingen.« »Frygt ikke, thi jeg er med dig, vær ej rådvild, thi jeg er din Gud! Med min retfærdigs højre styrker. ja, hjælper, ja støtter jeg dig.« »I evighed bliver I ikke til skam og skændsel.« (Es. 28,16; 45,22; 41,10; 45,17).

I Forventning om Enden

